

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமூலர்

திருமந்திரம்

1. பொதுப்பாபிரம்

1. கடவுள் வாழ்த்து

1. ஒன்றவன்¹ தானே இரண்டவன் இன்னருள்

நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து

வென்றனன்² ஆறு விரிந்தனன் ஏழும்பாச்

சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே

(ப. இராமநாதன்)இத்திருமுறை முழுமுதற் சிவபெருமானின் எண்பெருங் குணங்களையும் முறையே குறிக்கும் அருங்குறிப்புமாகும். மேலும் சிவபெருமான் உலகப் பெரும் தோற்றத்துக்கு முன்னும், உலகப் பேரொடுக்கத்துக்குப் பின்னும், நிலைத்திருக்கும் அழிவிலா ஒருவன். அவன் இனிய அருள் 'சிவய நம' என்னும் திருவைந்தெழுத்திற் காணப்படும் வகரமும் நகரமும் ஆகிய இரண்டெழுத்துக்குரிய வனப்பு (பராசத்தி) நடப்பு (ஆதிசக்தி) என இரண்டாகும். அன்பு அறிவு ஆற்றல் என மூன்றாகும். இவற்றை இச்சை ஞானம் கிரியை எனவும் இசைப்பர். சிவசிவ எனப் பொருள்மறை நான்காகும். படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல் மறைத்தல் அருளல் எனத் திருவருட்டொழில் ஐந்தாகும். அவன் திருவடியைச் சேர்ப்பிக்கும்படி முறை வழிகள் தொகை வகையால் ஆறாகும். எழுவகை யாற்றலுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். எழுவகை ஆற்றல் தமிழாகம விரிவாகிய சிவஞான சித்தியாரில்³ அருளியபடி சத்தி, விந்துசத்தி, மனோன்மணி, மகேசை, உமை, திரு, வாணி என்பர். நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர் (காற்று) விகம்பு, நிலா, பகலோன், புலனாய மைந்தன்⁴ என எண்வகைப் பொதுவடிவங்களாகும்.

1. ஒன்றென்ற சிவஞானபோதம், 2. 1 - 2.

2. வென்றா. அப்பர். 5. 98 - 7.

3. சத்தியாயம். சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 3.

4. நிலம்நாள். திருவாசகம், திருத்தோ - 5.

இன்னும் ஒருவகையாக நோக்கின், முழுமுதல் சிவன் ஒருவனே. அவன் அம்மையப்பரென இரண்டாக விளங்குவன். அவன், அவள், அது என மூன்றினுள் நின்றனன். சூலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என நான்குணர்த்தினன். இவற்றைச் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனக் கூறுவார். மூவர் தேவாரம், முனிமொழியும் திருவாசகம் திருக்கோவையார், திருமூவர் சொல்லென்னும் ஐந்தால் வெல்லுவித்தனன். ஓர் அறிவுமுதல் ஆற்றிவு ஈறாகவுள்ள அனைத்துபிர்க்கும் அறிவிக்க ஆறாய் விரிந்தனன். எழுவகைப் பிறப்பிற்கும் அப்பால்நின்று பிறப்பினை நல்கி இயக்கும் பிறப்பில் பெருமான். பேறுபெற்ற ஆருடிகள்பால் சிவபெருமானின் எண்பெருங் குணங்களும் பதிந்து விளங்கும். அந்நன்ம விளங்க அச்சிவபெருமான் அவ் வெட்டினையும் உணர்தல்வேண்டும். மூன்று என்பதற்கு அருவம், அருவருவம், உருவம் எனக் கூறுதலும் ஒன்று. இத்திருமறை பொருளியல் புரைக்கும் பொற்பினது.

(அ. சிதம்பரம்) ஒன்றவன்றானே - அவன் தானே ஒன்று; அவன் தனிப்பட நிற்கும்போது ஒன்று. இது கடவுள் ஒன்று எனக் கூறியது ஆகும். இரண்டவனின்னருள் - அவன் இன்னருள் இரண்டு; கடவுள் தன் அருளுடன் கூடி இருக்கும்போது இரண்டு எனப்படுவான். நின்றனன் மூன்றினுள் - கடவுள் முக் குணங்களோடு (இராசதம், தாமதம், சாத்துவீகம்) கூடியிருக்கும்போது, மூன்று என்று சொல்லப்படுவான். நான்கு உணர்ந்தான் - நான்கு வேதங்களையும் (இருக்கு, சாமம், தலவகாரம், பவுடிகம்) உணர்ந்து வெளிப் படுத்தினான். ஐந்து வென்றனன் - பொறி வாயில் ஐந்து அவித்தனன். ஆறு விரிந்தனன் - பதம், எழுத்து, மந்திரம், கலை, தத்துவம், புவனம் என்னும் ஆறு அத்துவாக்களாகப் பரந்துள்ளான். ஏழு உம்பர்ச் சென்றவன் - ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்னும் ஏழு அண்டங்களையும் கடந்து நின்றவன். தான் எட்டு உணர்ந்து இருந்தான் - தான் எண் குணங்களையும் அறிந்து அவைகளுடன் உலகர் பொருட்டுச் சேர்ந்திருந்தான்.

(1)

2. போற்றிசைத் தின்னுபிர் மன்னும் புனிதனை

நாற்றிசைக் கும்நல்ல மாதுக்கு நாதனை

மேற்றிசைக் குள்தென் திசைக்கொரு வேந்தனாங்

கூற்றுதைத் தானையான்¹கூறுகின் றேனே.²

(ப. இ.)மேற்றிசை - நாற்றிசையொடும். பொருந்தி அப்பெயரை முற்கொண்டு திகழும் கோணத்திசை நான்கு.

அவை முறையே தென்கிழக்கு தென்மேற்கு, வடமேற்கு, வடகிழக்கென்பன. இதன்கண் சேர்தல் செறிதல் செலுத்தல் என்னும் உபிர்க்குபிராம் சிவபெருமானின் முப்பண்புகள் குறிப்பால் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை புனிதன், நாதன், தென்பால் நிறுவிய வேந்தன் ஆளாம் கூற்றுதைத்தான் என்னும் கூற்றுக்களால் விளங்கும். ஒப்பில் முழுமுதலாம் சிவபெருமான் ஒருவனே அனைத்துபிரின் போற்றுதற்கும் உரியவன். அத்தகையோன் அருளால் ஆய் தூயவடம்பினையுடையவன். அனைத்துலகினுக்கும் இன்னருள் புரியும் நடப்பாற்றலாகிய ஆதிசத்திக்குத் தலைவன். உயர்ந்த திசை என்று

1. நூற்றிசை. அப்பர், 4. 49 - 2.

2. ஒழுகலரி. சம்பந்தர், 3. 67 - 12.

சொல்லப்படும் வடதிசை தென்திசை என்ற இரண்டினுள்ளும் சிறந்ததாகிய தென்திசைக்கு வேந்து நிறுவிய ஒப்பில்லாத வேந்தன் சிவபெருமான். வேந்தன் என்பது ஆருபிரகட்குப் போகமூன்ற புண்ணியன் என்பதாம். தொன்மைத் தமிழரே சிவபெருமானை வேந்தன் எனவும் வழிபட்டனர். அவ்வண்மை ஒல்காப்பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியத்தின்கண் 'வேந்தன் மேய தம்புனல் உலகமும்' (தொல். பொருள் - 5) என்னும் நூற்பாவால் உணரலாம். இதன்கண் காணும் வேந்தன் என்பதற்கு இந்திரன் என்று பொருள் கொள்வது ஒருவாற்றானும் ஒவ்வாது. மேலும் 'தென்பாண்டி நாடே சிவலோகம்', 'பாண்டி நாடே பழம்பதி' என்பன மணிமொழியார் திருமொழி. 'முளைத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி' என்பது அப்பர் அருண்மொழி. அவன் ஒருவனே கூற்றுதைத்து ஆட்கொண்ட எண்குணவன். அவ்வண்மை 'சிவத்தைப் பேணில் தவத்திற் கழுகு' என்னும் ஓளவையார் செம்மொழியால் உணரலாம். அத்தகைய அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் முழுமுதலை அவன் விழுமிய அருளால் வழிமொழிகின்றேன்.

(அ. சி.)தென்றிசைக்கு ஒரு வேந்தன் - தென்திசையிலுள்ள யமபுரத்துக்கு ஒப்பற்ற அரசனாகிய யமனை. நாற்றிசை கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு. மேற்றிசை - நாற்றிசைகளிலும் உயர்ந்த (பரிசுத்தமான) திசை அல்லது மேலே சொல்லப்பட்ட நான்கு திசைகளுள்.

(2)

3. ஒக்கநின் றானை உலப்பிலி தேவர்கள்

நக்கனென் றேத்திடு நாதனை நாள்தொறும்

பக்கநின் றாஅறி யாத பரமனைப்

புக்குநின் றுன்னியான் போற்றிசெய் வேனே.

(ப. இ.)சிவபெருமான் திருவருளோடும், அவ்வருளின் ஆணையுடனும், ஆருயிரோடும், மாயைகன்மங்களுடனும் கூடி இயக்குதற் பொருட்டு ஒப்பநின்றானை, பிறப்பு இறப்பு கேடு ஏதுமில்லாத கடவுளை, விண்ணவர், விண்ணவர்கோன் மூவர் முதலிய தேவர்களுக்கு உற்றுழி உதவ அருளால் வெளிப்பட்டுநின்று அருள்வோனை, பக்கமாய் உடனிற்பினும் அவனருளில்லாதாரால் அறியவொண்ணாத விழுப்பொருளை அவனருளால் அவனுட்புக்கு அவன் முன்றிற் ப நற்றவத்தால் நினைந்து போற்றிப் புகழ்வேன்.

(அ. சி.)நக்கன் - தத்துவங்களைக் கடந்தவன்; மலயில்லாதவன்; மாசில்லாதவன். உலப்பிலி தேவர் - பாவம் இல்லாத புண்ணிய பூமியாகிய தேவருலகத்தில் வசிக்கின்றவர்கள். ஓக்க நின்றானை - உயிர்களுடன் கூடவே நின்றவனை.

(3)

4. சிவனொடொக் குந்தெய்வந் தேடினும் இல்லை¹

அவனொடொப் பார்இங்கு யாவரும் இல்லை

புலனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்

தவனச் சடைமுடித்² தாமரை யானே.³

1. மைப்படிந்த அப்பர், 6. 97 - 10.

2. பிறை நிலாவிய. சம்பந்தர், 2. 106 - 7.

3. மண்முதல். சிவஞானபோதம், 6. 3 - 3.

(ப. இ.)சிவனுடன் ஒப்பான ஒரு தெய்வத்தை ஆண்டுத் தேடினும் காண்டல் இல்லை. அவனுடன் ஒப்பான ஈண்டுங் காண்டல் இல்லை. எனவே, யாண்டும் யாவரும் அவனுக்குத் தாழ்ந்தவரே. அனைத்துலகங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுப் பொன்போல் விளங்காநின்ற பின்னுதலையுடைய துவண்ணச் செஞ்சடையுடன் திகழ்கின்றான். மெய்யன்பர்களின் அன்பால் விளங்கும் நெஞ்சத் தாமரையைத் துய்ய வைப்பாகக் கொண்டு உறைகின்றனன் சிவன்.

(அ. சி.)தவனம் - து - (செந்நிறம்). புலனம் - அண்டங்கள். சிவன் - சுவனோடு சேர்ந்துள்ளவன்; மங்களகரமானவன்; செந்நிறத்தவன்.

(4)

5. அவனை ஒழிய அமரரும் இல்லை

அவனன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை

அவனன்றி மூவரால் ஆவதொன் றில்லை

அவனன்றி ஊர்¹புகு மாறறி யேனே.

(ப. இ.)அச் சிவபெருமான் திருவாணை ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் முத்திறப்புணர்ப்பானும்

ஆருயிர்களைப் பொருந்தும். அந்நன்மம் பொருந்தாவிடின் அமரர். எவர்க்கும் வாழ்வில்லை. அவன் அருள் துணையின்றிச் செய்யப்படும் அருந்தவங்கள் ஏதும் இல்லை. அவனருள் இல்லாமல் அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவரால் நடக்கக்கூடியது ஒன்றும் இல்லை. அவன் திருவருளில்லாமல் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகமாகிய பேரின்பத் திருவூர்ப்புகும்வழி ஒருவராலும் உணரவொண்ணா தென்க.

அவன்: சேய்மைச் சுட்டு; பண்டறிகுட்டுமாம். சேய்மைச் சுட்டு உண்மையும், பண்டறிகுட்டுப் பொதுவுமாம்; பொது ஈண்டுச் சார்பு.

(அ. சி.)ஊர் - முத்தி நகர். மூவர் - அயன், அரி, அரன் (உருத்திரன்). அமரர் - மரியாதைவர்கள்; இறவாதவர்கள்.

(5)

6. முன்னையொப் பாயுள்ள மூவர்க்கு மூத்தவன்

தன்னையொப் பாயொன்றும் இல்லாத் தலைமகன்

தன்னையப் பாஎனில் அப்பனு மாய்உளன்

பொன்னையொப்²பாகின்ற போதகத் தானே.

(ப. இ.)ஒவ்வொரு தொழிலே உடைய அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் அவ்வத் தொழில் ஒன்றேபற்றி தம்முள்

ஒப்பாவர். அம் மூவர்க்கும் முழுமுதலாய்ச் சிறந்தோனாய் என்றும் காணப்படுவன் சிவன். மூப்பு - சிறப்பு. அச் சிவன் தன்னை யொப்பாக ஒரு பொருளுமில்லாத தனிமுதல்வன். அவனை விட்டு நூங்காது ஒட்டியுறைவோன் என்னுங் கருத்தால் அப்பன் என்று அன்பாய்ச் கூறின், அப்பனுமாவன். அவன் ஆருயிர்களின் நெஞ்சத் தாமரையின் உன்னிடத்தான். அந்நெஞ்சத்தாமரையின்கண் பொன்னொத்துத் திகழ்கின்றனன். பொன் : பொதுப்பெயர்; அஃது இரும்பு, பொன் என்னும் இரண்டினையும் குறிக்கும் ஆருயிரின், நெஞ்சம் ஆணவச் சார்பால் இரும்பொக்கும்; அருட்சார்பால் பொன்னொக்கும்.

2. மின்னும் (பெரும்பொருள் விளக்கம்) தொல் பொ 90. மேற்கொள்.

(அ. சி.) முன்னை - படைப்புக் காலத்துக்கு முன். போதகத்தான் - போது அகத்தான்; உள்ளமாகிய தாமரை

மலர்மூது உள்ளவன். (6)

7. தூபினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணியன்

ஆபினும் ஈசன் அருளறி வாரீஇல்லை

சேபினும் நல்லன் அணியன்நல அன்பர்க்குத்

தாபினும் நல்லன் தாழ்சடை போனே.

(ப. இ.) தூயைக் காட்டிலும் மிகவும் வெப்பம் உள்ளவன். இந்நிலை அறிவாய்த் தனியாய் நிற்கும் கழி நிலை.

புனலைவிடக் குளிர்ந்தவன். இந்நிலை அருளுடன் கூடி அனைத்துபிரையும் இயக்கியாளும் வழிநிலை. ஆபினும் அவன்தன் அருள் நிலையினை உள்ளவாறு அறிவார் ஒருவரும் இவர். சுட்டுணர்வாலும் சிற்றுணர்வாலும் அறியப்படாத சேய்மையனாபினும் நல்லன்பர்களுக்கு அணியனாய் நின்று என்றும் நன்மை செய்பவன். பால் நினைந்தாட்டும் தாபினும் இனியன். தாழ்ந்த திருச்சடையை உடையவன். கழிநிலை - கடந்த நிலை.

(அ. சி.) சேபினும் - மனமாதிகளுக்கு எட்டாதவன் ஆபினும். அணியன் - அணுவாகிய உபிருடன்

கலந்துள்ளவன். (7)

8. பொன்னாற் புரிந்திட்ட பொற்சடை யென்னப்

பின்னாற் பிறங்க இருந்தவன் பேர்நந்தி

என்னால் தொழப்படும் எம்இறை மற்றவன்

தன்னால் தொழப்படு வாரில்லை தானே.¹

(ப. இ.) பொன்னால் பின்னி அழகுற அமைக்கப்பட்ட திருச்சடையென்று வழுத்தும்படியாகப் பின்னால்

விளங்கும் சடையுடன் ஷ்ற்றிருந்தருள்பவன். அவன் திருப்பேர் நந்தியங் கடவுள் என்று சொல்லப்படும். அடியேனால் தொழப்படும் எம் தலைவன். அத்தகைய சிவன் யாரையும் தொழுவானல்லன். எல்லாரும் அவனையே தொழுவார். அதனால் தன்னால் தொழப்படுவார் இல்லை யென்றருளினார். இதுபற்றியே 'சேர்ந்தறியாக் கையாணை' என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்புத் திருமறை முடிவும் (திருவாசகம்) அருளிற்றென்க.

(அ. சி.) நந்தி - நந்துதல் இல்லாதவன். பிறப்பு, இறப்பு இல்லாதவன். பொன்...இருந்தவன் - அருளாகிய

கதிர்களால் சூழப்பட்டவன். (அக் கதிர்கள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருப்பது சடை போன்ற காட்சியை

அளிக்கின்றது.) (8)

9. அயலும் புடையும் எம் ஆதியை நோக்கில்

இயலும் பெருந்தெய்வம் யாதுமொன் றில்லை

முயலும் முயலில் முடிவுமற் றாங்கே

பெயலும் மழைமுகிற் போர்நந்தி தானே.

1. முழுத்தழல். அப்பர், 4. 113 - 5.

" கையார். 8. திருவம்மாணை, 13.

(ப. இ.)வேறிடத்தும் பக்கத்தும் யாவற்றிற்கும் காரணமாம் சிவ பெருமானை அவனருளால் ஆராயின் அவனுடன் ஒத்து விளங்கும் பெரிய முழுமுதல் தெய்வம் யாதொன்றும் இல்லை. அவன் திருவடிமுனாவு கொண்டு சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மையால் அடைய முயலும் முயற்சிக்கண் அவன் துணைபுரிந்து வெளிப்பட்டருள்வன்; முடிவிலும் அந்நனை திகழ்ந்தருள்வன்; அதனால் அவன் வேண்டுகாலத்துப் பொய்யாது பெய்யும் அருண்மழை முகில் போல்வன். அவன் திருப்போர் நந்தி என்ப.

(அ. சி.)பெயலு மழைமுகில் - மழை பெய்யும் முகில், அருண் மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்றவன். முயலின் முடியும் - அச்சாதனைபின் பயனும் முயலும் - முத்தி சாதனையும். அயலும் புடையும் - புறத்தும் அகத்தும்.

(9)

10. பிதற்றுகின் றேன்என்றும் போர்நந்தி தன்னை

இயற்றுவன் நெஞ்சத் திரவும் பகலும்

முயற்றுவன் ஓங்கொளி வண்ணன்எம் மாணை

இயற்றிகழ் சோதி இறைவனு மாமே.

(ப. இ.)எந்நாளும் அவனருள் துணையால் திகழும் பேரன்பால் நந்தியங் கடவுளைச் 'சிவ சிவ' என்று; இடையறாது ஏத்துகின்றேன்; இரவும் பகலும் நெஞ்சத்து அவனையே இடையறாது நினைதலாகிய பரவுதலைச் செய்கின்றேன்; அவன் திருவடியைப் பெறவே முயல்கின்றேன்; அவன் என்றும் அழியா அறிவொளியாய் எவற்றையும் ஒளிர்விக்கும் ஆற்றலொளியாய்த் திகழும் ஓங்கொளிவண்ணன்; எம் தலைவன்; இயல்பாக விளங்கும் உண்மையறிவின்பப் பேரொளி வண்ணன்; குறைவிலா நிறைவாய்க் கோதிலா அமிழ்தாய்த் திகழும் முறையறும் முதல்வனாவன்.

(அ. சி.)இயற்றிகழ் - இயல்பாகவே பிரகாசிக்கின்ற உயற்றுவன் - உயிர் வாழ்வேன். இயற்றுவன் நெஞ்சத்து - நந்தி தன் திருவடியை நெஞ்சத்துள் பொறிப்பன். பிதற்றுகின்றேன் - ஓயாமல் உச்சரிக்கின்றேன்.

11. கண்ணுத லான்ஓரு காதலின் நிற்கவும்

எண்ணிலி தேவர் இறந்தார் எனப்பலர்

மண்ணுறு வார்களும் வானுறு வார்களும்

அண்ணல் இவன்என் றறியகி லார்களே.

(ப. இ.)நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் அன்பு செய்யும் ஆருயிர்க்கு அருள்புரிய வேண்டும் என்னும் ஒப்பில்லாத தனிப்பெருங் காதலுடன் என்றும் ஒருபடித்தாய் அழிவின்றி நிற்பன். அவன் அவ்வாறு நிற்கவும் அளவில்லாத தேவர்கள் என அவன் ஆணையால் சிறப்புப் பெற்ற ஆருயிர்கள் மலப்பிணிப்பால் வினைக்கூடாய் மாயாகாரிய உடம்புகளுடன் பிறந்திறந்து வருவதே தொழிலாய் ஒழிந்தனர். அந்நமமிருந்தும் மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் என்றும் அழியா இயற்கைசேர் அண்ணல் சிவபெருமானே என்று அறியாது தடுமாறுகின்றனர்.

(அ. சி.)அண்ணல் - பெருமை பொருந்திய கடவுள். வானுறுவார்கள் - தேவர்கள். மண்ணுறுவார்கள் - மானிடர்கள்; தூல தேகத்தை உடையவர்கள்; தேவர் - திவ்விய (சூட்சும) தேகத்தையுடையவர். புதன், வியாழம், வெள்ளி, செவ்வாய் முதலிய அண்டங்களில் உள்ளவர்.

12. மண்ணளந் தான்மல ரோன்முதல் தேவர்கள்

எண்ணளந் தின்னம் நினைக்கிலார் ஈசனை

விண்ணளந் தான்தன்னை மேல்அளந் தாரில்லை

கண்ணளந் தெங்குங் கடந்துநின் றானே.

(ப. இ.)மால் வஞ்சனையாற் சென்று மாவலிபால் மூன்றடி மண் வேண்டி அவன் புனலுடன் பூச்சொரிந்து தரப்பெற்றுத் தன் ஈடியால் மண்ணும் விண்ணும் அளந்து மற்றோடிக்கு அவன் தலையில் அடி வைத்து அழுத்தி அவனை அழுத்தினர் என்ப. அத்தகைய மாலும் மலரோனாகிய நான்முகனும் ஏனைத் தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் மனத்தாலும் கருதிச் சிவனை நினைக்கும் ஆற்றவில்லாதவராவர். அச் சிவன் ஆருயிர்களின் நெஞ்ச வெளியினையும் அளந்து அப்பாற்பட்டவன் ஆவன். தன் திருவுள்ளமாகிய கருத்தளவானே எல்லாவற்றையும் தந்தருளுதலாகிய அளத்தலைச் செய்து கலந்தும் கடந்தும் நிற்பவனும் அச் சிவனே. கண் - கருத்து.

(அ. சி.)கண்ணளந்து - எல்லா அண்டங்களையும் வரையறுத்து. விண்ணளந்தான் - ஆகாய தத்துவத்திற்கு அதிபதியாகிய சதாசிவன். எண் அளந்து - தங்களுக்குள்ள ஆயுட்காலத்தை எண்ணி. மலரோன் - அயன் என்னும்தேவர். மண்ணளந்தான் - மால் என்னும் தேவர்.

13. கடந்துநின் றான்கம லம்மல ராதி

கடந்துநின் றான்கடல் வண்ணன்எம் மாயன்

கடந்துநின் றான்அவர்க் கப்புறம் ஈசன்

கடந்துநின் றான்எங்கும் கண்டுநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் மண்ணுலகைத் கடந்து நிற்கின்ற மலரோனாகிய ஆதியையும் கடந்து நின்றான்.

அதுபோல் கடல் வண்ணனாகிய மாயனையும் கடந்து நின்றான். ஈசனாகிய அரனையும் கடந்து நின்றான்.

எல்லாவற்றையும் கடந்தும் நோக்கி நின்றருள்கின்றான் அருளால்.

(அ. சி.) கமலம் மலராதி - பிரம் உலகமாகிய வியாழ அண்டத்தையும்; கடல்வண்ணன் எம்மான் - விண்டு உலகமாகிய செவ்வாய் அண்டத்தையும்; அவர்க்கப்புறம் ஈசன் - அதற்குமேல் இருக்கப்பட்ட உருத்திரன் உலகமாகிய சுக்கிர அண்டத்தையும்; மகேசன் உலகமாகிய புதன் அண்டத்தையும்; எங்கும் கண்டு நின்றான் - எல்லாவற்றையும் கடந்து நின்றாலும் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து நிற்கின்றான்.

14. ஆதியு மாய்அர னாய்உட லுள்நின்ற

வேதியு மாய்விநிந் தார்ந்திருந் தான்அருட்

சோதியு மாய்ச்சுருங் காததோர் தன்மையுள்

நீதியு மாய்நித்த மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் வினைமுதற் காரணமாய் நின்று தோற்றுவித்தலும், அரனாய் நின்று ஒடுக்குவித்தலும் செய்தருள்கின்றான். ஆருபிர் உலகத்து அவற்றின் நெஞ்சத் தாமரைகளைச் சிறந்த இருக்கையாகக் கொண்டு நிறைந்து அங்கங்கே நின்றான். திருவருட் பேரொளிப் பிழம்பாய் யாண்டும் குவிதவில்லாத ஒரு தன்மையாய் நின்றான். மேலும் அதன்கண் எவர்க்கும் முறை செய்தலிற்றப்பாத நீதியுமாய் என்றும் ஒரு பெற்றியனுமாய் நின்றான்.

(அ. சி.) வேதியுமாய் - ஓமத்தானமாய் (Solar Plexus); இது உடலில் மணி பூரகத்தானம்; 2ந்திக் கமலத்து நேர். ஆதியுமாய் - உற்பத்திக்குக் காரணமாய். ஆர்ந்து இருந்தார் - உணர்ந்து, ஓமத்தானத்தினின்றும் கிளம்பும் ஒளியைக்கொண்டு பிரகாசிப்பவர்களுக்கு.

15. கோது குலாவிய கொன்றைக் குழற்சடை

மாது குலாவிய வாள்நுதல் பாகனை

யாது குலாவி அமரருந் தேவருங்

கோது குலாவிக் குணம்பயில் வாரே.

(ப. இ.) சூராட்டுப் பொருந்திய கொன்றை மலர் மாலையணிந்த குழற் சடையினையுடைய சிவபெருமான் அழகு விளங்குகின்ற ஒளிசேர் நெற்றியினையுடைய உமையம்மையாரை ஒருபாகத்தே உள்ளவன். அமரர்களும் தேவர்களும் தங்களுக்கு யாது வேண்டுமானாலும் அச் சிவபிரானுடைய குணங்களைப் பரவி வழத்துவார் என்க. கோதுகுலம் - சூராட்டு.

(அ. சி.) கோது குலாவிய கொன்றை - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கொன்றை. மாது - விருப்பம். மாது குலாவிய - கண்டார் விரும்புந் தன்மையையுடைய. யாது - துன்பம். கோது குலாவி - குற்றத்தை நீக்கி. கோது - குற்றம். குலாவு - வளை, நீக்கு.

16. காயம் இரண்டும் கலந்து கொதிக்கினும்

ஆயங் கத்தூரி யதுமிசும் அவ்வழி

தேசங் கலந்தொரு தேவனென் றெண்ணினும்

ஈசன் ஊவுக் கெதிரில்லை தானே.

(ப. இ.) காயம் இரண்டு ஆருயிர்க்கு உள்ளன. ஒன்று விரும்பத் தகுந்து தூய மாயையினின்றும் தரப்படும் சிவவுலக அருவுடம்பு. இது வெங்காயம் எனப்படும். மற்றொன்று தூவா மாயையினின்றும் தரப்படும் உரு உடம்பு. இது பெருங்காயம் எனப்படும். இவ்விருவேறு மாறுபட்ட உடல்களும் கலந்திருப்பினும், கூட்டுப் பொருள்களோடாகிய கத்தூரி மணம் மிகுதல்போல் தூமாயை அருவுடம்பின் குணமாகிய மணம் மிகுதல் தோன்றும். அவ்விடத்துத் தேசங்களாகிய அனைத்துலகையும் கடந்து நின்றதொரு முழுமுதற் றெய்வம் சிவபெருமான் என்று எண்ணின் உண்டாம் அவன் ஊவுக்கு ஒப்பில்லையாகும்.

(அ. சி.) காயம் இரண்டும் - வெங்காயம் பெருங்காயம் ஆக இரண்டும். மாயம் கத்தூரி - கறுத்த கத்தூரி.

17. அதிபதி செய்து அளகை வேந்தனை

நிதிபதி செய்த நிறைதவ நோக்கி

அதுபதி யாதரித் தாக்கம தாக்கின்

இதுபதி கொள்ளென்ற எம்பெரு மானே.

(ப. இ.) அளகை வேந்தனாகிய செல்வக் கிழவனை அந் நகர்க்குத் தலைவனாக்கி அருளினவன் சிவன். அச் செல்வக் கிழவனைச் சிவன் நோக்கி அளவில்லாத செல்வத்துக்கு உரியவனாகும்படி அருளினன். இதுவே உனக்குச் சிறந்த திருவூர் கொள்ளென வழங்கியருளினவன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) அதிபதி செய்து - கற்பாந்தரத்திலும் அளகை நகரை அழியாமற் செய்து.

(17)

18. இதுபதி ஏலங் கமழ்பொழில் ஏழும்¹

முதுபதி செய்தவன் மூதறி வாளன்

விதுபதி செய்தவன் மெய்த்தவம் நோக்கி

அதுபதி யாக அமருகின் றானே.

(ப. இ.) மணங் கமழாநின்ற ஏழலகமும் சிவபெருமானின் உடைமைப் பதியாகும். இவற்றினும் சிறப்பாகப் பேரொடுக்கக் காலத்துத் தோன்றும் சுடுகாடாகிய முதுபதியினையே தன் இருப்பிடமாக அமைத்துக் கொண்டவன், இயற்கையுணர்வும் முற்றுணர்வும் இயல்பாகவே அமைந்த மூதறிவுசேர் பேரறிவாளன் அவன்; ஆயினும் திருவருள் துணையால் திருவடியுணர்வால் தன் நெஞ்சினை அச் சிவனுக்கு இருப்பிடமாக அமைக்கும் நற்றவத்தோர் உள்ளமே உறைவிடமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) விதுபதி செய்தவன் - மதிக்கலையைப் பதியச் செய்வதாகிய யோகமாளக்கத்தை அநுப்டித்தவன்.

(18)

19. முடிவும் பிறப்பையும் முன்னே படைத்த

அடிகள் உறையும் அறநெறி நாடில்

இடியும் முழக்கமும் ஈசர் உருவங்

கடிமலர்க் குன்ற மலையது² தானே.

(ப. இ..) ஆக்கப்பாடுகளாகிய மாயாகாரியப் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் முடிவாகிய இறப்பினையும் தோற்றமாகிய பிறப்பினையும் முன்னுதலாகிய திருவுள்ளத்தானே படைத்தருளியவன் சிவபெருமான். அவனே அடிகள். அவன் உறையும் அறநெறியினை ஆராயின் அஞ்சத் தகுந்த இடியும் வேறு பல முழக்கமும் ஈசர் உருவும் தனக்கு அடக்கம் என்பதனைப் புலப்படுத்த ஆண்டும் உறைவன். மேலும் அவன் எங்கும் நிறைந்தவன். அதனால் எதுவும் அவனுக்கு விலக்கன்று. ஆருயிர்க்கு

1. ஏழுடையான். 8. திருக்கோவையார், 7.

2. பொன்னின். 12. திருமலைச் சிறப்பு, 1.

அருள் செய்தற் பொருட்டு அம்மையும் தானுமாய் எழுந்தருளி இருப்பது நறுமணம் கமழாநின்ற திருக்கயிலாய மலையதுவாகும். வெள்ளி - அறிவின் அடையாளம்.

(அ. சி.) முன்னே - முதற் படைப்பில். இடியும் முழக்கமும் - விந்துவும் நாதமும்.

(19)

20. மன்னிய வாய்மொழி யாலும் மதித்தவர்

இன்னிசை உள்ளே ஏழுகின்ற ஈசனைப்

பின்னை உலகம் படைத்த பிரமனும்

உன்னும் அவனை உணரலு மாமே.

(ப. இ..) நிலைபெற்ற வாய்மை மொழியாகிய திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது கணிக்கும் எண்ணரிய சிறப்பாலும், சிவபெருமானின் பொருள்சேர் புகழை எப்பொழுதும் சொல்லும் எழிலாலும் மெய்யன்பராவார். அத்தகையோர் தூயவுள்ளத்து அவன் எழுந்தருள்கின்றனன். அத்தகைய முழுமுதல் விழுப்பொருளை அவன் திருவாணை பெற்று உலகத்தைப் படைக்கின்ற பிரமனாகிய அவனும் நினைப்பன் ஆயினும் அவனாலும் உணரவொண்ணா தென்க. மதித்தல் - தியானித்தல்; உள்ளந்தழுவல். உணரலுமாம் + ஏ - உணரலுமாமே. ஏகாரம் ஏதிர்மறை வினாப்பொருள். ஆதலால் உணர வொண்ணாதென்பதாம்.

(அ. சி.) மதித்தவர் - மதிக்கலையைப் பதியச் செய்தலாகிய யோகானுபூப்பால் தியானித்தவர். முன்னும் (பாடம்) பிரமாவிற்கு முந்தியவனாகிய விண்டுவும்.

(20)

21. வானப் பெருங்கொண்டல் மாலயன் வானவர்

ஊனப் பிறவி ஒழிக்கும் ஒருவனைக்

கானக் களிறு கதறப் பிளந்தளங்

கோணைப் புகழமின் கூடலு மாமே.

(ப. இ.) மழைக்கும் மழையருளும் வானப் பெருங்கொண்டல் சிவபெருமான். மால் அயன் வானவர்கோன் வானவர் முதலாயினார்தம் தூவாமாயைபினாலாகிய இழிந்த பிறப்பாம் ஊனப் பிறவியை ஒழித்தருளும் ஒப்பில்லாத முழுமுதல். தேவதாரு வனத்துப் போலி முனிவர்கள் ஆணவச் செருக்கால் வேள்வியினைப் புரிந்தனர். விளைவும் ஆணவச் செருக்காகிய காட்டானை அதன்கண் தோன்றிற்று. அவ்வியானையைச் சிவபெருமான் ஊரித்துப் போர்த்து அடக்கினன். நாட்டானை நலம் பெறுவதும் காட்டானை பொலம் பெறுவதும் காண்க. யானை ஆணவச் சார்பாம் மாயை. இவ்வுண்மை 'தொண்டர் அஞ்சு களிறும் அடக்கி' என்பதனால் உணரலாம். எம் தலைவனாகிய அவனை மனமார நினைந்து வாயாரப் புகழ்க்கள். அப்பொழுது அவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்பம் நுகர்தலும் உண்டாம்.

(அ. சி.) வானப் பெருங் கொண்டல் மால் - காந்திர வண்ணனாகிய திருமால் கானக்களிறு கதறப் பிளந்த எம்கோன் - யானையை ஊரித்த சிவபெருமான்.

(21)

22. மனத்தில் எழுகின்ற மாயநன் னாடன்

நினைத்த தறிவ னெனில்தான் நினைக்கிலர்

எனக்கிறை அன்பிலன் என்பர் இறைவன்

பிழைக்கநின் றாப்பக்கம் பேணிநின் றானே.¹

(ப. இ.) மாயை மாயைபின் ஆக்கம் முதலிய உலகங்களை என்றும் உடைமையாகவுடையவன் சிவன். அதனால், அவன் மாய நல்நாடன் எனப்படுவன். அவன் அன்பர் மனத்துத் தோன்றுகின்றவன். உலகினர் அவன் பெருமையைத் தெளிவாக விளங்கக் கூறிலும் செவி கொடார். அவன் நினைத்ததறியும் நர்மையன் என்று கூறிலும் நினைக்கிலர். தாங்கள் முயற்சி ஏதும் இன்றி இறைவன் எங்கன்பால் அன்பிலன் என்று குறை கூறுவர். அவன் பிறப்பற்றுச் சிறப்பற (பிழைக்க) முழுமனதுடன் வேண்டி நிற்பார் சார்பாய் அவரைச் சிறப்பாக ஆட்கொண்டருள்வன்.

(அ. சி.) மனத்திலெழுகின்ற மாய நன்னாடன் - ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் எழுகின்ற எண்ணங்களை அறியும் ஒருவன். பிழைக்க நின்றார் - முத்திக் கரை சேர விரும்பி நின்றவர். (22)

23. வல்லவன் வன்னிக் கிறையிடை வாரணம்

நில்லென நிற்பித்த நுதியுள் ஈசனை

இல்லென வேண்டா இறையவர் தம்முதல்

அல்லும் பகலும் அருளுகின் றானே.

(ப. இ.) சிவனுக்கே ஊரிய எண்குணங்களுள் முடிவிலாற்றலு மொன்றாதவின் அவன் எல்லாம் நினைப்பவானே எளிதின் முடிக்கத் தகுந்த வியத்தகு பேராற்றல்சேர் வல்லவன் - சிவன். தூக்கடவுளைக் கடலின் நடுவாகக் கடல்நீர் மிகுந்து மேலேறா வண்ணம் ஆணையும் ஆற்றலும் ஈந்து நிறுத்தி வைத்தான். இதுவே அறுமுறையாகும். அத்தகைய ஆண்டவனை அன்பிலார்க் கறிய வொண்ணாமை பற்றி இல்லை என வேண்டா. தேவர்கள் முதல் யாவர்களுக்கும் முதல்வன். அல்லும் பகலும் என்னும் வேறுபாடின்றி இடையூன்றி எப்பொழுதும் அருள் செய்கின்றான். வாரணம் - கடல்.

(அ. சி.) வன்னிக்கிறைபிடை வாரணம் - கடலினுள்ளே தூயை.

(23)

24. போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி

தேற்றுமின் என்றுஞ் சிவனடிக் கேசெல்வம்

மாற்றிய தென்று மயலுற்ற சிந்தையை

மாற்றிநின் றார்வழி மன்னிநின் றானே.

(ப. இ.) 'தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி', 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' என்று திருமுறைப் போற்றித் தொடர்புகன்று

1. சார்ந்தாரைக். சிவஞானபோதம், 10 - 2-2.

1. பிறப்பானை. அப்பர், 6. 80 - 7.

சிவனடியைப் புனலொடு பூவால் வழிபட்டும், பொருள்சேர் புகழ்க்களை எடுத்துப் புகழ்ந்தும் தூயவுடம்பும் வாலறிவும் அருளும் முதலாகவுடைய புனிதனை அவனருளால் தெளியுங்கள். எந்நாளும் சிவபெருமான் திருவடிக்கே ஈட்டிய செல்வ முதலியன ஊரிய என்று அறம்பல புரியுங்கள். அவ்வறத்திறத்தால் மயலுற்ற சிந்தையை மாற்றுங்கள். அந்நன்மம் மாற்றி நின்றார் வழிச் சிவன் நிலைபெற்று நிற்பன்.

(24)

25. பிறப்பிலி பிஞ்ஞுகன் பேரரு ளானன்

இறப்பிலி யாவர்க்கும் இன்பம் அருளும்

தறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதால்

மறப்பிலி1 மாயா விருத்தமும் ஆமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் என்றும் பிறப்பில்லாதவன். பின்னர் சடையினையுடையவன். அளவிடப்படாத

பேரருளாளன். என்றும் அழிவிலாதவன். யாவர்க்கும் குறைவினா நிறைபின்பம் அருளி அவரை விட்டு நூக்காதவன். அவனைத் தொழுங்கள். அந்நன்ம தொழுதால் அவன் உங்களை ஒருபோதும் மறவான். மாயைக்கு மறுதலையாகிய இயற்கைப் பேரறிவினன். அன்னை அஞ்சு என்று வந்ததுபோல் பின்னல் பிஞ்சு என்று வந்திருத்தல் அமையும்.

(அ. சி.) துறப்பிவி - தன்னை அடைந்தவர்களை நூக்காதவன். மறப்பிவி - தன்னைத் தொழுதவர்களை மறக்காதவன். மாயா விருத்தமும் ஆம் - மயக்கமும் ஒழியும்.

(25)

26. தொடர்ந்துநின் றானைத் தொழின் தொழுதால்

படர்ந்துநின் றான்பரி பாரக முற்றுங்

கடந்துநின் றான்கம லம்மலர் மேலே

உடந்திருந் தானடிப் புண்ணிய மாமே.

(ப. இ.) ஆருபிர்களைப் புறம்புறம் திரிந்து என்றும் தொடர்ந்து நிற்கின்றவன் சிவன். அச் சிவனை அன்புடன் திருமுறைவழித் தொழுங்கள். தொழுதால் இடையறாது யாண்டும் இணைந்து நிறைந்து நிற்பன் சிவன். அனைத்தையும் சுமக்கும் நிலமுதல் மெய்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவன் சிவன். ஆருபிரின் நெஞ்சத் தாமரைமேல் உடங்கிருந்தருளினன். அத்தகைய சிவபெருமான் திருவடிபினைத் தொழுவதே அழிவில் சிவ புண்ணியமாகும். மெய்கள் - தத்துவங்கள்.

(அ. சி.) பரிபாரகமுற்றும் கடந்து நின்றான் - அண்டங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்றவன். கமலம் மலர்மேலே உடந்திருந்தான் - மலர் மிசையேகினான்.

(26)

27. சந்தி எனத்தக்க தாமரை வாண்முகத்

தந்தமில் ஈசன் அருள்நமக் கேயென்று

நந்தியை நாளுந் வணங்கப் படுமவர்

புந்தியி னுள்ளே புகுந்துநின் றானே.

1. பிறப்போ. அப்பர், 6 . 30 - 5.

(ப. இ.) சந்தி எனப்படும் அந்தியின் நிறம் சிவப்பு. அந்நிறம் போலும் தாமரை செந்தாமரை. அம் மலர்போலும் ஒளியுடைத் திருமுகம் சிவபெருமான் முகம். அவனே ஆண்டவன். அவன் திருவருள் எந்நாளும் நமக்கேயாம். அவ்வருளை அளிப்பவன் அழிவில் செல்வத்தன் ஆகிய நந்தி. அந் நந்தியை நாளும் வணங்கும் நல்லன்பர்தம் பிறந்த அறிவினுள் சிவபெருமான் புகுந்து நின்றான்.

(அ. சி.) சந்தியெனத்தக்க - அந்தியில் தோன்றும் செவ்வான நிறத்தையுடைய. வணங்கப்படுமவர் - தொழும் அவர்.

(27)

28. இணங்கிநின் றான்எங்கு மாகிநின் றானும்
பிணங்கிநின் றான்பின்முன் னாகிநின் றானும்
உணங்கிநின் றான்அம ராபதி நாதன்
வணங்கிநின் றார்க்கே வழித்துணை¹ யாமே.

(ப. இ.) எங்கும் இணக்கத்துடன் நிறைந்து நின்றவனும் அந்நன்மம் நிற்பினும் அருட்கண் பெறாதார்க்குத் தோன்றாது பிணங்கி மறைந்து நிற்பவனும் சிவனே. உலக ஒடுக்கத்துக்குப் பின்னும் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னும் நிற்பவனும் சிவனே. உபிரக்குபிராய் நுணுகுதலாகி உணக்கத்துடன் நிற்பவனும் சிவனே. அவன் துறக்க வலகத்துக்கு முதல்வன். வணங்கி வழிபட்டு நிற்பார்க்கே வழித்துணை யாவன். துறக்கவலகம் ஈண்டுக் கபிலாயம்.

(அ. சி.) பிணங்கி - பொருந்தியும் பொருத்தாமலும். பின்முன் - படைப்புக்கு முந்தியும், அழித்தலுக்குப் பிந்தியும். உணங்கி நின்றான் - மறைந்து நின்றவன்.

(28)

29. காணநில் லாயடி யேற்குற வாருளா
நாணநில் லேன்உன்னை நான்தழு விக்கொளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யாட்மனத்
தாணிய னாகி அமர்ந்துநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமானே, அடியேன் காணாமாறு வெளிப்பட்டருளாய். அடியேனுக்கு உன்னையன்றி வேறு உறவாவார் யாருளா? நஃ வெளிப்படின, உன்னை யான் அகந்தமுவுவதுபோல் புறந்தமுவுவதிலும் நாணுற்றுப் பின்னில்லேன். மனக்கோட்டம் சிறிதுமில்லாத அருட்பண்பு பெரிதும் செறிந்த செந்நெறிக் குணத்தடியார்

நல்லுளத்தில் உயிர்க்குபிராய் நிற்பவன் சிவன். ஆதலால் அவன் அச்சாணியன்னானாகி
அமாந்தருளுகின்றான்.

(அ. சி.) ஆணியனாகி - ஆழப் பதிந்தவனாகி. கோணலில்லாத குணத்து அடியார் - மனக்கோட்ட
மின்றி நலம்செய் அடியார்.

(29)

30. வானின் றழைக்கும் மழைபோல் இறைவனுந்
தானின் றழைக்குங்கொல் என்று தயங்குவார்
ஆனின் றழைக்கு மதுபோல்என் நந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞானங் கருதியே.

1. சுழித்துணையாம். அப்பர், 6. 40-7.

(ப. இ.) உலகை உய்விக்கும் மழை வானத்தினின்றும்ஓலிக்கின்றது. அதுபோல் இறைவனும் இந்நாள்
நம்மைஅருளால் அழைப்பனோ என்று தயங்குவார். ஆன் கன்று தன்தாய்ப் பசுவை நினைந்துருகி அழைப்பது போல்,
யானும்என் நந்தியங் கடவுளை அன்பால் மனமுருகி ஓவாது அழைக்கின்றேன்.எது கருதியென்றால், அவன்றன்
திருவடியுணர்வைப் பெறுதற்பொருட்டேயாம்.

(அ. சி.) வானின்றழைக்கும் மழை -உலகர் வேண்டாது தானே பெய்யும் மழை. ஆனின்றழைக்கும்- ஆன் கன்று
தாய்ப்பசுவை அழைக்கும்.

(30)

31. மண்ணகத் தான்ஓக்கும்வானகத் தான்ஓக்கும்
விண்ணகத் தான்ஓக்கும் வேதகத் தான்ஓக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற் றானுக்கே
கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே.

(ப. இ.) மண்ணகத்தும் வானகத்தும்விண்ணகத்தும் முறையே வாழ்வார் மக்கள், தேவர் முதலியமூவர்,
அருளோன் முதலிய ஐவர் ஆவர். அவரவர்களுக்கு வேண்டுவனஅருளுவதால் அவரவர்களை ஓப்பவன்போல்
தோன்றுவன்.ஆயினும் அவன் அவர்களனைவர்களையும் இரும்பைப்பொன்னாக்கும் குளிகையையை
வேதகத்தானாவன். அவன்செந்தமிழ்ப் பண்ணகத்து இன்னிசை போன்றுள்ளவன்.அப் பாடலினை ஏற்று அளவிலா

மகிழ்வு பூப்பவன். அவன்என் அறிவின்கண்ணே நிறைந்து நிற்கின்றான். யானும்அவனருளால் அவ் வறிவின் கண்ணேயே
காதலிக்கின்றேன்.மூவர்: அயன், அரி, அரன்; ஐவர்: ஆசான், ஆண்டான்,அருளோன், அன்னை, அத்தன்.

(அ. சி.) மண்ணகத்தான் - பூமியில்உள்ளவனாபினும். வானகத்தான் - இந்திர

உலகத்துள்ளவனாபினும்.விண்ணகத்தான் - இந்திர உலகத்தைத் தவிர ஏனையபிரம, விண்டு, உருத்திர, மகேசுர,
சதாசிவ உலகத்தானாபினும்.வேதகத்தான் - மண் - வான் விண்ணைத் தவிர்த்துநரக புலனங்களில் உள்ளவர்களாபினும்.
கண்ணகத்தேநின்று - ஞான வடிவாய் நின்று.

(31)

32. தேவர் பிரான்நம்பிரான்திசை பத்தையும்

மேவு பிரான்விரி நூருல கேழையுந்

தாவு பிரான்தன்மை தானறி வாரில்லை

பாவு பிரான்அருட் பாடலு மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தேவர்க்கு முதல்வன்;எளிபோமாகிய நமக்குத் தலைவன். பத்துப்

புலங்களையும்கலப்பால் ஒன்றாய்ப் பொருந்தியிருக்கும் தலைவன்.கடலால் சூழப்பட்ட ஏழுலகையும்
பொருட்டன்மையால்கடந்து நிற்கும் கடவுள். இத்தகைய அவன்றன் வியத்தகுதன்மையை உள்ளவாறு உணர்வாரில்லை.
செலுத்தந் தன்மையால்எங்கும் நிறைந்து விளங்கும் அச் சிவனைச் செந்தமிழ்ப்பாடல் பாடித் தொழுவோமாக. புலம் -
திசை.

(32)

33. பதிபல வாயது பண்டிவ் வுலகம்

விதிபல செய்தொன்று மெய்ம்மை உணரார்¹

துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரும்

மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றாரே.

(ப. இ.) வேற்றுப் புலத்தார் தெய்வங்களைத் தெளிவுணர்வின்மையால் பலவாகக் கொண்டு வழியடுவர். இது

தொடக்க காலத்து உலக மக்களின் செய்கை. வேள்வியென்னும் பெயரான் கொன்றாகும் கடைச்செயல் பலவும் புரிவர்.
அதற்குக் காரணம், அவர்க்குப் பெறவேண்டிய மெய்யுணர்வு சிறிதும் இல்லாமையேயாம். முழுமுதற் சிவனையொழித்து,
ஏனைய உயிரினங்களாகிய தேவர்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடுவர். அப்பாட்டுப் பாடுவாரும் தெய்வவுணர்விலாதவராவர்.
அதனால் அவர்க்குப் பிறப்பு இறப்பு நூங்காமையால் துன்புற்று உள்ளம் வாடுவர். விதி: ஆகுபெயராய் வேள்வியைக்
குறித்தது. ஒன்றும் - சிறிதும்.

(அ. சி.) பதி பலவாவது - பல தேயங்களை உடையது. விதிபல செய்து - ஆரிய வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட புன்னெறி யாகத்தைச் செய்து. துதிபல தோத்திரம் சொல்ல வல்லார் - முதல்வனைத் தவிர்த்துப் பல தேவர்களை வணங்கித் துதிப்பவர்.

(33)

34. சாந்து கமழுங் கவரியின் கந்தம்போல்

வேந்தன் அமராக் கருளிய மெய்ந்நெறி

ஆர்ந்த சுடரன்ன ஆபிர நாமமும்

போந்தும் இருந்தும் புகழுகின் றேனே.

(ப. இ.) கலவை மணக் கூட்டுப் பூசுப்பெற்ற தலையினிடமாக இருந்துவரும் நறுமணம் போன்று வேந்தனாகிய சிவபெருமான், தூய விண்ணவர்க்கருளிய மெய்ந்நெறி ஒன்றுண்டு. அச் சிவபெருமான் நிறைந்த அறிவொளிப் பொருண்மறையான திருவைந்தெழுத்தை அளவின்றித் திருக்கோவில் முதலிய புறம்போந்தும், திருமடம் முதலிய அகமிருந்தும் போற்றிப் புகழ்ந்து புகல்கின்றேன். தூயவிண் - சிவவுலகம்.

(அ. சி.) சாந்து - கலவைச் சாந்து. கவரி - உமையம்மையார். வேந்தன் - இறைவன்; மருதநிலத் தெய்வம்; முதல்வன்.

(34)

35. ஆற்றுகி லாவழி யாகும் இறைவனைப்

போற்றுமின் போற்றிப் புகழ்மின் புகழ்ந்திடில்

மேற்றிசைக் குங்கிழக் குத்திசை எட்டொடு

மாற்றுவன் அப்படி யாட்டவு மாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவன் அருளால் ஆருயிர் உய்யத் தானே வகுத்த மெய்ந்நெறி சன்மார்க்கம் எனப்படும். அதுவே எவராலும் ஆற்றமுடியா அரும்பெரும் வழியாகும். அம் மெய்ந்நெறியே செந்நெறி எனவும் நன்னெறி எனவும் கூறப்படும். அந் நெறி நின்று பேரன்புடன் திருவைந்தெழுத்தோதிப்

1. எரிப்பெருக்குவர். அப்பர், 5. 100-7.

போற்றுமின்; புகழ்மின். அங்கனம் புகழ்ந்தால், மேற்றிசை கழித்திசை ஏனை எட்டுத்திசை ஆகப் பத்துத் திசைக்கும் அவனை முழுமுதல்வன். அவனை எங்கணும் மெய்ந்நெறியைப் பரப்புகின்றவன் ஆவன். அவன் ஆட்டும் அருள் வழியின்கண் நாம் ஆடின திருவடிப் பேறு எய்துதல் உண்டு.

(அ. சி.) ஆற்றுவன் - சன்மார்க்க நெறியினுள் படச் செய்வன். ஆற்றுகிலா வழியாகும் - முன் மந்திரத்தில்

கூறிய வண்ணம் போற்றாவிட்டால் வழிபாடு செய்யாததற்கு ஒப்பாகும். அப்படி ஆட்டவும் (ஆற்றவும்) ஆமே - அப்படிச் சன்மார்க்க நெறியில் சேரும்படி செய்தால் வீடுபேறு கைகூடும்.

(35)

36. அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை

ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை

எப்பரி சாபினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்

அப்பரி சூசன் அருள்பெற லாமே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்க்கும் தந்தையொப்பானை, அழியாச் செல்வ நந்தியை, உண்ணத் தெவிட்டாப் பண்ணப்படாத இயற்கை அமுதனை, ஒப்பில்லாத பிழைபொறுத்தாளும் விழைதகு வள்ளலை, பேருழிக் காலத்தும் ஒடுக்கமின்றி நின்று மூண்டும் உலகினைப் படைப்பிக்கும் முழுமுதல்வனை, எந்த வகையானும் - அருள் உந்தும் வழியில் தொழுங்கள். தொழுதால் அந்த வகையால் அச் சிவனும் வந்து அருள்புரிவன். வள்ளலென்றார், நஞ்சுண்டு காத்த நாயனார் என்பது பற்றி.

(36)

37. நானும்நின் றேத்துவன் நாள்தொறும் நந்தியைத்

தானும்நின் றான்தழல் தானொக்கு மேனியன்

வானில்நின் றாஹதி¹ போல்உடல் உள்ளுவந்

தூனில்நின் றாங்கே உயிர்க்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) அவன் திருவருளால் அடியேனும் நாடொறும் நந்தியங் கடவுளைத் தொழுவேன். அவனும் விட்டுப் பிரிவின்றி உன் நின்றனன். அவன் செந்தழலொக்கும் செம்மேனியன்; விண்ணிடை நிறைமதி போலும் தண்ணளி செய்து உலுள் வந்து உவந்து நின்றனன். ஊனுள் நின்று உயிர்க்குமாறு செய்து செலுத்துகின்றனன். ஆஹதி: கலைநிரம்பு திங்கள். இஃது ஆவிக்குத் திருவடி யுணர்வு படி முறையான் நிரம்புவதற்கு ஒப்பு. ஊன்: ஆணவவல்லிருள். உயிர்க்கின்றவாறு: அவ்விருளைத் தூரத்தும் மெய்யுணர்வு தோன்றும் வழி.

(37)

38. பிதற்றொழி யேன்பெரி யான்அரி யானைப்

பிதற்றொழி யேன்பிற வாஉரு வானைப்

பிதற்றொழி யேன்எங்கள் போநந்தி தன்னைப்

பிதற்றொழி யேன்பெரு மைத்தவன்² நானே.

1. மன்னும். சிவஞானபோதம், 11. 2-2.

2. பசித்துண்டு."... .. 8. 1-2.

" சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், 8-2-8.

(ப. இ.) அம்பலத்தாடும் ஐந்தொழிலருட் கூத்தனாம் பெரியானை மறவா நினைவுடன் அடிமைத் தொண்டு

செய்து வழிபடலொழியேன். அலகில் ஒளிப்பிழம்பாய் அருவருவக் காரணத் திருமேனியாய் எழுந்தருளும் சிவக்கொழுந்தாம் அரியானை மறவா நினைவுடன் மகன்மைத் தொண்டு செய்து வழிபடலொழியேன். நிலவாகிய திருவடியுணர்வு முற்றுப்பெற்ற ஆவியும், அவ் ஆவிக்கு உறுதுணையாக நிற்கும் வனப்பாற்றலாகிய மலிநூராம் திருவருளும் தலையன்பால் தங்க இடமருளி, ஆருபிர் ஊர்வின்கண் தோன்றும் புறத்துப் பிறவா ஆற்றல் நிலைக்கள வேணியனாம் ஊர்வருவானை மறவா நினைவுடன் தோழன்மைத் தொண்டு செய்து வழிபடல் ஒழியேன். உலகெலாம் ஊர்ந்து ஓதற்கரிய மெய்யுணர்வுசேர் வாலறிவனை, அவனருளால் புணர்ந்து நந்துதற்கு இடனளிக்கும் அச்சிவனை எஞ்ஞான்றும் வேறன்மையனாய் நின்று மறவா நினைவுடன் காதன்மைத் தொண்டு பூண்டு வழிபடலொழியேன். இவையே யான் பெற்ற இறப்பில் தவம். அதனால் யான் பெருமைத் தவமுடையேனாயினேன். இந் நான்கு நெறியினையும் முறையே சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவேனக் கூறுவர்.

(38)

39. வாழ்த்தவல் லார்மனத் துள்ளுறு சோதியைத்

தூர்த்தனை அங்கே திளைக்கின்ற தேவனை

ஏத்தியும் எம்பெரு மான்என் றிறைஞ்சியும்

ஆத்தஞ்செய் துசன் அருள்பெற லாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் தன்னைத் திருவைந்தெழுத்தால் வாழ்த்தவல்ல நற்றவத்தாரின் தூய திருவுள்ளத்து

மிக்க அறிவுப் பேரொளியாய்த் தோன்றுவன். அத்தகைய இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நூங்கிய தூர்த்தனை, மேலும் செவ்வி வாய்ந்த உயிர்கள்மாட்டு மகிழ்ந்து திளைக்கும் முழுமுதல் தெய்வத்தினைப் பலவாறாகப் பரவியும், எம் தலைவனே

என்று வணங்கியும், அவனுக்கு முற்றும் உரிமையாய்த் தன்னை அறக்கொடுத்தவன் ஆப்தன் - நண்பன் எனப்படுவன்.
அந்நிலை எய்தியவர் அவன் திருவருள் பெறுவது எளிதாம். ஈசன் - ஆண்டவன்.

(39)

40. குறைந்தடைந் தீசன் குறைகழல் நாடும்
நிறைந்தடை செம்பொனின் நேரொளி ஓக்கும்
மறைந்தடஞ் செய்யாது வாழ்த்தவல் லார்க்குப்
புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்துநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடிக்கண் ஏக்கற்றவராய், அவன் திருவடியணர்வால் தாழ்ந்தடைந்து அத் திருவடியை நாடுவாராக. அவன் நிறைந்த செம்பொனின் சிறந்த ஒளியை ஓப்பன். வஞ்சனையால் மறைந்து குறும்பு செய்யாது வாழ்த்தவல்ல மெய்யன்பர்களுடைய உடம்பினைப் புறக்கணியாது அதன்கண் புகுந்து நின்றான். செய்யான்: முற்றெச்சம்.

(அ. சி.) குறைந்தடைந்து - மிகத் தாழ்ந்து வணங்கி. மறைஞ்ச அடம் செய்யாது - வஞ்சித்து மாறுசெயாது. புறம் சடம் செய்யான் - சடம் புறம் செய்யான் - சரூரத்தைப் புறக்கணிக்காது.

(40)

41. சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர் பிரானைப்

புனஞ்செய்த நெஞ்சிடை போற்றவல் லார்க்குற்

பனஞ்செய்த வாள்நுதல் பாகனும் அங்கே

இனஞ்செய்த மான்போல் இணங்கிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவனை மறந்து நெடுநாள் வாழவேண்டுமென்னும் கெடு நினைவால் மாலுற்று மாலைத்

தலைமையாகக் கொண்டு பாலுற்ற பிறவிக் கடலைக் கடைந்தனர் தேவர். அப்பொழுது சிவனை மறந்த பெரும்

பிழை, பொருவருஞ் சினத்துப் பெருநஞ்சாக வெளிப்பட்டது. அதன் வெப்பம் பொறுக்காது தேவர்கள்

மாலுள்ளிட்டாரனைவர்களும் ஓட்டம் எடுத்தனர். சிவன்பால் வந்து ஒலிட்டனர். சிவனும் பிழை பொறுக்கும்

பெரியோனாதலின் பிழை பொறுத்து அந் நஞ்சினை உண்டு கண்டத்தடக்கினன். தேவர்கட்கு அழிந்து ஈந்து

காத்தனன். அத்தகைய முதல்வனைத் திருத்தப்பட்ட மனத்தின்கண் தொழுதற்கு வல்ல தொண்டார்க்கு,

உலகுபிர் எல்லாம் படைத்து வளர்த்தருள் கன்னியாகிய அம்மையை ஒருபக்கத்தேயுடைய சிவபெருமான்

அப்பொழுதே தன் இனத்தை நாடும் மான்போன்று அவர்களுடன் இணங்கி நின்றருளினன்.

(அ. சி.) புனம் செய்த - திருத்தப்பட்ட உற்பனம் செய்த வாணுதல் பாகன் - அகிலம் படைத்த

அதிபகவன். இனம் செய்த மான்போல் - இனத்தோடு கூடிய பார்வை மாணைப்போல.

(41)

42. போயரன் தன்னைப் புகழ்வார் பெறுவது

நாயக னான்முடி¹ செய்தது வேநல்கு

மாயகஞ் சூழ்ந்து வரவல்ல ராகிலும்

வேயன தோளிக்கு வேந்² தொன்றுந் தானே.

(ப. இ.) பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிப் பற்றுவிட்டுப்போய்ச் சிவபெருமானை மெய்யாகப்

புகழ்கின்றவர்கள் பெறுவது நாயகனாகிய சிவபெருமானால் 'உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகும்'

என்பதற்கிணங்க, எங்கும் இயல்பாகவே சிவமாய்க் காட்டுவித்துப் பேரின்பம் நல்கும் அவ்வருளிணையேயாம்.

மாயாகாரியமாகிய உலகனைத்தும் சூழ்ந்துவர வல்லராகிலும், மூங்கில் போலுந் திருத்தோளையுடைய

உமையம்மையார்க்கு மணாளனாகி, ஆருபிரகட்குப் போகமூன்றருள் புண்ணியப் புனித வேந்தனாம் சிவபிரான்

உன்நிலலாது ஒழியின் பயனில்லை. எனவே அவன் உடனாய் நிற்பதே பெரும்பேறென்க.

(42)

43. அரனடி சொல்லி அரற்றி அழுது

பரனடி நாடியே பாவிப்ப நாளும்

அரனடி செய்தங் கொதுங்கவல் லார்க்கு

நிரனடி செய்து நிறைந்துநின் றானே.

1. பரையுயிரில். உண்மைநெறிவிளக்கம், 4.

2. சாந்தம். சம்பந்தர், 2. 120 - 1.

" கல்விய. சம்பந்தர், 3. 106 - 7.

" மேகமூன்ற. சுவகசிந்தாமணி, நாமகள், 333.

(ப. இ.) அரன் திருவடிப் பெயராம் திருவைந்தெழுத்தைத் தூய மனத்துடன் இடையறாது வழத்தி, ஆற்றாமை மூதாரப்பட்டும் பெரு முழக்கிட்டு அழுது, அச் சிவபெருமான் திருவடியே நினைவாகக் கொண்டு நின்று, எந்நாளும் உறுதியான வூடுபேற்றைத் தரும் அத் திருவடிக்கண் அடங்கி நிற்க வல்லார்க்கு அவன் எங்குஞ் செறிந்த எல்லாம் நிரம்பிய திருவடியை அருளி, அந் நல்லாருடன் புணர்ப்பாய் வேறறநின்று நிறைந்தனன் என்க.

(அ. சி.) அரன் அடி செய்து - உறுதியான எண்ணத்துடன். ஒதுங்க வல்லார் - துதித்து அரற்றி, அழுது பரவ வல்லார்.

(43)

44. போற்றினன் பார்அமு ரர்புனி தன்அடி

போற்றினன் பார்அசு ரர்புனி தன்அடி

போற்றினன் பார்மனி தர்புனி தன்அடி

போற்றினன் அன்புள் பொலியவைத் தேனே.

(ப. இ.) இன்ப வேட்கையராய அமரர்கள் அதன் பொருட்டுத் தூயோனாகிய சிவபெருமான் திருவடியைப் போற்றி செய்வார். பொருள் வேட்கையராகிய அசுரர்கள் அதன் பொருட்டு அவன் திருவடியைப் போற்றி செய்வார். அறத்தின் வேட்கையராகிய நன்மக்கள் அதன் பொருட்டுச் சிவனைப் போற்றியுரைத்துத் தங் கைகளால் மலர் தூவி வழிபடுவர். வூடுபேற்று வேட்கையனாகிய அடியேனும் திருமுறைப் போற்றித் தொடர் புகன்று வழிபட்டு என் அன்பினுள் திகழும்படி விளங்க வைத்துத் துளக்கின்றி நிற்கின்றேன்.

(44)

45. விதிவழி அல்லதில் வேலை உலகம்

விதிவழி இன்பம் விருத்தமும் இல்லை

துதிவழி நித்தலுஞ் சோதிய் பிரானும்

பதிவழி காட்டும் பகலவ னாமே.

(ப. இ.) வகுத்தான் வகுத்த வகையாகிய விதிவழியல்லாமல் கடலாற் சூழப்பட்ட உலகம் நடைபெற மாட்டாது.

வகுத்தான் - சிவபெருமான் அச் சிவன் விதித்தவாறே என்றும் இன்பம் பெருகும். அத் திருவாணைக்கு மாறுதலாகிய விருத்தமுமில்லை. நாடொறும் திருவைந்தெழுத்தெண்ணித் தொழுது நிற்பார்க்குப் பதிவழியாகிய திருவடிப் பேற்றினை உலகம்மைக்குத் தன் உடம்பில் ஒருபாகம் பகுந்து கொடுத்துப் பகலவன் என்னும் திருப்பெயர் பூண்டு நிற்கும் சிவன் அளித்தருள்வன்.

(அ. சி.) வேலை - கடல் சூழ்ந்த உலகம். பதிவழி - முத்திமார்க்கம்.

(45)

46. அந்திவண் ணாஅர னேசிவ னேஎன்று

சிந்தைசெய் வண்ணந் திருந்தடி யார்தொழு

முந்திவண் ணாமுதல் வாபர னேஎன்று

வந்திவ்¹ வண்ணன்எம் மனம்புகுந் தானே.

1. (பாடம்) புந்தி.

(ப. இ.) படைத்தற்பொருட்டு அந்திவண்ணையப் பொன்றிநங் கொண்டருள்பவனே, துடைத்தற்பொருட்டு

அரனாய் நூலநிறங் கொண்டருள்பவனே, அருளுதற் பொருட்டுச் சிவனாய் வெண்ணிறங் கொண்டருள்பவனே என்று

திருந்திய மெய்யடியார்கள் தொழுவர். உலகந்தோன்ற வேண்டும் எனச் சிவன் திருவுள்ளங் கொண்டதும் அதன்

பொருட்டுத் திருவருளின்கண் முதற்கண் தோன்றிய நிறம் ஐந்து. இவ்வைந்தும் ஒருங்கு கூடியவனே முந்திவண்ணன்.

அவனே முழுமுதல்வன். இங்ஙனம் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணார் மல்கி அடியேனும் வாழ்த்த, அந்திவண்ணனும்

அருளால் வந்து அடியேன் அகம் புகுந்தருளினன்.

முதல்வன்- வினைமுதற் காரணன். பரன் - யாவார்க்கும் மேலானான்.

(அ. சி.) முந்திவண்ணா - படைப்புக்கு இச்சை கொண்ட காலத்தில் முதல் முதல் வெளிப்பட்ட ஐந்திற்கு கதிர்களை உடையவனே.

(46)

47. மனையுள் இருந்தவர் மாதவர் ஒப்பர்

நினைவுள் இருந்தவர் நேசத்துள் நிற்பர்

பனையுள் இருந்த பருந்தது1 போல

நினையா தவர்க்கில்லை நின்இன்பந் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உயிர்க்குயிராய் உடம்பகத்துத் திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் உண்மையுணர்ந்து, அதற்கேற்றவாறு செந்நெறியில் ஒழுகி உடலோம்புவார் பெருந்தவத்தராவார். அச் சிவன் நினைவுக் கருவியாகிய நெஞ்சத் தாமரையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கும் விழுமிய தன்மையை அறிந்தவர், அவன் திருவடிக்குப் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகும் நேயத்தராவார். அச் சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பம் திருவருள் துணையால் நினையாதவர்க்கு எஞ்ஞான்றும் எய்துதல் இல்லை. அதற்கு ஒப்பு பனைமரத்தின் மேலிருக்கும் பருந்து அப் பனம்பழத்தின் இயல்பினை அறியாமையால் அதனை யுண்ண நினையாது, இழிந்த பொருளை உண்ண நினைத்துப் பழியுடன் இருப்பதாகும்.

(அ. சி.) பனையுளிருந்த பருந்ததுபோல - பழத்தையுடைய பனை மரத்தின் மேல் பருந்து இருந்தாலும் பழத்தை நினைப்பதில்லை அது போல.

(47)

48. அடியார் பரவும் அமரர் பிரானை

முடியால் வணங்கி முதல்வனை முன்னிப்

படியார் அருளும் பரம்பரன் எந்தை

விடியா விளக்கென்று மேவிநின் றேனே.

(ப. இ.) திருவடி யுணர்வு கைவந்த பொய்யடிமையில்லாத புலவராம் மெய்யடியார் பாடிப் பரவிப் பணிந்து அமரர்பிரானாகிய சிவபெருமானைத் தொழுவார். இவ்வுண்மை 'பாடிப் பரவிப் பணிதல் ஒருமுன்றும், ஈடுலுரை உள்ளமுடல் எண்' என்பதனான் உணரலாம். முத்தேவர் முதலிய அப்சியினர் முடியார் எனப்படுவர். அவர்களாலும் வணங்கப்படும் முழுமுதல்வன் சிவன். அவன் தன் மெய்யடியார்களைத் திருவுளங் கொண்டு சிறந்தபடியாகிய

1. பரப்பமைந்து. திருவருட்பயன், 36.

இவ்வுலகின்கண் வைத்தருள்வன். அவனே விழுமிய விழுப்பொருள். எமக்குத் தந்தையரும் ஆவன். என்றும் நின்று நிலைபெறும் அருட்பெரும் விளக்கும் அவனே. அவன் அடியேனுடன் புணர்ந்து நின்றான்.

(அ. சி.) படியார் - (படியாருக்கு) பூமியில் உள்ளவர்களுக்கு. முடியார் - முடியுடை அரசர்கள். விடியா விளக்கு - அழிதல் இல்லாத அருட்பெரும்சோதி.

(48)

49. பரைபசு பாசத்து நாதனை உள்ளி

உரைபசு பாசத் தொருங்கவல் லார்க்குத்¹

திரைபசு பாவச் செழுங்கடல் நூந்திக்

கரை²பசு பாசங் கடந்தெய்த லாமே.

(ப. இ.) நடப்பாற்றல், கிடப்பிடம், முடக்குமலம் முதலியவற்றை முக்காலத்தும் தொழிற்படுத்தும் முழுமுதல்வன் சிவன். அந் நாதனை அருளால் விடாது நினைந்து, அந் நினைவால் கிடப்பிடிராம் பசுத்தன்மையும், முடக்குமலமாம் பாசத்தன்மையும் நூங்கப்பெற்றுப் புகழ்ந்து சொல்லப்படும் வனப்பாற்றலாகிய திருவருளால் திருவடிக்கண் அடங்கி நிற்கும் ஆற்றல் மிக்கார்க்குக் கரைமோதும் அலைபோல் வரும் யான் எனதென்னும் செருக்காகிய பிணிமையையும், அதனால் விளையும் பாவப் பெருங் கடலையும் நூந்துதல் கூடும். அம்மட்டோ? பசு பாசத் தன்மையையுங் கடந்து திருவடிப் பேறாம் இன்பக் கரை எய்துதலும் கைகூடும்.

பிணிமை - பசுத்தன்மை. கரை - இன்பக்கரை.

(அ. சி.) பரை - மனோன்மணி. நாதனை - சதாசிவத்தை.

(49)

50. ஶூடுவன்³ நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரான்என்று

பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்று

ஆடுவன் ஆடி அமரார்பி ரான்என்று

நாடுவன் நானின் றறிவது⁴ தானே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் சிவபெருமானின் திருவடி மலரைத் தலையிற் ஶூடுவேன். அத் திருவடியுணர்வை மறவா நெஞ்சத்திடை வைப்பன். ஁பிர்க்குபிராம் செபிரறு பெருந்தலைவனே என்று செந்தமிழால் பாடுவன். போற்றித் தொடர்புகன்று கொல்லாமை முதலிய எண்பெருங்குணனும் எண்மையின் எய்தப் பல நறுமலர்களைக் கைகளால் தூவி அருச்சித்துப் பணிந்து நிற்பேன். மகிழ்ச்சி மேலூட்டால் ஆடுவேன். ஆடிச் சிவவலகத்து வாழும் அமரர்

தலைவனென்று நாடுதலாகிய சிந்தனையைச் செய்வேன். முதல்வன் சிவமாக்கி எனையாண்ட இக் காலத்து
அவனருளால் என் உணர்விற்போன்றி யான் அறிந்து பணி செய்வது இதுவேயாம்.

(அ. சி.) பிரான் - பெருமான்.

(50)

1. முருகார், அப்பர், 4. 114 - 2.
2. துன்பக். அப்பர், 4. 92 - 6.
3. சூடுவேன். 8. திருவம்மாளை, 17.
4. அவனே. சிவஞானபோதம், 10.

2. மும்மூர்த்திகளின் முறைமை

51. அளவில் இளமையும் அந்தமும் ஈறும்
அளவியல் காலமும் நானும் உணரில்
தளர்விலன் சங்கரன் தன்னடி யார்சொல்
அளவில் பெருமை அரிஅயற் காமே.¹

(ப. இ.) என்றுங் குன்றா எவ்வளவையையும் கடந்த இளமையும், அழகும், பேரொடுக்கமாகிய ஈற்றினைச்
செய்யும் பெருமையும், அளவில்லாத காலம் நானும் இருந்து உணர்ந்தாலும் முடிவு பெறாது. சங்கரனாகிய சிவனும்
நம்முடைய ஆய்வுக்கு எட்டுவதாகிய தளர்வினை எய்தான். தன் அடியார் அருளால் கூறும் அளவில் பெருமை
அனைத்தும் உடையன். அத்தகைய சிவபெருமான் பெருமையினை அரிஅயன் இருவராலும் சொல்லவொண்ணாதென்க.

(அ. சி.) அந்தம் - அழகு.

(1)

52. ஆதிப் பிரானும் அணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானுஞ்
சோதிக்கில் மூன்றுந் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனார்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் றார்களே.

(ப. இ.) அனைத்துலகினுக்கும் அந்தத்தைச் செய்து பின் படைக்குங்கால் ஆதிப்பிரானாக நிற்கும் அரனும்,
அழகிய நாமணி போலும் அரியும், உலகப் படைப்புக்குக் காரணனாகிய அயனும் என்று சொல்லப்படும் மூவரும் தொழில்
பற்றி முறையே முப்பெயர் பெற்றனர். அஃதல்லாது பொருளால் மூவரல்லர். அருளால் ஆராய்ந்து நோக்கின் மூன்று

நிலையும் ஒரு முழுமுதற் சிவனுக்கே யரியன என்பது புலனாகும். இக் கருத்தமையத் தொடர்பினால் ஒன்றே முழுமுதல் என்று கூறாது, வேறு வேறு உலகோர் மாறுபடக் கூறித் தம்முள் பிணங்கி மயங்குகின்றார்கள்.

(அ. சி.) ஆதிப்பிரான் - உருத்திரன். மணி வண்ணன் - மால். அவர்மிசையான் - அயன். தொடர்ச்சியில் - தோற்றத்தில்.

(2)

53. ஈசன் இருக்கும் இருவினைக் கப்புறம்

பீசம் உலகிற் பெருந்தெய்வ மானது

ஈசன் அதுஇது² என்பார் நினைப்பிலார்

தூசு பிடித்தவர் தூரறிந் தார்களே.

(ப. இ.) இருவினைகட்கு இருப்பிடமாகிய மாயைக்கு அப்புறம் இருப்பவன் வாராத்திருவும் பேராமுதன்மையும் ஒருங்கமைந்த சிவன். அவனே ஈசன் எனப்படுவன். உலகில் பெருந்தெய்வமாவது உருவின் நினைப்பிற்கும் அருவின் நினைப்பிற்கும் காரணமாயுள்ள அருவுருவமே

1. மறைபினால். சிவஞானசித்தியார், பாபிரம் - 4.

2. அதுஇது. சிவஞானபோதம், 12. 4 - 1.

யாகும். அதுவே அருளோன்; அதுவே சதாசிவன்; அதுவே சிவக்கொழுந்து. இவ்வுண்மை யுணர்ந்தவர் அது, இது என்று வேற்றுமைப்படக் கூறார். அந்நமனன்றி வேற்றுமைப்படக் கூறுவோர் உண்மை உணரும் நினைப்பிலராவர். அருளால் அகம் புறம் தூய்மை யானோர் உண்மையான முதன்மை மூலத்தை யுணர்ந்தவராவர். அகந்தூய்மை திருவைந்தெழுத்தாலும் புறந்தூய்மை திருவெண்ணூற்றாலும் அமைவன. அது இது: அதுவும் இதுவும் என வேறுபாடும், அதுவே இது என ஒற்றுமையும், அதுவாகிய இது என ஒற்றுமை வேற்றுமை ஆகிய இருமையும் குறியாமல் விளங்கும் பொதுமைப் புணர்ப்பு.

(அ. சி.) ஈசன் - மகேசன். இருவினை - கன்மம் - மாயை. பீசம் தாமரை மொக்கு (அருவுரு). தூசு பிடித்தவர் - தூய்மையாளர்.

(3)

54. சிவன்முதல் மூவரோ டைவர் சிறந்த¹

அவைமுதல் ஆறிரண் டொன்றொடொன் றாகும்

அவைமுதல் விந்துவும் நாதமும் ஓங்கச்

சவைமுதற் சங்கரன் தன்பெயர் தானே.

(ப. இ.) அத்தன், அன்னை, ஓசை, ஓளி (சிவன், சத்தி, நாதம், விந்து) ஆகிய அருவம் நான்கும் சிவன் முதல் மூவர். அருளோன் (சதாசிவன்) அருவருவம் ஒன்று. ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் நால்வரும் உருவத்தர். இவையெல்லாம் எண்ணுங்கால் ஒன்பது என்னும் எண்ணிலடங்கும். அதுவே ஆறு, இரண்டு, ஒன்று. இவை ஒன்பதும் நிலையால் வேறுபட்டதல்லாமல் பொருளால் ஒன்றே. அவற்றுள் விந்துவும் நாதமும் சிறப்புள்ளனவாகும். இக் குழுவிற்கு முதன்மை சங்கரன்; அப்பெயரே சிறந்த பெயர்.

(அ. சி.) சிவன்...ஐவர் - சிவம் - சத்தி - விந்து - நாதம் - சதாசிவம் - மகேசன் - உருத்திரன் - மால் - அயன். சிவன் முதல் மூவர் - 4 + ஐவர் 5 ஆக 9. அவை ... ஆகும் - அவை ஒன்பதும் தோற்றத்தில் ஒன்றாகும். ஆறு + இரண்டு + ஒன்று - 9.

(4)

55. பயன்அறிந் தவ்வழி எண்ணும் அளவில்

அயனொடு மால்நமக் கன்னியம் இல்லை

நயனங்கள் மூன்றுடை நந்தி தமராம்

வயனம் பெறுவீர்அவ் வானவ ராலே.

(ப. இ.) மேலோதிய முறையின் உண்மைப் பயனை அறிந்து எண்ணுமிடத்து, அயனாடன் மாலும் நாம் தொழும் தன்மையரேயன்றி நமக்கு வேறானவராகார். ஆனால் இவ்வயனும் மாலும் முதற்கண் சிவனே. பின்பு அவனருள் பெற்று முப்பத்திரண்டாம் நிலையாகிய ஆசான் (சுத்த வித்தை) மெய்க்கண் உறையும் வழிப்பேற்றுபிரினத்தவரேயாவார். இவர்களே இருபத்து நான்காம் தத்துவத்தில் உறைகின்ற கட்டுபிராகிய மும்மலத்தயன் மால் இருவரையுந் தொழிற்படுத்தும் முதன்மைபினை அருள் ஆணையால் பெற்றவர். காமுள்ள. அயனும் மாலும் ஆகிய இருவருமே அவர்தம் பேதைமை காரணமாகச் செந்நெறி முதல்வர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்.

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபெருமான் தூமாயைக்கண் வைக்கும் அயன்மாலிருவரையும் தமரெனக் கொள்வர். இம் முறைமை அறிந்து அவரையும் தொழுக. அவரால் ஆம் நன்மைபினையும் பெறுக.

(அ. சி.) வயன் - பயன் "வகரம் பகரமுமாகும்" என்ற சூத்திரப் படி. (உ-ம்: வலம் - பலம்.)

(5)

56. ஓலக்கூடு சூழ்ந்த உலப்பிலி தேவர்கள்

பாலொத்த மேனி பணிந்தடி யேன்தொழ

மாலுக்கும் ஆதிப் பிரமற்கும் ஒப்புநூ

ஞாலத்து நம்மடி நல்கிடென் றானே.

(ப. இ.) உலத்தலாகிய அழிவில்லாத சிவபெருமானைத் தேவர்கள் கூட்டமாகக் கூடிப் பாலொத்த மேனியனே என்று வழிபட்டனர். அடியேனும் தொழுது காக்கும் மாலுக்கும் படைக்கும் நான்முகனுக்கும் திருவாணை நல்கிப் பெயரொற்றுமையும் காட்டியருளியவன் நாயே என்று விண்ணப்பித்தேன். அச் சிவபெருமான் இம் மாநிலத்து நம் திருவடி யொன்றையுமே நூ விரும்புக என்றருளினன். நல்கிடு - விரும்பு.

(அ. சி.) உலப்பிலி - அழிவில்லாத சிவன்.

(6)

57. வானவர் என்றும் மனிதர்இவர் என்றும்

தேனமர் கொன்றைச் சிவனருள் அல்லது

தானமர்ந் தோருந் தனித்தெய்வம் மற்றில்லை

ஊனமர்ந் தோரை உணர்வது தானே.

(ப. இ.) தேன் நிறைந்துள்ள கொன்றைமாலை யணிந்த சிவபெருமான் காத்தளித்தருளும் உடம்பு வேறுபாட்டாலேயே அவர் வானவரென்றும் இவர் மனிதரென்றும் பெயர் பெறுவாராயினர். அது வல்லாமல் வேறொரு சிறப்பும் உயிர்வகையான் இல்லை. எல்லாராலும் விரும்பி நினைந்து துணியும் தனித்தெய்வம் ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் ஒருவனே; வேறில்லை. உடலினை விரும்பி அதன்கண் பொருந்தி வாழ்வோர் ஐ என்று சொல்லப்படும் தலைமைப்படமைந்த சிவபெருமானை யுணர்வதே பிறவிப்பெரும்பேறாகும்.

(7)

58. சோதித்த பேரொளி மூன்றைந் தெனநின்ற

ஆதிக்கண் ஆவ தறிகிலர் ஆதர்கள்

நீதிக்கண் ஈசன் நெடுமால் அயன் என்று

பேதித் தவரைப் பிதற்றுகின் றாரே.

(ப . இ.) சோதித்த - ஓனியருளுகின்ற சிவபெருமானின் பேரொளியாய்த் திகழ்வன அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் (சத்தி, சிவம், விந்து) களாகிய மூன்றுமேயாம். அன்பின் இவ்வொளி பெற்றுப் பேரொளியாய்

விளங்கும் நிலைகள் ஐந்து. அவை: அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் இவர்தம் நிலைகளாம். இவ் வேறுபாடுகள் அனைத்தும் நிலைவேறுபாடுகளே யன்றித் தலைமைப் பொருள் வேறுபாடுகளில்லை. இவை யனைத்தும் ஆதியாகிய திருவருளின்கண் அமைவன. இவ்வண்மைபினை உண்மையறிவில்லாத சில மூடர்கள் அறியார். முறைமைக்கண் ஒரு பொருளையே ஆண்டான், நெடுமால், அயன் என்று பேறுபடுத்திக் கூறுகின்றனர். அதற்கு மாறாக வெவ்வேறுளவென்று கூறுவது உண்மைக்கு மாறாகிய பிதற்றாரையே யன்றிப் பிறிதன்று.

(அ.சி.) பேரொளி மூன்று - சத்தி - சிவம் - விந்து. பேரொளி விந்து - சதாசிவம் - ஈசன் - அரன் - அரி - அயன்.

(8)

59. பரத்திலே ஒன்றாய்உள் ளாய்ப்புற மாகி

வரத்தினுள் மாயவ ளாய்ப்புற னாகித்

தரத்தினுள் தான்பல தன்மைய னாகிக்

கரத்தினுள் நின்று கழிவுசெய் தானே.

(ப . இ.) சிவபெருமான் கடந்த மேனிலையுள் ஒன்றேயாய் உள்ளும் புறம்புமாய் விரவி நின்றருள்வன். உயிர்கள் பிறப்பினுள் வருதலாகிய வரத்தின்கண் அயனாய் (காப்பின்கண்) மாயனாய் அம்முறைபோல் இன்னும் பலவாய்த் தோன்றியருள்வன். கரத்தலாகிய மறைப்பினுள் ஆண்டானாய் நின்று ஆருயிர்கட்கு வினைக்கழிவு செய்தருள்கின்றான்.

(அ . சி.) வரத்து - படைப்பு. தரம் - முறை. கரத்து - அழித்தல்; மறைவு.

(9)

60. தானொரு கூறு சதாசிவன் எம்இறை

வானொரு கூறு மருவியும் அங்குளான்

கோனொரு கூறுடல் உள்நின் றுயிர்க்கின்ற

தானொரு கூறு சலமய னாமே.

(ப. இ.) சத்தியாகிய திருவருளாற்றலை ஒப்பில்லாத ஒரு கூற்றிலேயுடைய சிவபெருமான் சதாசிவன் எனப்படுவன். சத்தியோடு கூடிய சிவன் சதாசிவன். சதாசிவன் எனினும் அருளோன் எனினும் ஒன்றே. அவனே எம் கடவுள். அறிவுவெளியாகிய வனப்பாற்றலென்னும் பராசத்தியுடன் கூடியும் அங்குளன். அத் தலைவனுடன் கூடி ஒரு கூறாய் உயிர்க்குயிராய் உண்ணின்று உயிர்த்தலாகிய செலுத்தலைச் செய்வதும் திருவருளே. அத் திருவருள் குளிர்ச்சியாபிருத்தலின் அவனும் தண்ணெயின் ஆவன்.

(அ. சி.) வான் - பராசத்தி - பரை. கோன் - பதி. சலமயன் - தண்ணெயன்.

(10)

3. வேதச் சிறப்பு

61. வேதத்தை விட்ட அறம்இல்லை வேதத்தின்

ஓதத் தகும்அறம்¹ எல்லாம் உளதர்க்க

வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற

வேதத்தை ஓதியே வுடுபெற் றார்களே.

(ப. இ.) 'உலகியல் வேதநூல் ஒழுக்கமாதலின்' அவ் வேதத்திற்கு அறநூல் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு.

செந்தமிழ்ப் பொது அறநூல் திருவள்ளுவநாயனார் அருளிய திருக்குறளாகும். அக் காரணம் பற்றியே அதற்குப் பொதுமறை என்னும் திருப்பெயரும் வழங்குவதாயிற்று. வுட்டியல் அறநூல் செந்தமிழ்ச் சிறப்புமறை. அதுவே திருநான்மறை முடிவாம் மூவர் தமிழ். எனவே அம் மறைபினை விட்டு வேறாக அறவொழுக்கம் இல்லை. அம் மறைபின்கண் ஓதத்தகுந்த அற இயல்புகள் அனைத்தும் உள. வுண் அளவை முறையான் வழக்கிடும் வல்லாண்மையை விட்டுத் திருவடியுணர்வு கைவந்த நுண்மதி வாய்ந்த நல்லார் எல்லா முறைவளமும் நிரம்பப் பெற்ற 'செந்தமிழ்த் திருநான்மறைபினை இடையறாது இனிது ஓதித் திருவடிப் பேறாகிய வுடு பெற்றார்களே.

(அ. சி.) வேதம் - தமிழ் வேதம். ஓதத் தகும் அறம் - அறம், பொருள், இன்பம், வுடு.

(1)

62. வேதம் உரைத்தானும் வேதிய னாகிலன்

வேதம் உரைத்தானும் வேதா விளங்கிட

வேதம் உரைத்தானும் வேதியர் வேள்விக்காய்²

வேதம் உரைத்தானும் மெய்ப்பொருள்³ காட்டவே.

(ப. இ.) உலகினைத் திருவாணை வழிநின்று படைக்கும் நான்முகனும் மறைபினை உரைத்தருளியவன் ஆகான்.

அதனால் அவன் சிறப்பாக மறைபினுக்கு உரியவனாகமாட்டான். சிறப்பாக வரியவன் சிவபெருமானே. அம் மறைபினை அருளிச் செய்தவன் 'மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன்.' மறைவல்லார் சிவபெருமானை முழுமுதலாகக் கொண்டு மறைமுறைப்படி வேள்வி செய்து உய்வதற்காகவும் மெய்ப்பொருளாகிய திருவடி நிலைபினைக் காட்டிக் காணும் அழியா நிலைமை பிறப்பித்தற்காகவும் மறையுரைத்தனன். மெய்ப்பொருள்: இறை, உயிர், தளை ஆகிய அழியா முப்பொருள். காட்ட - உணர்த்த.

(அ. சி.) வேதமுரைத்தானும் - தமிழ் வேதம் உரைத்தவனும். வேதியன் ஆகிலன் - பிரமா அல்லன்.

வேதமுரைத்தானும் வேதா - ஆரிய வேதம் உரைத்தவன் பிரமா.

(2)

1. ஆலின்கூழ். அப்பர், 4. 36 - 6.

" ஆலின்கூழ். 12. சம்பந்தர், 883.

2. ஆதி. 12. சம்பந்தர், 429.

3. வேதமுதல்வன். சம்பந்தர். 3. 54 - 8.

63. இருக்குரு வாம்எழில் வேதத்தி னுள்ளே

உருக்குணர் வாயுணர் வேதத்துள் ஓங்கி

வெருக்குரு வாகிய வேதியர் சொல்லுங்

கருக்குரு¹ வாய்நின்ற கண்ணனு மாமே.

(ப. இ.) இருக்காகிய மந்திரங்களின் தொகுப்பு ஆதிமறை என்ப. அம் மறைபினுள்

உணர்வையுருக்கும் பொருள்சேர் புகழ்ப் பாடலால் சிறந்தனவற்றை விருப்புடன் சிவவேதியர் சொல்லுவர்.

கண்ணன் முதலிய தேவர்கட்கும் மூலகுருவாய் எழுந்தருளுபவன் சிவனே. கண்ணன் முக்கண்ணன் எனலுமாம்.

(அ. சி.) இருக்கு உருவாம் எழில் வேதம் - இருக்கு என்று சொல்லப்படுகின்ற சுலோகங்களுடைய ஆரிய வேதம்.

(3)

64. இருக்கில் இருக்கும் எண்ணிலி கோடி

அருக்கின்ற மூலத்துள் அங்கே இருக்கும்

அருக்கனுஞ் சோமனும் ஆரழல் வீச

உருக்கிய ரோமம் ஒளிவிடுந் தானே.

(ப. இ.) அளிவில்லாத மந்திரங்களில் சிவன் எழுந்தருள்வன். பொருந்தியுள்ள மூலத்திடத்தும் ஓம் என்னும் மூலமந்திரத்தினிடத்தும் இருப்பன். ஞாயிறும் திங்களும் ஒளி வீசும்படி ஆருபிர்களின் உடம்பகத்துக் காணும் மயிர்க்கால்தோறும் அருள்ஒளி தோன்றும். அதனால் அங்குச் சிவன் உறைந்தருள்வன். அருகுகின்ற என்பது அருக்கின்ற எனத் திரிந்து நின்றது: அருகுதல் - பொருந்துதல்.

(4)

65. திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்²

பெருநெறி யாய பிராணை நினைந்து

குருநெறி யாஞ்சிவ மாநெறி கூடும்

ஒருநெறி ஒன்றாக வேதாந்தம் ஒதுமே.

(ப. இ.) திருநெறி என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது அறிவிக்க அறியும் சித்தம் அறிவித்தாலும் அறியுந்தன்மையாகிய அறிவில்லாத அசித்தம் அல்லாதவன் சிவன். இயல்பாகவே விளங்கும் பேரறிவினையுடையவன் அவன். சித்து - அறிவுடையது. அசித்து - அறிவில்லது. அவன் வகுத்தருளிய நன்னெறி பெருநெறி என வழங்கப்பெறும். அந் நெறியின் முதல்வனும் சிவபெருமானே. அப் பெருமானையே நினைக்கும் திருவடி யுணர்வை நல்கியருளும் சிவகுரு எழுந்தருள்வது குருநெறியாகிய சிவமாநெறிக்கண் என்று கொள்க. அதுவே திருவடியின்கண்கூடச் செய்யும் ஒப்பில்லாத் தனிநெறி. இவற்றை ஒருங்கு ஒதுவது மறைமுடிவாம் வேதாந்தம் எனப்படும். மூவர் தமிழ் மறையும், முனிவராம் மணிமொழியார் தமிழ் மறை முடிவுமென இஞ்ஞான்றும் கொண்டு ஒழுகுவதே செந்நெறிச் செல்வரின் சூரிய கடன்.

(அ. சி.) குருநெறி - சன்மார்க்கம்; நன்னெறி.

(5)

1. ஆரண. சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 26.

2. சிவனரு. " 1. 3 - 11.

" 2ணருரு. சிவஞானபோதம், 6.

66. ஆறங்க மாய்வரு மாமறை ஓதியைக்1

கூறங்க மாகக் குணம்பயில் வாரில்லை

வேறங்க மாக விளைவுசெய் தப்புறம்

பேறங்க மாகப் பெருக்குகின் றாரே.

(ப. இ.) அறுவகைச் சமயங்களையும் ஆறங்கங்களாகக் கொண்டு திகழும் தமிழ் மாமறையினை ஓதியருளிய சிவபெருமானை மண்ணகத்தார் உய்யப் பெண்ணொரு கூறாகத் திகழும் அவன்தன் பேரருட் குணத்தைத் திருவடியுணர்வோடு ஓதியுணர்வார் இல்லை. இவ்வுண்மை தொன்மையது, நன்மையது, மென்மையது, அழியாவிழுமியது, முழுமையது என உணராது அயன்மொழி அங்கங்களையும் வேதங்களையும் அவையே பேறெனக் கொண்டு பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்குகின்றார்கள்.

(அ. சி.) ஆறங்கமாய் வருமாமறை - ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய தமிழ்மறை. கூறங்கமாக - மாதொருபாகமாக. மாட்டாதார் - தமிழ் வேதம் ஆரிய வேதங்களைப் பிரித்து அறிந்து கொள்ளமாட்டாதார்.

(6)

67. பாட்டும் ஓவியும் பரக்குங் கணிகையர்

ஆட்டும் அறாத அவனியின் மாட்டாதார்

வேட்டு விருப்பார் விரதமில் லாதவர்

ஈட்டும் இடஞ்சென் றிகலலுற் றாரே.

(ப. இ.) செந்நெறிக்கண் பரந்து தென்னாடு எங்கணும் தொன்னாள் தொட்டுச் சிவவழிபாடாகச் செய்து வரும் செந்தமிழ்ப் பாட்டும், ஏனை இசையொலியும், இவற்றுடன் இணைந்த சிவகணிகையர் சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையை விளக்கிக் காட்டி ஆட்டும் ஆட்டமும் ஒருகாலமும் நூங்காத தமிழகத் தனிப்பண்புகளை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாதார் புலை வேள்வி விருப்பினராய் ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை என்னும் சிறந்த நோன்பாகிய விரதமில்லாதாராய்க் கொலை வேள்வி செய்வர். அவ் வேள்விப்பயன் நுகரும் துறக்கவுலகத்துச் சென்று மாலும் அடியும் போல் ஒருவரோடொருவர் முரணிச் சண்டையிடுவாராயினர். ஈட்டுமிடம் - பயன் நுகருமிடம்.

(7)

1. மலையினார். சம்பந்தர், 1. 76 - 9.

4. ஆகமச் சிறப்பு

68. அஞ்சன மேனி அரிவையோர் பாகத்தன்

அஞ்சொ டிருபத்து மூன்றுள ஆகமம்

எஞ்சலில் விஞ்சுகர் இருபத் தெண்மரும்¹

அஞ்சா முகத்தில் அரும்பொருள் கேட்டதே.

(ப. இ.) நூலமேனி வாலிழைபாகத்தனாகிய சிவபெருமான் இருபத்தெட்டுத் தமிழ்ச் சிவாகமங்களையும் அருளிச் செய்தனன். குறையாத திருவடியுணர்வு கைவந்த மேலோராகிய விஞ்சுகர் என்னும் நல்லார் இருபத்தெண்மரும் அவற்றைக் கேட்டுணர்ந்தனர். இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் சிவபெருமான் தனக்குரிய ஒப்பில்லாத் திருமுகங்கள் ஐந்தனுள் உச்சித் திருமுகத்தால் உரைத்தருளினன். அவற்றின்கண் கூறப்படுவதே அரும்பொருள் என்க. அரும்பொருள் - முப்பொருளுண்மை.

(அ. சி.) அஞ்சாமுகம் - ஈசானமுகம்.

(1)

69. அண்ணல் அருளால் அருளுஞ் சிவாகமம்

எண்ணில் இருபத்தெண் கோடிநூ றாயிரம்

விண்ணவர் ஈசன் விழுப்பம் உரைத்தனர்

எண்ணிநின் றப்பொருள் ஏத்துவன் நானே.

(ப. இ.) தலைமைப்பாடுடைய சிவபெருமான் திருவருளால் அருளிச் செய்த இருபத்தெட்டு ஆகமங்களின் திருப்பாட்டுக்களின் தொகை இருபத்தெட்டுக்கோடி நூறாயிரமாகும். விண்ணவராகிய தூமாயைபின்கண் வாழும் அருளோன் - சதாசிவப் பேற்றினர், சிவபெருமானின் விழுமிய மாண்பினை அவ்வாகம வழி உரைத்தருளினர். சிவன் திருவடிபிணைபினை ஓவாது அடியேனும் எண்ணி அவ்விழுப்பொருளை ஏத்துவன்.

(அ. சி.) நூறாயிரம் - இலக்கம் சூத்திரங்களையுடையன.

(2)

70. அண்ணல் அருளால் அருளும் சிவாகமம்

விண்ணில் அமரர் தமக்கும் விளங்கரிது

அண்ணல் அறைந்த அறிவறி யாவிடின்

எண்ணிலி கோடியும் நூர்மே லெழுத்தே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருளால் அருளிச் செய்த சிவாகமம் அயன் மால் உள்ளிட்ட தேவர்களாலும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத அருமையானது. அச் சிவாகமங்களின்கண் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த மெய்ப்பொருள் உண்மை கைவரச் செய்யும் சிவவுணர்வுச் சிறப்பினை அறியாவிட்டால் அளவில்லாத அவை முற்றும் நூர்மேல் எழுத்துப்போல் பயன்தாரா தொழியும்.

(3)

1. (பாடம்) அஞ்சலிகூப்பி யறுபத்தறுவரும்.

71. பரணாய்ப் பராபரங்¹ காட்டி உலகின்

தரணாய்ச் சிவதன்மந் தானேசொல் காலத்து

அரணாய் அமரர்கள் அர்ச்சிக்கு நந்தி

உரணாகி ஆகமம் ஓங்கிநின் றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் விழுமிய முழுமுதலாம் பரணாய் நின்று தன் திருவடியான் உணரப்படும் உவமையிலாக் கலைஞானமாகிய அபரமும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய பரமும் முறையே சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு

சிவஞானத்தார்க்கும், பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானத்தார்க்கும் நூங்காது உடனாய் நிறைந்து அருளிச் செய்தனன். அந்நன்ம அருளிச் செய்து உலகினில் சிவபுண்ணியங்களுள் எல்லாம் மேலானது சிவ வழி பாடாகிய பூசையாகும். அச் சிவபுண்ணியத்தைத் தானே செய்து காட்டும் வழி காட்டியாய் முன்னின்று திருவிடைமருதூரில் தானே தன்னை வழிபட்டுங் காட்டியருளினன். அம் முறையான் சிவவுலகத்தவர் வழிபாடும் புரிவாராயினார். அவர்களால் வழிபடப்படும் நந்தியும் அவர்கட்கு உறுதியளித்தருளும்படி ஆகமமாக ஓங்கி நின்றருளினன். 'ஆகமம் ஆகிநின்றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க' என்பதும் இவ்வண்ணியை வலியுறுத்தும்.

(அ. சி.) தரன் - பரிபாலிப்பவன். உரனாகி - திண்மையுடையவனாகி.

(4)

72. சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவம்

உவமா மகேசர் உருத்திர தேவர்

தவமால் பிரமூசர் தம்மில்தாம் பெற்ற

நவஆ கமம்எங்கள் நந்திபெற் றானே.

(ப. இ.) சிவம் என்று சொல்லப்படும் மேலாம் பொருளினிடத்துத் திருவருளால் அன்னையாகிய சத்தியும், அச் சத்தியினிடத்திருந்து அருளோனாகிய சதாசிவனும், சதாசிவத்தினின்று ஆண்டானாகிய மகசேனும், அம் மகசேனினின்று ஆசானாகிய நந்தியங்கடவுளும், அரன், அரி, அயன் என்னும் இவர்கள் தங்களுக்குள்ளே பெற்ற சிவாகமங்கள் ஒன்பதும் என்ப. அவை முற்றும் எங்கள் ஆசானாம் நந்தியங்கடவுள் பெற்றனர் என்ப. உவமாமகேசர் - இரண்டு மகேசர். அவ்விருவரும் ஆண்டான் ஆசான் எனப்படுவர்.

(5)

73. பெற்றநல் ஆகமம் காரணங் காமிகம்

உற்றநல் வரம் உயர்சிந்தம் வாதுளம்

மற்றல் வியாமள மாகுங்கா லோத்தரந்

துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறுள்ள சிவாகமங்கள் ஒன்பதின் திருப் பெயர்கள் வருமாறு: 1. காரணம், 2. காமிகம், 3. வரம், 4. சிந்தம், 5. வாதுளம், 6. வியாமளம், 7. காலோத்தரம், 8. சுப்பிரம், 9, மகுடம் என்பன.

(6)

1. சிவனடியே. 12. சம்பந்தர், 70.

74. ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழு

மோகமில் நாலேழு முப்பேத முற்றுடன்

வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மையொன்று

ஆக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே.

(ப. இ.) மேல் (72) ஓதிய சிவன் முதலாகவுள்ள ஒன்பதின்மர் வழியாக வந்த சிவாகமங்கள்

இருபத்தெட்டாகும். பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழ வழிகாட்டுவதால் இவ்வாகமங்கள் ஏனைச் சமயத்தார் கூறும் வேதாகமங்கள் மயக்குவதுபோன்று மயக்குந் தன்மையன அல்ல. அதனால் இவை மோகமில் நூல்கள் என்று எல்லாரானும் பாராட்டப்படுவன. இவ்விருபத்தெட்டும் மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை திருக்கோவில், திருவரு, நாளிழை, சிறப்பு விழா முதலியன புரிய வேண்டிய முறைமைகளை வகுத்துக்கூறும் செய்கைப் பகுதியும், வழிபாட்டுப் பகுதியும், முப்பொருளுண்மை தப்பின்றித் தெளிக்கும் மெய்யுணர்வுப் பகுதியும் என மூன்றாம். இவை முறையே கரும காண்டம், உபாசனை காண்டம், ஞான காண்டம் எனப் பெயர் பெறும். கேடில்லாத வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மைகளாகிய முப்பொருள் முடிபுகள் ஒன்றாவனவே. ஆயின் இவை மூன்றும் முடிபிரண்டும் ஒன்றாக மேற்கொண்டு ஒழுதுவோர் சுத்த சைவர் எனப்படுவர். வேகம் - கேடு. கலப்பின்மை - தனிமை.

(7)

5. அந்தண ரொழுக்கம்

75. அந்தண ராவோர் அறுதொழில் பூண்டுகளோர்

செந்தழல் ஓம்பிமுப் போதும் நியமஞ்செய்து

அந்தவ நற்கரு மத்துநின் றாங்கிட்டுச்

சந்தியும் ஓதிச் சடங்கறுப் போர்களே.

(ப. இ.) அந்தணர் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவோர் அறவோர். அவர் பிறப்பற முயலும் பெற்றியர்.

இறைபணி நிற்கும் முறைபினர். அதனால் அவர் தம்முனைப்பற்று அருள் முனைப்பால் செய்யும் இருளில் தொழிலினர். அதனால் அத் தொழில் அறு தொழில் என வழங்கப்பட்டது. அறுதொழில் என்பது தொழிற்பயன் செய்தாரைச் சாராது அற்றதொழில் என்பதாம். இத் தொழிலினை ஏறுவினை என்பர். ஏறுவினை எனினும் ஆகாமியம் எனினும் ஒன்றே. இதற்கு அற்றதொழிலென்ப பொருள் கொள்ளாது, ஆறுவகைத் தொழிலெனக் கூறுதலுமுண்டு. அவை வருமாறு: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஈவித்தல் என்பன. இவற்றுள் ஈவித்தலை விடுத்து ஏற்றல் எனக் கூறுவாரும்

உளர். செய்ய வேண்டுங் காலங்களில் எல்லாம் செந்தழல் ஓம்பும் செம்மையர். ஁ரிய காலங்கள் எல்லாம் என்பதே முப்போதும் என்பது. நியமம் செய்தல் என்பது இயம நியமம் எனக் கூறப்படும் எண்வகை யோகவறுப்புக்களுள் ஒன்று. அதனை இயற்றல் என்பதாம். அல்லது தவறாது செய்வேமென மேற் கொண்ட செய்கை எனினுமாம். அவர்கள் குறிக்கோள் கொள்ளுதலாகிய

நியமத்தினைப் புரிந்து, சிவனை வழியடும் அழகிய நற்றவத் தொண்டில் உறைத்து நின்று தங்களை அதற்கே ஒப்புவித்து ஓதவேண்டிய காலங்களிலெல்லாம் திருமுறைகள் ஓதிச் செய்யும் பணியில் முட்டின்றிச் செய்வா.

சடங்கு - செய்யும் பணி, கரணம். அறுத்தல் - முட்டின்றிச் செய்தல்.

(அ. சி.) அந்தணர் - அறவோர். அறுதொழில் - ஓதல், ஓதுவித்தல், தவம், வேட்டல், ஈட்டல், ஈதல்.

(1)

76. காயத் திரியே கருதுசா வித்திரி

ஆய்தற் குவப்பர் மந்திரமாங் குன்னி

நேயத் தேரேறி நினைவற்று நேயத்தாய்

மாயத்துள் தோயா மறையோர்கள் தாமே.

(ப. இ.) காயத்திரியாகிய உமையம்மையாரையும், ஆராயப் பெறுகின்ற சாவித்திரியாகிய

நாமகளையும் வழிபட்டுப் பயன் பெறுதற்குரிய வழிவகைகளை ஆராய்தற்கு உவப்பர். அவற்றிற்குரிய

மந்திரங்களையும் தூய நெஞ்சிடத்து நினைப்பர். நினைத்துப் பேரன்பாகிய காதலாக இருந்து அம் மறையே

நினைவாய் உறைத்து நிற்பதால் ஏனை மாயாகாரியப் பொருள்களைச் சிறிதும் பொருந்தார். அத்தகையோரே

செந்தமிழ்ச் சிவமறையோர் எனப்படுவர்.

(2)

77. பெருநெறி யான பிரணவம் ஓர்ந்து

குருநெறி யாலுரை கூடிநால் வேதத்

திருநெறி யான கிரியை யிருந்து

சொரும தானோர் துகளில்பார்ப் பாரே.

(ப. இ.) ஓமொழியானது ஏனை மந்திரங்களின் விரிவிற்கும் அவற்றின் ஒலிப்பிற்கும் தாயாய்

அமைந்தது. அதனால் அம் மறை பெருநெறியெனப்படும். அதனை அருள் வலத்தால் ஓர்ந்து, சிவகுருவின்

திருவருள் நெறியால் திருவைந்தெழுத்தின் அருமறை கேட்டு, அக் கேள்வியாகிய உதேசத்தினால்

திருநெறியான திருவருளைக் கை ஏற்று நடப்பர். அத்தகையோரைச் சிவவடிவினராக அம் மறை செய்யும்.

அங்ஙனம் சிவவடிவானோர் குற்றமற்ற சிவமறையோராவர். இவரே தமிழகத்துப் பார்ப்பாராவர். துகள் - குற்றம்.

(அ. சி.) பெருநெறி - முத்தி மார்க்கம். குருநெறி - சன்மார்க்கம்.

(3)

78. சத்திய முந்தவம் தான்அவன் ஆதலும்¹

எய்த்தகும் இந்தியம் ஈட்டியே வாட்டலும்²

ஓத்த உயிர்கள் உண்டா யுணர்வுற்றுப்

பெத்தம் அறுத்தலு மாகும் பிரமமே.

(ப. இ.) முப்பொருள் உண்மை காண்டலாகிய திருவடியுணர்வும், சிவத்தைப் பேணுதலாகிய நற்றவமும்

செந்நெறியொழுகுவார் தானவனாதலாகிய சிவவடிவிற்கு உறுப்புக்களாகும். அவ்வருந் தவத்தினை

மேற்கொள்வார் ஐம்பொறியடக்குதலை முதற்கண் செய்தல் வேண்டும்.

1. நானவனென், சிவஞானபோதம், 10 - 1-1.

2. நானேயோ. 8. திருவேசறவு, 10.

அப்பொறிகள் தன்வழி மூளாத இடத்து அருள் துணையால் வாட்டி நல்வழிப்படுத்துதல் வேண்டும். கட்டும் உறுப்பும் கரணமும் கொண்டுள்ள உடம்பும் அவ்வுடம்பகத்து வினைக்கூடாகப் பொருந்திப் பிறந்து இறந்து உழலும் உயிரும் வெவ்வேறென்று கருதாது ஒன்றென்றே கருதிய மருளுணர்வு நூங்கப்பெற்று வெவ்வேறென்னும் உண்மை தோன்றிக் கட்டறுத்து நின்ற நிலையில் சிவ வடிவாகுவார்.

(அ. சி.) இந்தியம் ஈட்டி - புலன்களை அடக்கி. பெத்தமறுத்தல் - பாசம் நூங்குதல்.

(4)

79. வேதாந்தங் கேட்க விரும்பிய வேதியர்

வேதாந்தங் கேட்டுந்தம் வேட்கை ஒழிந்திலர்

வேதாந்த மாவது வேட்கை ஒழிந்திடம்

வேதாந்தங் கேட்டவர் வேட்கைவிட்டாரே.

(ப. இ.) முப்பொருள் நாட்டும் தமிழ்மறை முடிவாம் வேதாந்தங் கேட்க அயற்புல மாந்தராம் வேதியர் விரும்பினர்.

வேதாந்தத்தைக் கேட்டும் நெடுநாள் நிலையாகச் செய்துவரும் கொலைபுலை வேள்வியினை விட்டொழியார். உண்மை

வேதாந்தமென்பது தன்னைச் சிவனுக்கு அடிமையெனக் கொண்டு அவன் அருள்வழி நிற்பதே வேட்கையாய்த்

தனக்கென ஒரு சிறிதும் எவ்வகை வேட்கையும் இலனாயிருத்தல். வேட்கை அகன்ற இடமே வேதாந்தங் கேட்டுப்

பயனடைதற்குரிய நயன்சேர் தகுதியிடமாகும். அந் நிலையில் வேதாந்தம் கேட்டவர் வேட்கைவிட்ட சிவநாட்டமுற்ற

விழுமியோராவார். கொலைபுலை வேள்வியால் எய்தும் பயன் நிலையிலாச் சிறுபயனும் பாவவாயிலுமாகும்.

(அ. சி.) வேதாந்தம் - வேதத்தின் முடிவு.

(5)

80. நூலுஞ் சிகையுந் நுவலிற் பிரமமோ¹

நூலது காப்பாச நுண்சிகை கேசமாம்

நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்

நூலுடை அந்தணர் காணும் நுவலிலே.

(ப. இ.) பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் ஆதலின் சிறப்பாகிய பெயர் பெறுவது தூய அகம்புற

வொழுக்கத்தினாலேயாம். புறவடையாளங்கள் அகவொழுக்கத்தைக் காட்டும் அறிகுறியேயாம். அகவொழுக்கமில்லாமல்

புறவொழுக்கமாகிய அடையாளம் மட்டும் கொள்வது தன்னையும் பிறரையும் வஞ்சிக்கும் பாவச் செயலேயாம்.

அம்முறையில் பேர்கொண்ட பார்ப்பார் பூணூலும் உச்சிக் குடுமியும் விடாது பற்றிக் கொண்டு தம்மைப் பார்ப்பார் என்பர்.

இவை பிரமத்தன்மையுணர்த்தும் உண்மையாகா. அக் குறிப்பே நுவலிற் பிரமமோ வென்பது. நூலென்பது கயிறு. சிகை

என்பது மயிர்முடி. இவற்றின் அக அடையாளமாக நூங்கா உயிர் ஒழுக்கமாகவுள்ளன முறையே மறை முடிவும், அம்

முடிபால் பெறப்படும் முப்பொருள் உண்மைத் திருவடியுணர்வுமேயாம். தெய்வ அருள் நூலுடை அந்தணரைக் காணின்,

1. கோலும். அப்பர், 50 - 40 - 8.

இவை ஒவ்வொருவாக்கும் செவ்விதிற்புலனாதல் வேண்டும்.

(6)

81. சத்தியம் இன்றித் தனிஞானந் தானின்றி

ஒத்த விடையம்விட் டோரும் உணர்வின்றிப்

பத்தியும் இன்றிப் பரன்உண்மை யின்றிப்

பித்தேறும் மூடர் பிராமணர் தாமன்றே.¹

(ப. இ.) உலகியல் ஒழுக்கவுண்மையும், அருளியல் ஆய்வாம் இறை, உயிர், தளை என்னும் முப்பொருள் உண்மையும் சத்தியம் எனப்படும். அத்தகைய சத்தியமின்றி, ஒப்பில்லாத சிவபெருமானே முழுமுதல் என்னும் தனி ஞானமாகிய திருவடி உணர்வின்றி, மனம் போனவாறே பொறிகளில் சென்று புலன்களை நுகர்வதாகிய வேட்கையினை விட்டுத் திருவடியினை யுணரும் உணர்வின்றி, இவற்றான் ஆருபிரீக்கொழுநனாம் சிவபெருமான் மாட்டு விளையும் அழியாக் காதலாம் பத்தியுமின்றி, மிக எளியவரும் நம்பியொழுகும் கடவுள் உண்மைக் கோளுமின்றி, ஐம்புலன் நுகர்விலே மருள் கொண்டு இருளுக்கு அடிமையாய், மெய்ப்பொருளை நாடாது திரியும் மூடர்கள் எங்ஙனம் பிராமணர்கள் ஆவார்கள்? ஒரு காலத்தும் பிராமணர் ஆகார்.

(அ. சி.) பிராமணர் - பிரமனை வணங்குகிறவர்கள். (விஷ்ணுவை வணங்குவோர் வைணவர்; உருத்திரனை வணங்குவோர் உருத்திர பஸ்கணத்தார்; மகேசனை வணங்குவோர் மாகேசரர்.)

(7)

82. திருநெறி யாகிய சித்தசித் தின்றிக்²

குருநெறி யாலே குருபதஞ் சேர்ந்து

கரும் நியமாதி கைவிட்டுக் காணுந்

தூரிய சமாதியாந் தூய்மறை யோர்க்கே.

(ப. இ.) ஆருபிரீ சுட்டுணர்வோடும் சிற்றுணர்வோடும் கூடியுணர்வதாகிய சித்தும், இருள் மலத்துடன் கிடந்து ஏதும் அறியாததாகிய அசித்தும் முற்றுணர்வாகிய திருவடியுணர்வைச் சார்ந்த இடத்து இலவாயொழியும். அப் பேற்றினைக் கைவரச் செய்வது திருநெறியாகும். அதுவே குருநெறியென்றும் சொல்லப்படும். இந் நெறியாலே சிவகுருவின் திருவடியினைச் சேர்ந்து நாட்கடன் வழிபாடு முதலிய படிமுறைப் பபிற்சிகளெல்லாம் நிட்டையாகிய சமாதியின்கண் ஏற்படும் நாலாம் நிலையாம் பேருறக்கத்தின்கண்

(தூரியநிலை) தாமே பகல் விளக்குப்போல் அடங்கிவிடும். அந்நிலைக்கண் சிவவுணர்வாகவே இருப்பார்.

அத்தகையோரே தூய சிவமறையோராவார்.

(அ. சி.) திருநெறி - வேதத் திருநெறி, வேதமார்க்கம். குருநெறி சன்மார்க்கம்.

(8)

1. சாவமுன். 8. திருச்சதகம் 1. மெய்யுணர்தல், 4

" படுபொருள், காஞ்சி. தக்கூசுப் படலம், 22.

2. அறியாமை. சிவஞானசித்தியார், 8 - 2 - 20.

83. மறையோ ரவரே மறையவ ரானால்

மறையோர்தம் வேதாந்த வாய்மையில் தூய்மை

குறையோர்தன் மற்றுள்ள கோலா கலமென்று

அறிவோர் மறைதெரிந் தந்தண ராமே.

(ப. இ.) சிவமறையின் மெய்ப்பொருளைச் சிவகுருவால் உணரும் அவரே சிவமறையவர். ஆனால் அவர்கட்குரிய மறைமுடிவால் பெறப்படும் வாய்மை தூய்மை இவற்றில் குறைவுடையோர் செய்யும் புறச் செயல்களனைத்தும் பிறர் மெச்சச் செய்யும் ஆகுல நூர் என்று மெய்யறிவுடையோர் கூறுவர். அந்நன்மை அஞ்சாது கூறும் வஞ்ச நெஞ்சமிலாரே சிவமறை தெரிந்த சிவ அந்தணராவார். குறையோர் என்பதற்கு அயன்மொழி நூல் வழி யொழுகுவோர் என்றலும் ஒன்று. கோலாகலம் - சந்தை கூட்டிரைச்சல்; ஆகுலம்.

(9)

84. அந்தண்மை பூண்ட அருமறை யந்தத்துச்¹

சிந்தைசெய் அந்தணர் சேருஞ் செழும்புவி

நந்துதல் இல்லை நரபதி நன்றாகும்

அந்தியுஞ் சந்தியும் ஆகுதி பண்ணாமே.

(ப. இ.) சிவ வழிபாடு செய்யும் செந்நெறியினர் இயற்கை அந்தண்மையுடையோராவார். 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்' என்பதனாலும், 'சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்' என்பதனாலும் அருமறையந்தத்துச் சிந்தைசெய் அந்தணர் ஆகமத்தராவார். அத்தகையோர் சிவனை மறவாத் திருவுடை நல்லோராவார். நல்லோர் - சிவஞானி. அத்தகையோர் சேரும் புண்ணியத் தென்புலம் எவ்வாற்றானும் கேடெய்துதல் இல்லை. மாந்தர் ஆட்சித் தலைவனாம்

வேந்தனும் செந்நெறியொழுகி நன்றாகுவன். அந்தியும் சந்தியுமாகிய சிவவழிபாட்டுக் காலங்களில் தவறாது வழிபாடு புரிதலாகிய ஆகுதியினை அந்தணர் செய்வார். ஆகுதி - தூய ஆன்பால்.

(10)

1. (பாடம்) அறவேள் ஆகமத்துச்

6. ஆகுதி வேட்டல்

85. வசைபில் விழுப்பொருள் வானும் நிலனும்

திசையுந் திசைபெறு தேவர் குழாமும்

விசையம் பெருகிய வேத முதலாம்

அசைவிலா அந்தணர் ஆகுதி வேட்கிலே.

(ப. இ.) மலப்பிணிப்பும் அது காரணமாக நேரிடும் பிறப்பும், இறப்பும், இருவினையும், மருளும், வினைநுகர்வுமும் முதலிய உயிர்க் குற்றங்கள் வசை எனப்படும். அத்தகைய வசை ஏதுமில்லாத விழுப்பொருளாம் சிவபெருமானை, ('அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு அல்லல் இல்லையாதலின்' அத்தகையோர் அசைவிலார் எனப்படுவர்.) அசைவிலா அந்தணர் பாலவியால் ஆகுதி வேட்டார். அவ் வேள்விப் பயனால் வானும் நிலனும் திசையும் மாறா வளம் பெற்றுச் செழிப்பினை எய்தும். அவ்வத்திசைபின்கண் வாழும் தெய்வங்களும் அத் தெய்வ இனங்களாகிய கூட்டங்களும் உய்வினை எய்தும். தன்வழி யொழுகும் தக்காரனைவர்க்கும் துத்தொரு இ நன்றின்பால் உய்க்கும் வழி காட்டுவதால் மறை வெற்றியைத் தரும் விழுமியதாபிற்று. எனவே வெற்றியினைப் பெருகச் செய்யும் வேதத்தை முதன்மையாக வைக்கப் பெற்றது. அதனை முதன்மையாகக் கொண்டு சிவ வேள்வி வேட்பதே தவறில் தவ வேள்வியாம்.

(அ. சி.) ஆகுதி வேட்டல் - ஆவின் நெய்ப்பைப் பறப்பையில் விட்டு எரி வளர்த்து, எரியுருவாகிய சிவபெருமானை வணங்கல். பறப்பை - சிருக்கு - சிருவம்.

(1)

86. ஆகுதி வேட்டும் அருமறை அந்தணர்

போகதி நாடிப் புறங்கொடுத் துண்ணுவார்

தாம்விதி வேண்டித் தலைப்படு மெய்நெறி

தாமறி வாலே தலைப்பட்ட வாரே.

(ப. இ.) அருமறை வழியே நெய்சொரிந்து வேள்விவேட்டும் அந்தணர் திருவடியணர்வால் மூளா நிலையாம் சிவப்பேற்றினை எண்ணி, பிறழா நிகழ்ச்சியாம் ஊழ்ப் பயனை உள்ளங் கொள்ளாது உலூழாய் நுகர்வர் அவ்வந்தணர் ஏறு

வினையாகிய ஆகாமியத்தை ஆண்டவன் ஏற்று விதியாக்கும்படி விரும்புவார். அதன் பொருட்டு மெய்ந்நெறியினைத் தலைப்படுவர். மேலும் திருவடபுணர்வால் சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் நூங்கி முற்றுணர்வுள் தம்மறிவு அடங்கித் தாம் அவ்வறிவாகவே நிற்பர். அதனால் தாமறிவாலே அவ் வந்தணர் திருவடபைத் தலைப்பட்ட முறைமையாகும் என்றனர். தலைப்பட்டல் - அன்புடன் சேர்தல்.

(அ. சி.) போகதி - முத்தி மார்க்கம்.

(2)

87. அணைதுணை அந்தணர் அங்கியுள் அங்கி

அணைதுணை வைத்ததின் உட்பொரு ளான

இணைதுணை யாமத் தியங்கும் பொழுது

துணையணை யாயதோர் தூய்நெறி யாமே.

(ப. இ.) செந்நெறிக்கண் பொருந்திய உலகிற்குத் துணையாகிய அவ் வந்தணர் வேள்வியுட் சிறந்த சிவ வேள்வியினை ஆருமிர்தோறும் அணைந்து வழித்துணையாக நிற்கும் சிவபெருமானை முதன்மையாக வைத்துப் புறத்தே புரிவர். அவர் அவ் வேள்வியினை யொத்து உயிர்ப்புப் பபிற்சியால் அகத்து வேள்வி செய்யும்போது, துணையாய்ப் பொருந்தும் சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு விளங்கித் தோன்றுவன். அந் நிலையே தூநெறியாகிய நன்னெறி என்ப.

(3)

88. தானே¹ விடும்பற் றிரண்டுந் தரித்திட

நானே² விடப்படு மேதொன்றை நாடாது

பூமேவு நான்முகன் புண்ணிய போகனாய்³

ஓமேவும் ஓரா குதிஅவி உண்ணவே.

(ப. இ.) செந்தாமரை மலரை இருக்கையாகக் கொண்ட நான்முகன் முதலாயினார்க்கும் புண்ணியப் போகனாயுள்ளவன் சிவன். அவன் திருவடபை அன்றி வேறொன்றினையும் எண்ணாது அதனையே எண்ணி ஓ மறைமொழிந்து ஆகுதி செய்யின், அவ்வாகுதிப்பயனால் யான் எனது என்னும் இருவகைப் பற்றும் தானே விடும். அங்கனமின்றி என்னால் விடப்படும் தன்மையதோ?

(அ. சி.) பற்று இரண்டு - யான், எனது என்னும் அகப்பற்று, புறப்பற்றுக்கள்.

(4)

89. நெய்நின் றெறியும்⁴ நெடுஞ்சுட ரேசென்று

மைநின் றெறியும் வகையறி வான்குக்கு

மைநின் றவிழ்தரு மத்தின மாம்என்றுஞ்

செய்நின்ற செல்வம் தயது வாமே.

(ப. இ.) புறவிருளைப் போக்குதற்கு அகலும், நெய்யும், திரியும் தயும் ஒன்றுகூடி எரியும் விளக்கைப்போல்,

அகத்தேயுள்ள மை போன்ற ஆணவ வல்விருள் சிவனார் திருவடியணர்வால் அகலும். அத்திருவடியணர்வு திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது எண்ணும் பொருள் மறையால் வாய்க்கும். அவ் வண்மை உணர்வார்க்கு இருண்மலம் தானே அகலும். அத்தகைய நன்னாள் செய்தற்குரிய செந்நெறியில் நிற்கும் பொன்னாளாகும். அந் நெறியால் பெறப்படும் அழியாச் செல்வம் திருவடிப் பேறு. அது மலவிருளோட்டும் பேரறிவுச் சுடராம் தயாகும்.

(அ. சி.) மை - மலம். நெய் - அறிவு, ஞானம்.

(5)

90. பாழி அகலும் எரியுந் திரிபோலிட்டு

ஊழி அகலும் உறுவினை நோய்ப்பல

வாழிசெய் தங்கி உதிக்க அவைவிழும்

வூழிசெய் தங்கி வினைசுடு மாமே.

1. (பாடம்) தாமே. 2. (பாடம்) நாமே.

3. நாகத்தணையானு. சம்பந்தர், 1. 85 - 9.

4. செய்ஞ்ஞின்ற. அப்பர், 4. 80 - 5.

(ப. இ.) பெரிய அகல்போல் காணப்படும் வேள்விக்குண்டமும், அதன்கண் காணப்படும் திரிபோன்ற ஆல் அத்தி முதலிய சுள்ளிகளும் அமைத்துச் சிவபெருமானை முழுமுதலாகக் கொண்டு மாறா உறுதியுடன் வேள்வியினைப் புரிய, நெடுநாள் வாழ்தற்கு வேண்டிய கால எல்லையாகிய ஊழியும் பெருகும்; பொருந்த வேண்டிய துன்ப இன்பக் கூறுபாடாகிய இருவினையால் வரும் நோய்கள் பல விழுந்தழியும். அங்ஙனம் அவை விழுவதற்குக் காரணம், சிவ வேள்விய் பயனாக விளைந்த திருவருட்கண் கடைக்கணிக்கும் சூட்டினால் ஏற்படும் சுடுதலேயாம். விழி வூழியென நூண்டு நின்றது. விழுதலைச் செய்தல் என்னும் பொருள் தரும் தொழிற் பெயருமாம். சுள்ளி - பால்மரக்குச்சு.

(அ. சி.) பாழி - பள்ளம், குழி. வூழி செய்து - பார்த்து.

(6)

91. பெருஞ்செல்வங் கேடென்று முன்னே படைத்த

அருஞ் செல்வம் தந்த தலைவனை நாடும்

வருஞ்செல்வத் தின்பம் வரவிருந் தெண்ணிப்

பருஞ்செல்வத் தாகுதி வேட்கநின் றாரே.

(ப. இ.) பெருகும் செல்வமாகிய ஏறுவினை பிறவிக்கு வித்தாகிய கேட்டினைத் தருமென்று தன்முனைப்பற்ற அந்தணச் செல்வர்கள் தாங்களாக முற்பிறவிகளிற் செய்துகொண்ட எஞ்சுவினையாகிய சஞ்சிதத்தினின்றும் என்று கொள்ளப்பட்டு, மாறாத ஊழ்வினைச் செல்வம் தந்த தலைவனாகிய சிவனை நல்லார் பலரும் நாடுவர். அவனாலே வரும் திருவடிச் செல்வம், பேரின்பம் தருவதாகும். அது வரவிருந்த வள்ளலை எண்ணிப் புறப் பொருளாய் விளங்கும் பெரிய செல்வங்களைச் சிவஞானங் கிட்டுதற்கு வாயிலாகிய சிவவேள்வியின்பால் பற்றற ஆகுதி செய்வதே மெய் வேள்வி என்க. பருஞ்செல்வம் - தழல்.

(அ. சி.) பெரும்செல்வம் - பெருகும் செல்வம் - அதாவது ஆகாமியம். முன்னே படைத்த அரும் செல்வம் - ஊழ்வினை - வல்வினை. பருஞ் செல்வத் தாகுதி - முத்தி பயக்கும் ஆகுதி.

(7)

92. ஒண்கூட ரானை உலப்பிலி நாதனை

ஒண்கூட ராகினன் னுள்ளத் திருக்கின்ற

கண்கூட ரோன்உல கேழுங் கடந்தஅத்

தண்கூட ரோமத் தலைவனு¹ மாமே.

(ப. இ.) அறவடிவாம் ஒளிமிக்க ஆனேற்றை ஊர்ந்து வரும் தலைமைப்பாடுடைய சிவபெருமானை, என்றும் பொன்றாமையாகிய எவர்க்குமில்லாத ஏர்மிக்க முதல்வனை, பேரறிவுப் பெருஞ்சுடராய் என் உள்ளத்தே. வுற்றிருந்தருளுகின்ற ஒளிப்பொருள்களுக்கு ஒளிகொடுத்தருளும் முச்சுடர்க் கண்ணோனை, முழுமுதல்வன் என்பார். அவன் ஏழு உலகங்

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், 9. 3 - 1.

" நானே. ஆரூரார், 7. 21 - 6.

களையும் கடந்த நிலையில் தண்கூடராக நின்றருள்வன். அத்தகைய தண்கூடரோனைச் சிவமறையோர் ஓமத் தலைவனாகக் கொள்வர். அவனே உண்மை ஓமத் தலைவனுமாவன்.

(8)

93. ஓமத்துள் அங்கியின் உள்ளுளன் எம்இறை

ஈமத்துள் அங்கி¹ இரதங்கொள் வானுளன்

வேமத்துள் அங்கி விளைவு வினைக்கடல்

கோமத்துள் அங்கி குரைகடல் தானே.

(ப. இ.) அஞ்செழுத்தால் செய்யப்படும் ஓமத்துள் வளர்க்கின்ற சிவ வேள்வித் தூயும் சிவபெருமானே; அவனே நம் தலைவன். ஒவ்வொருவரின் இறுதிக் காலத்துச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டியாகிய பெருமண வேள்வித் தூக்கண் விளங்குபவனும் அவனே. இரதங்கொள்வான்: அவ்வேள்வித் தூபினைத் தேராகக் கொண்டருள்பவன். இணரெரிதோய் வன்ன விளைவாய் வரும் வினைப்பயன் கடல் போன்றது. அவ் வினைக்கடலை அழித்தொழிப்பது மிக்க ஒளியோடு காணப்படும் ஒலிக்கின்ற கடல் போன்ற பெருவேள்வித் தூ என்க. (அதனால் பெறப்படும் திருவடியுணர்வே வேள்வித் தூ என்க.)

(அ. சி.) ஓமம் - பிரணவத்துடன் கூடிய மந்திரத்தால் செய்யும் அக்கினி காரியம். இது வடமொழியில் ஹோமம் என வழங்கப்படுகிறது. ஈமத்துள் அங்கி - சுடுகாட்டில் செய்யும் அக்கினி காரியம். அந்தியேட்டி - ஈமக்கடன்.

(9)

94. அங்கி நிறுத்தும் அருந்தவா² ஆரணத்து

அங்கி இருக்கும் வகையருள் செய்தவர்

எங்கும் நிறுத்தி இளைப்பப் பெரும்பதி

பொங்கி நிறுத்தும் புகழ்து வாமே.

(ப. இ.) மெய்ப்பொருள் அடையாளமாகிய சிவச்சுடரே சிவவேள்வித் தூயாகும். அதை உலகின்கண் நிறுவினவன் அருந்தவனாகிய சிவ பெருமான். அவன் வழிப்பட்டு அவ் வேள்வியினை நடாத்தும் சிவமறையோரும் அருந்தவர் எனப்படுவர். அத் தவத்தோர் வாயிலாகவே அவ் வேள்வி முறையினை விளக்கும் செந்தமிழ்த் திருநான்மறை, முறையாகிய ஆகமம் அருளிச் செய்தவனும் சிவனே. அவ் விறைநூலின் வழி எங்கணும். வேள்வியினைச் செய்ய ஆருயிர் இளைப்பினை எய்தும். அவ்விளைப்பலைப் பெரும்பதியாகிய வழிப்பேறாம் சிவவலகத்தினை எய்துவிப்பன். சிவபெருமானுக்கும் அவனை வழியடும் சிவமறையோர்க்கும் மிகுந்து நிலைபெறும் பொன்றாய் புகழ் இதுவேயாம்.

(அ. சி.) ஆரணத் தங்கி - தமிழ் வேத ஆகமங்களில் கூறிய சிவாக்கினி.

(10)

1. ஏறுகந். சம்பந்தர், 3. 125 - 5.

2. இன்னவுரு. " 3. 71 - 4.

7. அரசாட்சி முறை

95. கல்லா அரசனுங் காலனும் நேரொப்பர்

கல்லா அரசனிற் காலன் மிகநல்லன்

கல்லா அரசன் அறம்ஓரான் கொல்வென்பான்¹

நல்லாரைக் காலன் நணுகநில் லானே.

(ப. இ.) அறமுறை கல்லாது, ஆண்டவன் நினைவினைக் கொள்ளாது, அருள்வழி நில்லாது, மருள்வழி

யொழுதும் மன்னனே கல்லா அரசன் எனப்படுவன். உயிரையும் உடலையும் காலம் பார்த்துப் பிரிக்கும் கூற்றுவன் காலன் எனப்படுவன். இவ்விருவரும் துன்புறுத்தும் வன்செயலால் ஒருங்கொப்பர். ஆயினும் முறைமை வழுவிய பழி படுகல்லாவரசனைக் காட்டிலும் முறைமை வழுவாத காலன் மிக நல்லன். காலன் காலக்கணக்கை முறையாகக் கொண்டு நடப்பவன். அதுபற்றியே 'காலனும் காலம் பார்த்தும்' என்னும் கட்டுரையும் எழுந்தது. நல்லொழுக்கங் கல்லாத அரசன், அறமாகிய மறைநூலினை ஆன்றோருடன் ஆய்ந்தறிந்து உளங்கொண்டு அதன்படி ஒழுகான். அதனால் எக்காரணமுமின்றி நல்லவர்களையும் நினைத்த நினைத்தபடி கொல்லச் சொல்லி அல்லலுறுத்துவன். திருவடியுணர்வு கைவர்ப் பெற்ற நல்லாராகிய சிவஞானிகளைக் காலன் நெருங்கான்: கூன்பாண்டியன் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமடத்தில் தலைக்க இணங்கியது கல்லா அரசன் கொடுமைக்குக் காட்டாகும்.

(அ. சி.) கல்லா அரசன் - அரச நூதிகளைக் கல்லா அரசன். மனுநீதி கண்ட சோழன் செய்த நூல், திருக்குறள் முதலியன. மனுஸ்மிருதி அல்ல.

(1)

96. நாள்தோறும் மன்னவன் நாட்டில் தவநெறி

நாள்தோறும் நாடி யவன்நெறி நாடானேல்

நாள்தோறும் நாடு கெடுமுட நண்ணுமால்²

நாள்தோறும் செல்வம் நரபதி குன்றுமே.

(ப. இ.) வேந்தனாம் சிவபெருமானின் மெய்த்துணை கொண்டு நாடாளும் மன்னவன் தன் நாட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் பிறர்க்கென வாழும் பெரியோரின் தவநெறி செம்மையாக நிகழ்கின்றதா என்று கண்காணித்தல் வேண்டும். தவநெறி பிழைத்தாலும் அந்நெறிக்குப் பிறர் ஊறு இழைத்தாலும் நாட்டினுக்குப் போக்க முடியாத பொல்லாங்கு விளையும். அதனால் இன்றியமையாத கண்காணிப்பு முதற்கண் தவ நெறிக்கண் வேண்டும். அதன் பின்பு மன்னவன் தன்பால் ஏதும் குற்றம் உளதா, என்று ஆராய்தல் வேண்டும்; என்னை? 'தன்குற்றம் நூக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின், என்குற்றமாகும் இறைக்கு' என்பது

1. கல்லாப்- திருக்குறள், 570.

" குற்றொரு ஆளுரா, 7-35-4.

2. மாநிலம். 12. மனுநீதிகண்ட புராணம், 36.

" நாடொறு. திருக்குறள், 553.

வாயுறை வாழ்த்தாகலான் என்க. வாழ்த்தாகலான் என்க. அம் முறைபினை நாடாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு நாளும் கேடும் உடன் தோன்றிக் கொண்டிருக்கும். மேலும் ஒவ்வொரு நாளும் பல்வகைச் செல்வமும் கெடும். மன்னனும் உறைகடுகி ஒல்லைக் கெடுவான்.

(அ. சி.) அவன் நெறி - அரசு நூதி. செல்வ நரபதி - செல்வமும் அரசனும்.

(2)

97. வேடநெறி நில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்¹

வேடநெறி நிற்போர் வேடம்பெய் வேடமே

வேடநெறி நில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன்

வேடநெறி செய்தால் வீடது வாகுமே.

(ப. இ.) தவக்கோலத்துக்குரிய தனிப்பெரு நெறியில் நிற்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர், அத் தவக்கோலத்தினை

மேற்கொண்டு கரவொழுக்கம் ஒழுகுவதால் உண்டாகும் பயன் யாது? தவக் கோலத்திற்குப் பொருந்தியவாறு செய்மையாக ஒழுகுவாரின் தவக்கோலம், உண்மைக் கோலமாய் வண்மைப் பயனை நாட்டிற்கும் பிறர்க்கும் எண்மையில் எய்துவிக்கும் திண்மைச் சிவக்கோலமாகும். உண்மைத் தவக்கோலத்தின் வழி ஒழுகாத தீப்பண்பாளரை, வெற்றி பொருந்திய வேந்தன் தவக்கோல நெறியில் நிற்பித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் அம்முறைமை நாட்டிற்கும் நற்றவத்தோர்க்கும் நல்லின்பந் தருவதாகும். வுடு - நல்லின்பம்.

(3)

98. மூடங் கெடாதோர் சிகைநூல் முதற்கொள்ளில்

வாடும் புவியும் பெருவாழ்வு மன்னனும்

புடொன் றிலனாகும் ஆதலாற் போர்த்துணர்ந்து

ஆடும் பரநூற் சிகையறுத் தால்நன்றே.²

(ப. இ.) ஆருபிர்களின் அறிவை மூடித் தடை செய்துகொண்டிருக்கும் தொன்மலம் மூடம் எனப்படும். அதன்

காரியம் யான் எனது என்னும் செருக்கை விளைவிக்கும் ஆணவம் ஆகும். அவ் வாணவம் கெடாதார் உயர்ந்தார்க்குரிய உச்சிக்குடியியும் பூண்நூலும் பிறவும் பூண்டு உலகை ஏமாற்றுவதால் விளையும் நன்மை யாது? அதற்கு மாறாக விளையும்

தின்மைக்கு அளவே இல்லை. அஃதாவது உலகமும் உயிர்களும் வாடி வதங்கும். பெருவாழ்வியையுடைய மன்னனும் பெருமை குன்றுவன். ஆதலால் அவர்தம் பொய்ம்மையை மெய்ம்மையாளரைக் கொண்டாராய்ந்து ஆடம்பரமாகக் கொண்டுள்ள உச்சிக் குடுமியையும், பூணூலையும் அறுப்பித்தால் நாட்டுக்கும் அப் பொய் வேடத்தார்க்கும் நன்மை பயப்பிப்பதாகும். நாட்டவர் அவரை மெய்த்தவரென்று நம்பித் தானஞ் செய்கின்றனர். அவ்வாறு செய்கின்றவர் பெரும் பாவத்தைப் பெறுகின்றனர். என்னை? அவர் ஈந்த பொருள் தீவழிச்சென்று பெருந் துன்பத்தை உலகினுக்குப் பலகாலும் பலவகையாலும் ஈந்தமையான் என்க. இப்பொருள் "நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார் போல் வஞ்சித்து, வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்" என்னும் செந்தமிழ்ப் பொது

1. மெய்யெலா. 12. மெய்ப்பொருள் நாயனார், 7.

2. நெக்கு. அப்பர், 5 . 90 - 9.

மறையால் நன்குணரலாம். மேலும் அப்பொய்க்கோலத்தவர் தம் புன்மையுணர்ந்து அதனையொழித்து நன்மைவழி யொழுகி நலமுறுவர்.

(4)

99. ஞானமி லாதார் சடைசிகை நூல்நண்ணி

ஞானிகள் போல நடிக்கின்ற வர்தம்மை

ஞானிக ளாலே நரபதி சோதித்து

ஞானமுண் டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே.

(ப. இ.) திருவாடியுணர்வாகிய சிவஞானமில்லாதார் சடையும், உச்சிக் குடுமியும், பூணூலும் மேற்கொண்டு

மெய்யுணர்ந்தார் போல நடிப்பர். அந்நன்மை நடிக்கும் புல்லியோரை நாடாளும மன்னவன் ஆராய்தல் வேண்டும். அந்நன்மை

ஆராய்வது அத் துறைக்கண் திருவருளால் மேன்மையுற்ற சிவஞானிகளைக் கொண்டேயாம். அவர்கள்

கட்டளைபிட்டருளியவாரே புல்லியோரை வல்லவாறு தண்டித்து நல்லநெறியில் மன்னவன் நிறுத்துதல் வேண்டும்.

அந்நன்ஞ் செய்யின் அவர் தமக்கும் நாட்டிற்கும் அது பெருநன்மை செய்ததாகும்.

(அ. சி.) சடை - துறவறத்தார்களுக்கு உரியது. சிகை - நூல் இல்லறத்தார்களுக்கு உரியன.

(5)

100. ஆவையும் பாவையும் மற்றற வோரையுந்¹

தேவர்கள் போற்றுந் திருவேடத் தாரையுந்

காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனேல்

மேவும் மறுமைக்கு மூளா நரகமே.

(ப. இ.) 'பிறந்தநாள் தொட்டுச் சிறந்ததம் தும்பால் அறந்தரு நெஞ்சமொடு' அனைவர்க்கும் ஈயம் ஆவையும், உலகினை. வாய்மையும் தூய்மையும் மறவாது கைக்கொண்டு, செம்பொருட் சிவனே தம்பெரு முதலா வழிபாடு புரிதலும், ஐந்தெழுத்து வெண்ணூறு சிவமணி போற்றித் தொழுந் தொழுகையால் நன்னெறிப்படுத்தும் தாய்மை சிறந்த பாவையரையும், தாய்மை வழி தப்பாது நிற்கும் அறவோரையும், மண்ணுலகத்தாரே யன்றி விண்ணுலகத் தேவர்கள் போற்றும் சிவனடியார்களையும் சிறப்பாகக் காக்கும் கடமை காவலனுக்கு என்றும் உள்ளது. மேற்கூறிய மூன்றும் முறையே இன்பமும் பொருளும் அறமும் ஒருபுடையுணர்த்தும் குறிப்பாகும். அத்தகைய காவலன் காவாது ஒழிவானானால் அம் மன்னனுக்கு மூளா இருள் உலகத்துன்பம் எய்தும். திருவேத்தார் - சிவனடியார். நரகம் - இருள் உலகம்.

(6)

101. திறந்தரு முத்தியுஞ் செல்வமும் வேண்டின்

மறந்தும் அறநெறி யேஆற்றல் வேண்டும்

சிறந்தநாள் ஞாலஞ் செய்தொழில் யாவையும்

அறைந்திடில் வேந்தனுக் காறிலொன் றாமே.

1. ஆயயன். திருக்குறள், 560.

(ப. இ.) வழிப்பேறும் விழுப்பேறுமாகிய இருதிறமுத்தியும், இம்மை மறுமையாகிய இருபெரும் செல்வங்களும் ஒருவர் உள்ளன்புடன் கள்ளமின்றி விரும்புவாரானால், எள்ளிலாது மறந்தும் அறநெறியையே புரிதல் வேண்டும். மறந்தும் புரிதல் என்பது பபிற்சி மேலூட்டால் பொறிகள் மனத் தொடர்பின்றியே நனவு கனவுகளில் முனமுறச் செய்வன. இவ்வுண்மை, "நற்றவாவுனை நான்மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சிவாயே" என்னும் திருமுறையான் உணரலாம். சிறந்த கடலால் சூழப்பட்ட உலகோர் செய்தொழில் எல்லாவற்றினும் வரும் வருவாயில் ஆறில் ஒன்று வேந்தனுக்குரிய முறையான இறைப் பொருளாகும். ஏனைய ஐந்து கூறும் 'தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்றாங்கு, ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை' என்பதனாற் பெறப்படும் ஐவர்க்குமாம். தென்புலத்தார் - தெய்வத்தை நிலை நாட்டிச் சென்ற அழகிய திருவடியுணர்வுடைய நாயன்மார். விருந்து - தெய்வ நாட்டத்தை நிலைநாட்டி வருகின்ற நாயன்மார்.

(7)

102. வேந்தன் உலகை மிகநன்று காப்பது

வாய்ந்த மனிதர்கள் அவ்வழி யாநிற்பார்

பேர்ந்திவ் வுலகைப் பிறர்கொள்ளத் தாங்கொள்ளப்

பாய்ந்த புலியன்ன பாவகத் தானே.

(ப. இ.) வேந்தன் உலகை நலமுறக் காப்பது மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாகும். நன்னெறி வாய்ந்த உலகமாந்தர் அரசன் எவ்வழி அவ்வழி நடவாநிற்பார். என்னை? குடிகள் அன்புடையராய், வேந்தன் அருளுடையனாய் இணங்கி வாழும் குணத்தான் என்க. மாறுபட்டுத் தன்னடிக்கீழ் கீழ் உள்ள உலகைப் பிறர்கொள்ள வந்தபொழுது காவாதவனும், தன் மாணாவுவகையான் செருக்குற்றுப் பகைவனினும் மிக்க கேட்டை யுண்டாக்குபவனும் காட்டில் வாழும் கொடுவிலங்காகிய பதுங்கிப் பாய்ந்து கொல்லும் புலியினும் மிகக் கொடியவனாவன். பாவகத்தான் - பாவமே எண்ணும் தீயவள்ளத்தான்; கொடியன் என்று எல்லாரும் எண்ணி அஞ்சும் நினைப்பிற்கு உரியன். பாவகம் - நினைப்பு.

(8)

103. கால்கொண்டு கட்டிக் கனல்கொண்டு மேலேற்றிப்

பால்கொண்டு சோமன் முகம்பற்றி உண்ணாதோர்

மால்கொண்டு தேறலை உண்ணும் மருளரை

மேல்கொண்டு தண்டஞ்செய் வேந்தன் கடனே.

(ப. இ.) உயிர்ப்பினை அகத்தவப் பயிற்சியான் உள்ளடக்கி மூலத் தீயினை நடுநாடி வழியாக மேலேற்றித் திங்கள் மண்டிலத்துக் காணப்படும் பால்போலும் தூய வெள்ளிய நிலவுப் பயணம் அமிழ்தினை அத்திங்கள் வாயிலாக நாளும் உண்ணுமவர் உலகியல் தேறலாம் மெய்யறியாமையினைத் தரும் கள்ளினை யுண்ணார். இம்முறையில் அமிழ்துண்ணும் செம்மையிலாதார், அறிவழிவினைச் செய்யும் புறக்கள்ளினை மருள் கொண்டு உண்டார். அதனால் அவர்கள் தமக்கும் உலகுக்கும் பெருந் தீங்கை உண்டு பண்ணுவர். அத்தகையோரைத் தக்கவாறு தண்டிட்டு செய்து நன்னெறிப் படுத்துதல் வேந்தன் கடமையாகும். செய் - செய்தல் : முதலிலைத் தொழிற்பெயர்.

(அ. சி.) கால்-பிராணவாயு, மூச்சு கனல் - மூலக்கனல், குண்டலினி. மேலேற்றி - வீணாத்தண்டின் மேலேற்றி. பால் - அமிழ்தம்.

(9)

104. தத்தஞ் சமயத்¹ தகுதிநில் லாதாரை
அத்தன் சிவன்சொன்ன ஆகம நூல்நெறி
எத்தண் டமுஞ்செயும் அம்மையில்² இம்மைக்கே
மெய்த்தண்டிட்டு செய்வதல் வேந்தன் கடனே.³

(ப. இ.) அவரவர் மேற்கொண்டுள்ள உயிர்க் கொள்கையாம் சிறப்பினைச் சமயம் என்பார். உலகியற் கொள்கை அனைவர்களுக்கும் பொது. அவற்றின்கண் வேறுபாடு காண்டலில்லை. சமயக்கொள்கை அவரவர் மேற்கொண்ட வரம்பின்படி ஒழுகுதல் வேண்டும். ஒருவரோடொருவர் பிணங்கி வாழ்வது அறமாகாது. இணங்கி வாழ்வதே அறமாகும். சமயங்கள் அனைத்தும் மாந்தர் வளர்ச்சியும், பேரூர் வழியும், கல்லூரி வகுப்பும், ஏணிப்படியும் போன்று ஒன்றுக்கு ஒன்று துணையாவனவேயாம். அதனால் அவரவர் சமய நெறியில் அவரவர் நிறறல் வேண்டும். அந்நன்ம நிலலாதாரை நிறுத்த வேண்டுவது வேந்தன் கடமையாகும். அந்நன்ம நிலலாதாரை முப்பத்தாறாம் மெய்யினை இயக்கும் அத்தனாகிய சிவன் தானருளிய சிவாகம நூல்வழி அம்மைக்கண் எல்லாத் தண்டமும் இயற்றுவிப்பன். இம்மைக்கண் பிறர் நல்வழிப் படுத்தும், தவறியவர் திருந்திச் சிவமாம் வாழ்வு எய்துதற்கும் மெய்மையான தண்டத்தை வேந்தன் செய்தல் வேண்டும். அஃது அவன் கடனாகும். அத்தன் சிவன் - தலைவனாகிய சிவன்: இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

மாந்தர் வளர்ச்சியென்பது கருவற்ற நாளமுதல் இருமுது குரவர் பெருநினைவும், பிறந்தநாள் தொட்டு அவர்தம் உறுதுணையும், வளருநாளில் உடன்பிறந்தார் உறுதுணையும், ஆடற்காலத்துப் பக்கத்தார் உறுதுணையும், பொது அறிவில் உற்றார் உறுதுணையும் பெற்று வளர்வதாகும். அதுபோல ஆட்சித் தலைநகராம் பேரூர்க்கு எல்லாப் பக்கங்களிலுமிருந்து பல

வழிகள் செல்லும். அதனை முன்னுணர்ந்து பபின்றார் பின்வருவார்க்கு உணர்த்தல் வேண்டும். கல்லூரி வகுப்புக்களில் எல்லா வகுப்புக்களும் என்றும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவே. அவைகளில் பபில்வாரும் பபின்றாரும் பின்வருவார்க்குத் துணைபுரிதல் வேண்டும். ஏணிப்படி அடிப்படைப்படி முடியுடைப்படிக்கு வழி காட்டியாகி அதைத் தாங்கியும் நின்றல் வேண்டும் என்பதே வளர்ச்சி யென்பதற்குப் பொருளாவதுடன் வளர்ச்சியுற்றார் வளருவார்க்குத் துணைசெய்ய வேண்டும் கடமையும் உரிமையும் உடையார் என்பதும் பொருளாகும்.

(10)

-
1. சமையமே. அப்பர், 4. 45 - 5.
 2. (பாடம்) மும்மையில்.
 3. அரசனும். சிவஞான சித்தியார். 2. 2 - 29.

8. வானச் சிறப்பு

105. அமுதாறு¹ மாமழை நூரத னாலே

அமுதாறும் பன்மரம் பாமிசை தோற்றுங்

கமுகூறு தெங்கு கரும்பொடு வாழை

அமுதாறுங் காஞ்சிரை ஆங்கது வாழே.

(ப. இ.) பெருமழைநூர் ஊறும் அமுதமாகும். அதனால் நிலவுலகில் உயிர் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் நிலையான உணவு முதலிய பல்வகைப் பயன் தரும் மரங்கள் உண்டாகும். அவைகளும் அமுதாறுவனவேயாம். அவற்றுட் சில வருமாறு: பாக்குமரம், தென்னை, கரும்பு, வாழை முதலியன. இவைகள் அமுதாறுவனவேயாம். அத்தகைய மழையில்லையானால் உலகம் பெருந்துன்பம் எய்தும். அத் துன்பம் எல்லாரானும் வெறுக்கப்படுதலினானும் சாவினைத் தருதலினானும் அதனைக் காஞ்சிரங்காய் என்று ஓதினர்.

(1)

106. வரையிடை நின்றிழி வான்நூர் அருவி

உரையிலலை உள்ளத் தகத்துநின் றூறு

நூரையிலலை மாசில்லை நுண்ணிய தெண்ணீர்க்

கரையிலலை எந்தை கழுமணி யாறே.²

(ப. இ.) எந்தையாகிய சிவபெருமானுக்குத் திருமுழுக்காட்டுக்குரிய திருத்த நூரைத் தரும் யாறு கழுமணியாறு என்று சொல்லப்படும். கழுமணி என்பது இயல்பாகவே குற்றமில்லாத நூலமணி. இம் மணிபோன்று தெளிந்த நூரென்பது பொருள். இஃது இறவாத இன்பமாகிய திருமஞ்சனம். ஏனைய யாறுகள் ஓடிவரப் பெருமலைவேண்டும். அதுபோல் இந்த யாறு ஓடிவரும் பெருமலை வரை எனப்படும். அது, நன்னெறி நான்மையுள் சிறந்த காதன்மை வரையாகும். காதன்மை நெறி அறிவு நெறியாகும். அறிவுநெறி எனினும் உண்மைநெறி எனினும், சன்மார்க்க மெனினும், ஞானநெறி யெனினும் ஒன்றே. இஃது இவ்வெல்லையினின்றும் ஓடி வருவது. அது தூய அருவியாகும். இவ்வருவியின் பெருமை சொல்லுக்கு அடங்காதது. ஆருயிரின் அகத்துள் நின்று ஊறுவது. புறத்து யாறுபோல் இதற்கு நூரையிலலை; எவ்வகை மாசுமில்லை. ஏனைத் தெளிந்த நூர்களுக்கு அமைவதுபோன்று தோன்று மிடம், புகுமிடம், இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள இருகரை முதலிய எல்லை எதுவும் இல்லை. மேலும் சிவபெருமானின் திருவடியின்பத்தினைக் கழுமணியாறாகக் கூறுதலுமொன்று. அதற்கேற்பக் கூறுங்கால், அருளாகிய வரையிடைத் தோன்றி வாலறிவாகிய அருவியாகிச்

சொல்லொண்ணாததாய் ஆருயிர் அகத்தே பெருகி இறவாத இன்ப ஊற்றெடுப்பதாகும். அதற்கு வேண்டுகல் வேண்டாமையாகிய நுரையில்லை. இருவினைக்கும் வித்தம் இருளாகிய மாசில்லை. பேரின்ப வெள்ளமாகிய நுண்ணிய தெண்ணீர்க்கு எல்லை இல்லை என்பதாம்.

(அ. சி.) உரையிற் றை - குற்றங் கூறப்படுவது இல்லை.

(2)

1. வானின். திருக்குறள். 11.

2. செய்யவாய்ப். 8. திருத்தசாங்கம், 4.

9. அறஞ்செய்வான் திறம்

107. ஆர்க்கும் இடுமின்¹ அவரிவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை யுடையார் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணுங்² காலம் அறிமினே.

(ப. இ.) கேளிர், கேளல் கேளிர், கேளலார், நாடு மொழி நன்னெறி, உயர்வு, தாழ்வு, வறுமை, செல்வம், இளமை, முதுமை முதலிய எவ்வகை வேறுபாடுமின்றி உலகினுக்கு உணவும் உயிரினுக்கு உணர்வும் வேண்டினார்க்கு ஈதல் உடையோர் கடனாகும். ஈண்டு உணவினை ஒதுகின்றனர். தக்காராய் வந்தார் யாவர்கட்கும் மிக்கவுகையோடு இலனென்னும் எவ்வம் உரையாவகையாய்க் குறிப்பறிந்து இடுங்கள். அவர் இவர் என்று எவ்வகை வேறுபாடும் கூறாதீர்கள். செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருந்து உண்ணுங்கள். உண்ணத்தக்க காப்பகனி கிழங்கு விதை இலை பூ முதலியவற்றை அவ்வாறே கொண்டும், ஏனையவற்றைத் தக்கவாறு சமைத்தும் உண்ணுதல் வேண்டும். அவ்வாறு உண்ணுங்கால், சிறுபொழுதும் நாள்சென்றும் கழியவிட்டு அவை பழையாகி செவ்வியழிந்த பின் உண்ணுதல் தவறு. அதனால் பழம்பொருள் போற்றன்மின் என்றனர். தமிழகத்தாருண்ணும் பழஞ்சோறு கறி முதலியன இவ்வகையைச் சார்ந்தனவல்ல. அவை முறையே கழுநீர் வடிகஞ்சி வெந்நீர் சுக்கு கருவேப்பிலை முதலியன கூட்டிப் பதஞ்செய்து புதுப்பித்தலும் கறிவகைகள் பலவற்றையும் பொருந்துமாறு கூட்டி மூண்டும் அடுப்பேற்றி மருந்தென அமைத்தலும் செய்தலின், அவை உண்ணத்தக்க புதுப் பொருளே யன்றிப் பழம்பொருள்கள் அல்ல. காரணம் பற்றியோ கிட்டாமையாலோ சில பகல் கழிந்து உண்ண நேரின் மிக்க வேட்கையுண்டாவதியல்பு. அங்ஙனம் நேரினும் படபடப்பாய்க் கழிவிரைவாய் உண்ணுதல் ஆகாது. ஆர அமர இருந்து நன்றாய் மென்று உடலொடு சார்ந்து திடம் பெறுமாறு உண்க. 'நுறுங்கத்

தின்றார்க்கு அகவை நூறென்ப' என்பது பழமொழி. காக்கையானது வீட்டிலுள்ள பொருள்களைக் கவர்ந்து கள்ளமாய் உண்ணும்போது ஒரு சிறிதும் கரைவதில்லை. வீட்டிலுள்ளார் காக்கையைக் கூவியழைத்து அதற்கென வைத்த உணவினைக் கரையாது உண்பதும் இல்லை. இவ்விரு வேறு காலத்தன்மையான் ஏற்படும் நன்மை புன்மைகளை யறிந்து புன்மையை அகற்றி நன்மைக்கண் உறைத்து நின்று ஒழுகுதல் வேண்டும். இஃது ஓட்டணி. இதனால் பெறப்படுவது: ஆருபிரி அனைத்தும் சிவபெருமானுக்கு அடிமை. ஏனை உலகமும் உலகியற் பொருள்களும் அவன் உடைமை. அவன் திருவருள் ஒவ்வொருவரையும் பிறர்க்கு உதவி முதற்கண் அவர்களையுயர்த்தி அதன் வாயிலாகத் தாமும் உயருமாறு அறிவால், ஆற்றலால், ஆக்கத்தால், ஆண்மையால், ஊக்கத்தால், நோக்கத்தால், சூலத்தால், கோலத்தால், காலத்தால் உயர்த்துவிக்கின்றது. இவ்வுண்மை யுணர்ந்தோர் தம்பாலுள்ளவை ஆண்டவன் அருளென்னும் மறவாத்தெருளுடன் தம்மிலிருந்து தமது பாத்து ஏனையவற்றை ஈத்துவந்து உண்பார். ஏனையார்

1. புண்ணிய. 11. பட்டினத் திருவிடை மும்மணி 19.2. காக்கை. திருக்குறள், 527.

களவு கொண்டார் கைப்பொருள்போல் வளமறைத்து மருள் உணர்வினராய் இருள் மனத்தராய்க் காக்கை
கரையாது கவர்ந்துண்ப தொத்து உண்பர் என்பதாம்.

(அ. சி.) அவரிவர் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், உறவினர், பகைவர், நண்பர் முதலியோர்.

(1)

108. தாமறி வாரண்ணல் தாள்பணி வாரவர்

தாமறி வாரறந் தாங்கிநின் றாரவர்

தாமறி வாட்சிவ¹ தத்துவ ராவர்கள்

தாமறி வார்க்குத் தமர்பர² னாமே.

(ப. இ.) தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் தலைமையராய்த் திகழ்வதை என்றும் இயல்பாக உடைய சிவபெருமான் அண்ணல் எனப்படுவன். அவன் தாள் பணியும் பேரன்பினர்தாம் ஆருயிர் அனைத்திற்கும் துன்பந்துடைத்து இன்பியற்றி இனிதுற வாழச் செய்யும் நிலைபேறாம் அறத்தினை அறிவர். அறிந்து மனமாசாம் அழுக்கா றவா வெகுளி இன்னாச் சொல் நான்கும் கடிந்து தம் தூயவுள்ளத்து அவ்வறத்தினைத் தாங்கி நிற்பர். அவர்களே சிவபெருமானின் பிறவா இறவா இயற்கைப் பேருண்மையினை இனிதினுணர்வர். அதனால் அவர் சிவத்தின் உண்மை உணர்ந்த சிவ தத்துவராவர். இவ்வுண்மைகளை அருளால் உணர்ந்தவர்களுக்கு என்றும் யாண்டும் புகலிடமாம் உரிமையுடைய தமர் சிவபெருமானேயாவன். சிவதத்தும் - சிவத்தின் உண்மை.

(அ. சி.) அறம் தாங்கி, நின்றார் - அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் நான்கும் இல்லாதவர்.

(2)

109. யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை³

யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை

யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி

யாவர்க்கு மாம்பிறர்க் கின்னூரை⁴ தானே.

(ப. இ.) எந்நிலைபிலுள்ளார்க்கும் இன்பக் கூறாம் சிவனை அன்புடன் பச்சியிலைபிட்டு வழிபடுதல் கூடும். பச்சிலையே செம்பைப் பொன்னாக்கும். அதுபோல் சிவ வழிபாடே ஆருயிரைச் சிவமாக்கும். அது போல் எல்லாராலும் ஆன்களுக்கு வாயுறையாகிய புல் முதலியன கொடுத்தல் இயலும். இது பொருட்கூறு ஆகும்.

இவ்வாயுறை கொடுப்பதற்கண் இருவேறு தொண்டுகள் அடங்கியுள்ளன. ஒன்று நந்தன வனத்துக்குக் களையெடுத்தல். மற்றொன்று பசுவினுக்குப் பூர்கொடுத்தல். அதுபோல் யாவர்களாலும் உண்ணும்போது ஒரு கைப்பிடி யுணவு

1. (பாடம்) வாய்சில.

2. அரியவற்று. திருக்குறள், 443.

3. நின்போ. அப்பர், 4. 12- 10.

" போதும் 11. பட்டினத்தார், திருக்கழு- 12.

4. இன்சொலால். திருக்குறள், 91.

" அல்லவை " 96.

உவகையுடன் பிறர்க்குக் கொடுத்தல் இனிதின் இயலும். இஃது அறத்தின் கூறாகும். 'இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார், ஈயவர்க்கு அருளும் வைத்தார்' என்பதனால் மேலது விளங்கும். அனைவர்க்கும் எல்லா இடத்தும் எல்லாக் காலத்தும் எல்லாருடனும் உயிர் தளிப்ப, உணர்வு திருவடியில் மூழ்கிக் குளிப்பீச், சொல்லானும் பொருளானும் இனிமை பயப்பதாய் அதுபோல் கேள்வியினும் வினையினும் இனியதாய் உள்ள நன்மொழிகளை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கூறும் இன்னுரை இயலும் என்க. இது வீட்டின் கூறாகும். பச்சிலையின் மாண்பு 'வில்லமறுகுக் கொவ்வா மென்மலர்கள்' என்னும் பிற்காலச் சான்றோர் மொழியானும் உணர்க.

(3)

110. அற்றுநின் றாருண்ணும் உண்ணே அறனென்னுங்

கற்றன போதங் கமழ்பவர் மானிடர்

அற்றுநின் றாங்கொரு கூவற் குளத்தினிற்

பற்றிவந் துண்ணும் பயன்அறி யாரே.

(ப. இ.) பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றிப் பற்றுவிட்ட பண்பாளராம் தவத்தோர் உண்ணும் உண்ணே அறப்பாங்காகும் என்று தமிழ்மறை மொழியும், திருவடியுணர்வைத் திருவருளால் பெற்றுச் சிவ வழிபாடு திருவைந்தெழுத்தாற் செய்யக் கற்பனவே கற்றனவாம். அவற்றால் விளைவனவே போதம். போதம் என்றாலும் சிவஞானம் என்றாலும் ஒன்றே. உணர்விற் கலந்து அகத்து வெளிப்படும் அப் போதம் புறத்துச் சிவமணமாகக் கமழும். அந்நனங் கமழும் அருள் திருமேனியுடையார் சிவஞானத்தேன் நிறைந்த கூவலினையும் குளத்தினையும் ஒப்பர். பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழும் பேரின்பத்

தேட்டமுடையார் அம்மெய்யடியாரைச் சார்ந்து உய்தல் வேண்டும். அங்கனம் அறியாவிட்டால் அவர் பிறவிப்பயன் அறியாப் பெரும் பேதையராவர். நான் வேட்கை மிக்கார் அண்மையில் கூவல் குளங்களிருந்தும் அதன்பாற் சென்று இன்னார் பருகி வேட்கை தணிந்து இன்புறாது, பயனறியாது வாளா இருந்து துன்புறுவாரன்றே? அத் துன்புறுவாரே இவர்கட்கு ஒப்பு ஆவர்.

(அ. சி.) அற்று நின்றார் - பற்று அற்று நின்றார்.

(4)

111. அழுக்கினை ஓட்டி அறிவை நிறையார்

தழுக்கிய நாளில் தருமமுஞ் செய்யார்

விழித்திருந் தென்செய்வார் வெம்மை பரந்து

இழிக்கவன் றென்செய்வார் ஏழைநெஞ் சூரே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆணவ அழுக்கினை அகற்றித் திருவடியுணர்வை நும் உணர்வில் நிறைத்துக் கொள்ளார்.

சிறப்பாகத் தழுவப்பட்ட நன்னாட்களில் செய்யத் தரும் சிவ புண்ணியங்களையும் செம்மையுறச் செய்யார். அப் புண்ணியம் செய்யாமையான் உலகியலில் விழித்திருந்தும் அருளியலில் ஏமாந்தவராகின்றார். அதனால் நான் என் செய்வார். நூரும் நும் பாவக் கொடுவினை மிகுந்து துன்புறுவார். அக்காலத்து அத்துன்பத்திருந்து என் செய்வார். அன்பும் அறிவுமில்லாத ஏழை நெஞ்சுடையார். தழுக்கிய: தழுவிய என்பதன் திரிபு. இழிக்க - துன்புறு.

(அ. சி.) தழுக்கிய நாள் - கல்வி, செல்வம், இளமை ஆகியவை கூடி இருக்கும்போது. வெம்மை - சாக்காடு.

(5)

112. தன்னை அறியாது தான்நல்ல ரென்னாதிங்¹

கின்மை யறியா திளையரென் றோராது²

வன்மையில் வந்திடுங் கூற்றம்³ வருமுன்னந்

தன்மைபின் நல்ல தவஞ்செய்யும் நூரே.

(ப. இ.) கால முடிவில் தவறாது கூற்றுவன் வருவன்; அவனை யாரும் அறிந்து கொள்ளாதல் முடியாது.

வருகின்ற அவன் கொண்டு போகப் படுபவர் இருவினைப் பாங்காம் நல்லாரா? அல்லது பொல்லாரா? என்றும் நாடான்; மேலும் அக் குடும்பம் வறுமையால் வாடும் குடும்பமே என்றும் நினையான். ஆண்டில் மிகவும் இளைஞரே எனவும் வேண்டான். எவரும் மாற்ற முடியாதபடி மிக்க வன்மையுடன் வருவன். அக் கூற்றுவன் வருமுன் நூங்கள் சூல முதலியவற்றிற் பபிலும் தன்மை பெற்று அதனால் நற்றவஞ் செய்யுங்கள்.

(6)

113. துறந்தான் வழிமுதற் சுற்றமும் இல்லை

இறந்தான் வழிமுதல் இன்பமும் இல்லை

மறந்தான் வழிமுதல் வந்திலன் ஈசன்

அறந்தான் அறியும் அளவறி வாரே.

(ப. இ.) பற்றற்ற பண்பினராம் துறந்தார்க்கு 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிரே.' ஆதலால் தனிப்பட்ட வழிமுதற் சுற்றம் என்பது ஒன்றில்லை. சுட்டுணர்வுச் சிற்றுணர்வுமாகிய உலகியல் தன்மையும் உயிர்த்தன்மையும் 'நாமங்கெடக் கெடுநோய்' என்பது போன்று திரு வடியணர்வான் முற்றுங் கடந்தவன் உலகியலில் இறந்தவனாவன். அவன் முற்றுணர்வு கைவந்தற்றவனாதலால் அவன் திருவடிப் பேரின்பம் ஒருவாது நுகரும் அருந்தவன். அவன்பால் நிலையா உலகியற் சிற்றின்பம் இல்லை என்பதாம். சிவனை மறந்தான்பால் அச் சிவனும் வந்திடான். அறத்தின் பகுதியில் அறிய வேண்டிய எல்லையைக் கூடச் சிவனை மறந்தார் அறியார். அறிவாரே : ஏகாரம் எதிர்மறை; அறியார் என்பது பொருள்.

(அ. சி.) இறந்தான் - உலகில் செத்தாரைப் போலத் திரிகின்றவன். அதாவது, உலகை மறந்து சிவனை நினைந்தவன். மறந்தான் - ஈதலை மறந்தவன்.

(7)

114. தான்தவஞ் செய்வதாஞ் செய்தவத் தவ்வழி

மான்தெய்வ மாக மதிக்கும் மனிதர்கள்

ஊன்தெய்வ மாக உயிர்க்கின்ற பல்லுயிர்

நான்தெய்வம் என்று நமன்வரு வானே.⁴

(ப. இ.) திருவடியணர்வு கைவந்த சிவமாந்தன்மை பெற்ற சிவஞானிகள் பராவுசிவனார் எனப்படுவர். அந் நல்லாரை மதித்து அறவழி

1. (பாடம்) தானல்லா, தானை என்னாதிங்.

2. காலபாசம். அப்பர், 5. 86 - 1.

3. கூற்றம் " " " 4.

4. அந்த ஆரூர், 7. 55 - 1.

யில் நிற்கும் மாந்தர்கள்தாம் தவம் செய்யும் மாந்தராவர். அத்தகையோர் சிவஞானிகளையே சிவமென வழிபடுவார். ஏனையோர் யான் எனது என்னும் செருக்கால் தம் உடம்பினையே தெய்வமென மடம்பட்டு ஏனைய உயிர்போல் மூச்சுவிடுதல் ஒன்றே பற்றி உயிர்த்துறவராவர். அவ் வழிபாட்டு நமன் வருங்கால் 'இவன் மற்றென்னடியா னென்று' கூறும் சிவன் வெளிப்படாமையால் அந் நமனே தெய்வமாவன். (ஆக்கைக்கே இறைதேடி அவமந்து அறஞ்செய்யாது கழியும் அறிவிலார்க்கு மாற்றரிய கூற்றுவன் தெய்வம் எனத் தோற்றுவன்.)

(அ. சி) ஊன் தெய்வமாக - தேகத்தையே பெரிதாக எண்ணிக் காலங் கழிப்பவர். (8)

115. திளைக்கும் வினைக்கடல் தூவறு தோணி¹

இளைப்பினை நூக்கும் இருவழி உண்டு

கிளைக்குந் தனக்கும்அக் கேடில் புகழோன்

விளைக்குந் தவம்அறம் மேற்றுணை யாமே.

(ப. இ.) ஒருவன் அறஞ்செய்யின், தனக்கும் தன் வழியினுள்ளார்க்கும் அழியாத பழியில் புகழ் நிறுவியவனாவன். அவ்வறம் மேற் சிவனடி கூடுதற்கு வாயிலாம் சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நற்றவம் புரிதற்குத் துணையுமாகும். வினையான் வரும் பிறவிக் கடலுள் அழுந்தும் ஆருயிர்கள் கரைசேரப் பற்றும் புணை இறைவன் அடித்தோணியே. அதுவே உயிர்களின் இளைப்பினை நூக்குவதாகும். அத்தோணியினைப் பெறுவிக்கும் வாயில் தவமும் அறமுமேயாம்.

(அ. சி.) திளைக் யாமே - தவம், அறம் இரண்டுமே வினைக்கடல் கடக்க உயர்ந்த தோணிகள் போன்றன.

(9)

116. பற்றது வாய்நின்ற பற்றினைப் பாம்பிசை

அற்றம் உரையான் அறநெறிக் கல்லது

உற்றுங்க ளால்ஒன்றும் ஈந்தது வேதுணை

மற்றண்ணல் வைத்த வழிகொள்ளு மாறே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்க்கும் பற்றுக்கோடாக நின்றருளும் சிவ பெருமானைப் பற்றிய மெய்யன்பர் நிலமிசை யாாமாட்டும் எவ்வகையான குற்றமும் புகலார். அறநெறியல்லாமல் பிறநெறியிற் செல்லார். பிறநெறி பாவநெறி. அறவழியில் ஈட்டிய பொருளை அறவோர்க்கு மனமுவந்து உங்களால் கொடுக்கப்படுவது ஒன்றுமே உங்கட்கு வழித்துணையாகும். அம்மட்டோ? சிவபெருமான் தன் திருவடிபைச் சேருமாறு வகுத்தருளிய நேர் வாயிலாகிய நன்னெறியிணையும் நண்ணுவிக்கும். இதுவே நல்வழியினைக் கைக் கொள்ளும் வழியாகும். பற்றினை - பற்றப்படும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமானை.

(அ. சி.) பற்றது . . . பற்று - பொருள். அண்ணல். . . வழி - சன்மார்க்கம்.

(10)

1. துன்பக். அப்பர், 4 - 92 - 6.

10. அறஞ்செயான் திறம்

117. எட்டி பழுத்த இருங்கனி வழிந்தன

ஓட்டிய நல்லறஞ் செய்பா தவர்செல்வம்

வட்டிகொண் டட்டியே மண்ணின் முகந்திடும்

பட்டிப் பதகர் பயன்அறி யாரே.

(ப. இ.) 'நச்சுப்பாதவன் செல்வம் நடுவருள் நச்சுமரம் பழுத்தற்று' என்பராகலின், எட்டி மரங்கள் பழுத்துப் பெரும் பெரும் பழங்கள் வழிந்தன. ஆனால் அஃது பயன்படாமையினால் ஒருவராலும் தொடப் படுவதில்லை. அதுபோல் நல்லறஞ் செய்பாதார் செல்வமும் ஒருவர்க்கும் பயன்படுவதன்று. பொன்னாசையினால் கடும் வட்டி வாங்கி மிகுபொருள் ஈட்டியதோடமையாது வஞ்சனையால் பிறப்பொருள் கவரும் பாதகர், தாம் செய்ய வேண்டிய அறத்தினையுமுணராள். தவிர வேண்டிய பாவத்தையுமுணராள். அவற்றினான் விளையும் பயனையும் அறியார். பாதகர் என்பது பதகர் எனக் குறுகி நின்றது.

(அ. சி.) இருங்கனி - பெரும்பழம். ஓட்டிய - தானே நேர்ந்த. மண்ணின் முகந்திடும் - எட்டிப் பழம்போல் பயனின்றிக் கெடும். பட்டி - வஞ்சனை. பதகர் - பாதகர்.

(1)

118. ஒழிந்தன காலங்கள் ஊழியும் போயின

கழிந்தன கற்பனை நாளுங் குறுகிப்

பிழிந்தன போலத்தம் பேரிடர் ஆக்கை

அழிந்தன கண்டும் அறம்அறி யாரே.

(ப. இ.) நாயிகை, சிறுபொழுது, நாள், திங்கள், பெரும்பொழுது, ஆண்டு முதலியவாகக் கணக்கிடப்படும் காலங்கள் பல நூங்கின. உலக முடிவாம் ஊழிகளும் பலவாபின என்ப. 'ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார் கருதுப, கோடியுமல்ல பல' என்பதுபோல அளவின்றி எண்ணிய வூண் எண்ணங்களும் அகன்றன. வரையறுத்த நாளும் நெருங்கி அது காரணமாகச் சாறு பிழிந்த நறுவிய கனி கரும்பு முதலியவற்றின் சக்கை போன்று யாக்கையும் பயனற்று அழிந்தன. இங்ஙனம் நிகழ்வன பலவும் கண்டும் அறம் செய்யவேண்டுமென்னும் அரும்பெரும் திறமறியா மாந்தர் பலராவர்.

(அ. சி.) கற்பனை - வூண் எண்ணங்கள். பிழிந் . . . அழிந்தன - இரசம் பிழியப்பட்ட கனிபோல் சத்துக் கெட்ட யாக்கை.

(2)

119. அறம்அறி யார்அண்ணல் பாதம் நிணையுந்

திறம்அறி யார்சிவ லோக நகர்க்குப்

புறம்அறி யாப்பலர் பொய்ப்மொழி கேட்டு

மறம்அறி வார்பகை¹ மன்னிநின் றாரே.

1. (பாடம்) வார்வகை.

"எனைப்பகை. திருக்குறள். 207.

(ப. இ.) மறை வழியாம் உலகியல் அறம் அறியார் அண்ணலாகிய சிவபெருமானின் திருவடிபினை ஆராக் காதலுடன் நிணையும் தூராத் திறமறியார். அறம் அறியார் என்பது அறத்தினைக் கருதவோ கூறவோ ஒருப்படார் என்பதாம். சிவவலகமாகிய நிலைபிணையும் அறியார். இதற்குப் புறமாகிய வழிப்பேறாம் பதமுத்திகளையும் அறியார். பற்பல நெறியினர் மருளாற் கூறும் பொய்ப்மொழி கேட்டு மறமாகிய பாவ வழியில் ஓழுகுவார். அவர்க்கு வினைப்பகையும் அதன் விளைவாம் பிறவியும் எல்லைபின்றி நிலைபெற்றுண்டாம்.

(அ. சி.) சிவலோகம் - புதன் அண்டம். புறம் - இதர பத முத்திகள். மறம் - துன்மார்க்கம். வகை - பிறப்பு இறப்பு.

(3)

120. இருமலும் சோகையும் ஈளையும்¹ வெப்புந்

தருமஞ்செய் யாதவர் தம்பால தாகும்

உருமிடி நாக முரோணி கழலை

தருமஞ்செய் வாஃபக்கல் தாழுகி லாவே.

(ப. இ.) நூங்காத் துன்பத்தினைத் தரும் குத்திருமலும், குருதிக் குறைவாம் சோகையும், கோழையும், உடம்பெலாம் கொதிக்கும் உட்கூடும் இவை போன்ற பிறவும் நிலைபெற்ற நல்லறஞ் செய்யாஃபால் நிகழ்வன. அச்சத்தைத் தரும் இடியும், கொடுநஞ்சுடைய நாகப்பாம்பும், உரோகிணி முதலிய விண்மீன்களும், பிளவைக் கட்டி முதலிய நோய்களும் நல்லறஞ் செய்வாஃபால் வந்து சாரமாட்டா.

(அ. சி.) சோகை - இரத்தமின்மை. ஈளை - கோழை. வெப்பு - உட்கரம்.

(4)

121. பரவப் படுவான் பரமனை ஏத்தார்

இரவலாக் கீதலை யாபினும் ஈயார்²

கரகத்தால் நூட்டிக்³ காவை வளர்க்கார்

நரகத்தில் நிற்றிரோ நன்னெஞ்சி⁴ னுரே.

(ப. இ.) மண்ணவர் விண்ணவர் முத்தேவர் முதலிய யாவர்களாலும் தொழப்படுவான் சிவபெருமான் ஒருவனே.

அச் சிவபெருமானைப் பாடிப் பரவிப் பணியவும் மாட்டார். அற்றாராய் உற்று இறந்தவர்க்கு ஈபின் தலை யளவு சிறுபொருளைக்கூட ஈயவும் செய்யார். நூர்க்குட முதலியவற்றான் நூர் முகந்து எல்லார்க்கும் நல்ல பல பயன் தரும் சோலைகளை வளர்க்கார். அத்தகையோர் பெறும்பயன் யாதெனின் இருளுலகத் துன்பமேயாம். நெஞ்சினுரே நூரும் இவ்வகை நல்லறம் புரியாது நரகத்

1. கேளு அப்பர், 70 - 5.

2. முந்திச். ஆரூர், 7. 60 - 4.

" தாழ்வெனுந். " " 8 - 7.

3. (பாடம்) கரகத்தே நூராடிக்.

" காவளாத்தும். 12. திருநாவுக்கரசர், 36.

4. (பாடம்) நாள்எஞ்சி.

திடை நிற்றிரோ? நாள் எஞ்சினுரே என்பதற்கு நல்லறம் புரியாது நாளை வண்ணாளாக்கிச் சாவை நெருங்கினுரே என்க.

(5)

122. வழிநடப் பாரின்றி வானோர் உலகங்

கழிநடப் பார்நடந் தார்கரும் பாரும்

மழிநடக் சும்வினை மாசற வோட்டிட்டு

ஒழிநடப் பார்வினை ஒங்கிநின் றாரே.

(ப. இ.) அறவழியில் நடவாதார் வானோர் ஒளியுலகினை எய்தார். முறை கடந்து அரும்பாவம் புரியும் கழிநடப்பார் இருளுலகஞ் சென்று துன்புற்றுக் கழிவர். கரும்பார் - கரியவுலகம்; இருளுலகம். அழிவினை உண்டாக்கும் வினையினையும் அதற்குக் காரணமான மலமாசினையும் அருளால் அறவே ஒட்டிட்டு, துமைகள் முற்றும் ஒழிந்த நன்னெறியின் ஒழுகுவார் ஒழி நடப்பார் எனப்படுவார். நல்வினையாகிய அறச் செயலான் மேம்பட்டு நின்றார் என்க. மழி: முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; அழித்தல். ஒழி நடப்பார். துமையொழித்து நல்வழியில் நடப்பார்.

(அ. சி.) கழி நடப்பார் - வரம்பிகந்து நடப்பவர். கரும்பார் - நரகம். ஒழி நடப்பார் - சன்மார்க்கர்.

(6)

123. கனிந்தவர் ஈசன் கழலடி காண்பார்

துணிந்தவர் ஈசன் துறக்கம தாள்வர்

மலிந்தவர் மாளுந் துணையுமொன் றின்றி

மெலிந்த சினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந் தாரே.

(ப. இ.) உள்ளமுருகி ஈர நெஞ்சினராய் இரப்பவர்க்கு ஈயும் தாயனையார் சிவபெருமானின் திருவடியினைத் திருவருளால் அறிவுறக் காண்பார். திருவடியுணர்வு கைவந்த சிவனடியார்களைச் சிவனெனவே துணிந்து வழிபடுவோர் சிவவுலகிணையடைவர். இவறன்மையுடையராய்ப் பொருட்பற்று மிக்கவர் நல்லறஞ் செய்யாமையால் வழித்துணை ஏதுமின்றி மாள்வர். சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டு அச் சினத்தின்கண் மிக்குத் துமை புரிந்தோர் துன்புற்று இருளுலகினில் வீழ்ந்தொழிந்தனர்.

(அ. சி.) கனிந்தவர் - ஈர நெஞ்சுடன் அறம் செய்தவர். துணிந்தவர் - துறந்தவர். மலிந்தவர் - ஆசை உள்ளவர்.

(7)

124. இன்பம் இடரென் றிரண்டுற வைத்தது¹

முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது

இன்பம் அதுகண்டும் ஈகிலாப் பேதைகள்

அன்பிலார் சிந்தை அறம்அறி யாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு இன்ப துன்பங்களென இருவேறு வகைப்பட இறைவன் அமைத்தது அவ்வுயிர்கள் முன்பு செய்த நல்வினை

மறைக. சிவஞான சித்தியார், 2 - 2 - 27.

" இதமகி " " " - 10

தீவினைகளானாகும். முன் செய்த நல்வினைப் பேற்றால் சிலவுயிர்கள் ஈண்டு இன்புறுதலைக் கண்டிருந்தும் சில அறிவிலாப் பேதைகள் அறத்தின் சிறப்பறியாராய் அதனால் தம் உள்ளத்தின்கண் பள்ளத்தை நோக்கிச் செல்லும் வெள்ளமையை அன்பிலராய்க் கழிகின்றனர்.

(8)

125. கெடுவது மாவதுங் கேடில் புகழோன்

நடுவல்ல செய்தின்ப நாடவும் ஓட்டான்

இடுவதும் ஈவதும் எண்ணுமின் இன்பம்

படுவது செய்யிற் பசுவது வாமே.

(ப. இ.) ஆவதும் அழிவதும் அவன் செயல் என்ப. அம்முறையால் என்றும் பொன்றா இரும்புகழையுடையவன் சிவபெருமான். அவன் அவரவர் வினைக்கூடாக ஆவதும் அழிவதும் செய்வன். அறமுறை நில்லாததுடன் கொடுமைகளை வடுவென்றும் பாராது வந்தவாறு செய்த ஒருவர்க்கு இன்பத்தினை எண்ணுவதற்கும் இடங்கொடான். அதனால் ஊனும் உடையும் பிறவும் முறையே வேண்டுவார்க்கு இடுவதும் ஈவதும் எண்ணுமின். அதுவே இன்பம். இன்பம் படுவது இன்பம் அழிவது. எனவே இன்பங் கெடவரும் துன்ப வினைகளை இயற்றினால், அவர்கள் மக்கட் பிறப்பினின்றும் தாழ்ந்து மாக்களாய், அவற்றினும் தாழ்ந்து மாவாய்ப் போவர். மாஎன்பது விலங்கு. அவ் விலங்கினுள்ளும் வீட்டினும் நாட்டினும் வாழும் நல்விலங்கன்றிக் காட்டில் வாழும் கொல் விலங்காய்க் கருதப்படுவர். அதுவே ஈண்டுப் பசுவதுவாமே என்று ஓதப்பட்டது.

(அ. சி.) இடுவது - அன்னம் இடுவது. இன்பம் படுவது - துன்பம் தருவது.

(9)

126. செல்வங் கருதிச் சிலர்பலர் வாழ்வெனும்

புல்லறி வாளரைப்¹ போற்றிப் புலராமல்

இல்லங் கருதி இறைவனை ஏத்துமின்²

வில்லி இலக்கெய்த விற்றறி யாமே.

(ப. இ.) நிலையா வாழ்வெனும் இவ்வலக வாழ்வின் உண்மையை அறியாமை மட்டுமல்லாமல் நிலைக்குமென்று மாறுபடக் கொள்வோர் புல்லறிவாளராவர். அத்தகையோர் சிலரையேனும் பலரையேனும் கேட்டு செல்வங் கருதிப் பாடிப் பரவிப் பணிந்து போற்றி வாடுறுதல் வேண்டா. புக்கில்லாகிய வுடுபேற்றினைக் கருதி முழுமுதற் சிவனைத் தொழுங்கள். தொழுதால் இம்மை, உம்மை, அம்மை என்னும் முத்திற்ச செல்வமும் முறையாகக் கைகூடும். அதற்கு ஒப்பு சிறந்த வில்வேருழவனாகிய வில்லி (வேடன்) எய்த விற்றுகுறி தப்பாமல் கைகூடியதென்ப.

(அ. சி.) புராமல் - வருந்தாமல். இல்லங் கருதி - முத்தி கருதி.

(10)

1. நில்வாத. திருக்குறள், 331.

2. தம்மையே. ஆரூரர், 7. 34-1.

11. அவையடக்கம்

127. ஆரறி வார்எங்கள் அண்ணல் பெருமையை

ஆரறி வார்இந்த அகலமும் நாளும்

பேரறி யாத பெருஞ்சுடர் ஒன்றதின்

வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே.¹

(ப. இ.) ஒரு பொருளின் பெருமையைக் கூறுவார், அப்பொருளின் தன்மைகளை முற்றும் ஆராயும் அறிவு, ஆற்றல், ஆண்மை முதலியவற்றான் மிக்காராய்; ஒழுக்கம், வாய்மை, தூய்மை முதலியவற்றில் தக்காராய்க் கூடவுள்நாட்டம் கைக்கொண்டொழுகும் சான்றோராயுள்ள உயர்ந்தாராவர். அனைத்துலகினுக்கும் அனைத்துபிரிக்கும் முதன்மைக் காரணராயுள்ள முழுமுதற் சிவன் அண்ணல் எனப்படுவன். அவற்கு உயர்ந்தாரும் ஒத்தாரும் எவருமில். யாண்டும் தாழ்ந்தாரே உளர். கடல்நீர் முற்றும் கொள்ளத்தக்க பாசனம் - கலம் ஒன்றிருந்தாலன்றி அந்நீரின் பெருமையை அளத்தல் ஒண்ணாது. கடல்நீர் மூன்று மடங்கு பெரியது உலகத்தைவிட என உலகியலுணர்ந்தாருரைப்பர். ஆயின், அதனை அளக்கும் கருவி உலகத்தில் ஏதும் இன்று என்பது துணிபு. கடலுள்வாழ் உயிர்களும் மேற்செல்லும் கலன்களும் அக் கடலின் ஒருபுடை யடங்குவனவே. அதுபோல் ஆண்டவன் பெருநிறைவினனாதலின் எல்லாம் அவன்கண் அடங்குவனவே. ஆதலால் எங்கள் அண்ணல் பெருமையை யாரறிவார் என்றனர். ஒன்றின் பெருமையை அளந்தறிய உளங்கொள்வார் அதன் அகலம், நாளும், ஆழம், உயரம் முதலியவற்றை யன்றே அளப்பர். அங்ஙனம் அளப்பின் அப்பொருள் ஓர் எல்லையில் அடங்கும். சிவபெருமான் 'மறைபினால், அயனால், மாலால், மனத்தினால், வாக்கால் மற்றும், குறைவிலா அளவினாலும் கூற' வொண்ணாதவனாகலின் எல்லையிலான் எனப்பட்டான். ஆதலால் அவனது அகலமும் நாளும்

அறிவார் ஒருவரு மிவர். உலகத்தையும் உயிர்களையும் விட்டு நூங்காத ஓட்டியுறைகின்ற செம்பொருட் பெருஞ்சுடர் சிவன். அவன் ஒருவனாகிய ஓப்பில்லாதவனாய் இருக்கின்றான். அவனது வேராகிய அடிநிலைத் தன்மையைக்கூட அறிய முடியாத யான் அருள் உணர்த்தக் கடல்நீர் கொண்ட கலம்போல் உணர்த்துகின்றேன். பேரறியாத - பெயர்ந்தறியாத. அடிநிலைத் தன்மை: சிவனே உள்நின்று செய்தும் - செய்வித்தும் வருகின்ற ஆதிகாரணத் தன்மை. அதனை அவனருளால் உணர்வதன்றிச் சோதித்தல் வேண்டா என்பதனை வருந்திருமுறையான் உணர்க:

'ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள நெங்கள் சோதி
மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கண் மிக்க ரிறையே வந்து சார்மின்களே.'

(சம்பந்தர், 3. 54-5)

(1)

1. மறையினால். சிவஞான சித்தியார், அவையடக்கம் - 4.

128. பாடவல் லார்நெறி பாட அறிகிலேன்
ஆடவல் லார்நெறி ஆட அறிகிலேன்
நாடவல் லார்நெறி நாட அறிகிலேன்
தேடவல் லார்நெறி தேடகில் லேனே.

(ப. இ.) பாடப்படுதற்குச் சிறந்தாராகிய அம்மையப்பரைப் பாடிப் பணியுநெறி நன்னெறியாகும். அந் நெறிமுறையான் பாடும் அறிவாற்றல் இல்லேன். அதுபோல் வழிபடப்படுதற்குரிய சிவனை வழிபடுதற்கும் அறியேன். அவ்வழிபாட்டின் அச் சிவனை எண்ணத்தின்கண் நாடுமுறைமையும் அறியேன். வேட்கை மிகவினால் உணர்வின்கண் உணர்தலாகிய நிலைமை தேட்டம். தேடப்படுதற்குரிய பெருமையுடையானும் சிவனே. அவனை அம் முறையால் தேடவும் அறியேன். இத் திருமறையின்கண் குறிக்கப்படும் பாடல், ஆடல், நாடல், தேடல் என்னும் நான்கும் முறையே சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நன்னெறி நான்மைத் திருத்தொண்டின் குறிப்பாகும்.

இந்நான்மைபினைக் குறிக்கும் திருமுறை வருமாறு :

'சூல மின்றி நோன்பின்றிச் செறிவே இன்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி வாரா உலக நெறியேறக்

கோலங்காட்டி ஆண்டானைக் கொடியேன் என்றோ கூடுவதே,

(8. ஆனந்தமாலை, 3)

இந்நானெறித் தொண்டினை ஒருபுடை ஒப்பாக வைத்துப் பயிற்றுவித்த பண்பினைக் குறிக்கும் திருமுறை

வருமாறு :

'நல்ல நந்தன வனப்பணி செய்பவர் நறுந்துணர் மலர்கொய்வோர்

புனைபவர் கொணர்திரு மஞ்சனப் பணிக்குள்ளோர்

அல்லு நன்பக லுந்திரு வலகிட்டுத் திருமெழுக் கமைப்போர்கள்

எல்லை யில்விளக் கெரிப்பவர் திருமுறை எழுதுவோர் வாசிப்போர்.

(12. கணநாதர், 3)

இதன்கண் திருமெழுக்கு அமைத்தல் ஈறாகச் சொல்லப்படும் ஐம்பெரும் தொண்டும் சூலமாகும்

விளக்கெரித்தல் நோன்பாகும். திருமுறை எழுதுதல் செறிவாகும். திருமுறை வாசித்தல் அறிவாகும். இவ்வெண்

பெருந்தொண்டினாலும் சிவபெருமானின் எண் பெருங்குணமும் எளிதின் எய்தும்.

(2)

2. தற்சிறப்புப் பாயிரம்

1. குரு பரம்பரை

129. நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்

நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி

மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்ரமர்

என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே.

(ப. இ.) நந்தியெய் பெருமான்பால் அவர்தம் திருவருட்டுணையால் பொருள்மறை கேட்டுப் போற்றி யொழுகும்

மெய்கண்டார் நால்வராவார். மெய்கண்டார் - மாணவர். அவர் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்ப.

சிவயோக மாமுனிவர், பதஞ்சலியார் எனப்படும் பாம்புக்கால் முனிவர், வியாக்ரபாதர் எனப்படும் புலிக்கால் முனிவர்

ஆகிய மூவர். தன்னொடுங் கூட்டி எண்மர் என்றனர். நாதர் - செந்நெறிமுதல்வர்; சித்தாந்த ஆசிரியர்.

(அ. சி.) நந்திகள் நால்வர் - சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர். மன்று தொழுத பதஞ்சலி -

தில்லையில் நடம் கண்ட பதஞ்சலி முனிவர்.

(1)

130. நந்தி அருளாலே நாதனாம் பேர்பெற்றோம்

நந்தி அருளாலே மூலனை¹ நாடினோம்

நந்தி அருளாவ தென்செயும் நாட்டினில்

நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே.²

(ப. இ.) தன்னை முழுமுதற் சிவனாம் தலைவற்கு அடிமையாக ஒப்புவித்தவர் அத் திருவருளால் நாதன் எனப்படுவர். அச் சிறப்புப் பெயரே பெயராக அழைக்கவழ்படுவர். அந் நந்தியின் அருளாலே ஆ மேய்க்கும் மூலன் திருவருவின்கண் புகுந்தேன். நந்தி அருளாவது நாட்டினில் என்செயுமெனின்? நந்தி வழிகாட்டவே நானிருந்து முந்திய தொண்டெலாம் முயல்கின்றேன். நந்தி - ஆலமர் செல்வன். வழிகாட்ட - சித்தாந்த நெறிகாட்ட. அடிமையாபினார்க்கு நந்தியருள் எல்லாம் இனிதினியற்றும் என்க.

(அ. சி.) நந்தி . . . நாடினேன் - நந்தியெம்பெருமான் திருவருள் இறந்த மூலனுடைய தேகத்தில் புகுந்தேன்.

(2)

131. நால்வரும் நாலு திசைக்கொன்று நாதர்கள்

நால்வரும் நானா விதப்பொருள் கைக்கொண்டு

நால்வரும் நான்பெற்ற தெல்லாம் பெறுகென

நால்வருந் தேவராய்³ நாதரான்களே.

1. அந்தணர்தஞ், 12. திருமூலர், 11.

2. விளம்பிய. சிவஞான போதம், 5.

3. சம்பு. 12. திருமலைச் சிறப்பு, 19.

(ப. இ.) நாற்புலத்து முள்ளார் உய்தற் பொருட்டு ஆங்காங்குப் பொருந்திய தலைவரானார்கள். அந் நால்வரும் பல்வேறு வகையான திருவருட் பொருளைக் கைக்கொண்டு அவர்கள் தாம் பெற்றதெலாம் இவ்வலகம் பெறுக என, அந் நால்வரும் செம்பொருட் சிவத்தை அகந்தமுவிடவராய் அதனால் சிவமானவராய்ச் சித்தாந்த முதல்வரானார்கள்.

(3)

132. மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கன்

இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்

கந்துருக் காலாங்கி கஞ்ச மலையனோடு

இந்த எழுவரும் என்வழி யாமே.

(ப. இ.) திருவாவடுதுறைபின்கண் திருமூல நாயனாருடன் இத் திருமந்திர நூலைக் கற்று மாணவர்களாக வுற்றிருந்த நற்றவமுனிவர்கள் எழுவராவார். அவர்கள் கந்துருவையை நந்தா நிலையினர். அவர்கள் திருப்பெயர் வருமாறு. மாலாங்க முனிவர், இந்திர முனிவர், சோம முனிவர், பிரமமுனிவர், உருத்திர முனிவர், காலாக்கினி முனிவர், கஞ்சமையை முனிவர் என்ப. இம் முனிவர்கள் எழுவர்களும் தன் வழி வந்தவர்களென இதன்கண் திருமூல நாயனார் அருளுகின்றனர். இஃது அகச்சான்றாகும்.

(அ. சி.) மாலங் மலையன் - திருமூலருடைய ஏழு மாணவர்கள் ஆவடுதுறையில் உடனிருந்தவர்கள்.

(4)

133. மொழிந்தது மூவர்க்கும் நால்வர்க்கும் ஈசன்

ஒழிந்த பெருமை இறப்பும் பிறப்புஞ்

செழுஞ்சுடர் மூன்றொளி யாகிய தேவன்

கழிந்த பெருமையைக்1 காட்டகி லானே.

(ப. இ.) இறப்பும் பிறப்பும் இயல்பாகவே என்றும் நூங்கிய சிவபெருமான் மேலோதிய எழுவர்க்கும்

என்னுள்ளிருந்து மொழிந்தருளினன். செழுமை மிக்க மாறா ஒளியுடைய அன்பு, அறிவு, ஆற்றல் மூன்றையும் இயல்பாகவே யுடையவன் சிவன். அவன் தன் திருவடிக் காதலர் அல்லாதார்க்கு எல்லைபில்லாத தன்பெருமையைக் காட்டுந் தன்மையன் அல்லன். அன்பு அறிவு ஆற்றல்: இச்சை, ஞானம், கிரியை. கழிந்த - எல்லைபில்லாத. மூன்றொளி என்பதற்கு ஞாபிறு திங்கள் து எனலும் ஆம்.

(5)

134. தத்துவ ஞானம் உரைத்தது தாழ்வரை

முத்திக் கிருந்த முனிவருந் தேவரும்

ஒத்துடன் வேறா யிருந்து2 துதிசெயும்

பத்திமை யால்இப் பயன்றி யாரே.

1. அம்பரமாம். 8. திருச்சாமல், 19.

2. சிறிப்பார். 8. கோபின்மூத்த. 9.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவெள்ளிமலையின் திருத்தாழ்வரையில் பத்திப் பெருக்காம் பேரன்பால் பாடிப் பரவிப் பணிந்து வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த முனிவர் தேவர் முதலாயினார் பொருட்டு முப்பொருளுண்மை செப்பும் மெய்யுணர்வு நூலினை உரைத்தருளினார். அவர்கள் வுடுபேற்றையே வேண்டி வழிபட்டனர். அவர்கள் ஒன்று கூடியும் தனித்து நின்றும்

வழிபட்டனர். இக்கைய நூலின் சிறந்த பயனை ஏனையோர் எளிதின் உணரார். ஒத்துடன் வேறாய் என்பதற்குச் சிவபெருமான் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து உடனாய்ச் செலுத்தி வேறாய்ச் செறிந்து உயிர்க்குயிராய் நிற்பன் என்றலும் ஒன்று. சேர்தல் செறிதல் செலுத்தல் ஒரு மூன்று, ஓரின் உயிர்க்குயிரின் பண்பு. மெய்யுணர்வு நூல்களே மெய்கண்ட நூல்களென்ப.

(6)

2. திருமூவர் தம் வரலாறு கூறுதல்

(மாணாக்கர்களுக்கு)

135. நந்தி இணையடி நான்தலை மேற்கொண்டு

புந்தியின் உள்ளே புகப்பெய்து போற்றிசெய்து

அந்தி மதிபுனை அரண்ட நாள்தொறுஞ்

சிந்தைசெய் தாகமஞ் செப்பலுற் றேனே.

(ப. இ.) ஆலமர் செல்வனாம் நந்தியெங் கடவுளின் திருவடிபினைத் தலைமேற் கொண்டு, கொண்டவாரே

இறுப்பு மெய்யாம் புத்தியின்கண் நிலைபெறச் செய்து செந்தமிழ்ப் போற்றித்தொடர் புகன்று வழிபட்டு வளரும் மதியினைப் புனைந்த திருச்சடையினை உடைய சிவபெருமானை நாடொறும் உள்ளத்தின்கண்ணே நாடி உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் செந்தமிழ்ச்சிவாகமம் மொழியலுற்றேன் என்பதாம். ஆகமம் - இறைவன் நூல். ஆவி நிறைவாம் முறைநூல் எனவும் படும். ஆ - ஆவி. கமம் - நிறைவு. புந்தி - அறிவு. சிந்தை செய்து - இடையறாது நாடி ஆகமம் - தமிழாகமம். ஆகமம்: ஆவியின் அறிவை நிறைவிக்கும் நூல்.

(1)

136. செப்புஞ் சிவாகமம் என்னும்அப் பேர்பெற்றும்

அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள்பெற்றுத்

தப்பிலா மன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்

ஓப்பில் எழுகோடி யுகம்இருந் தேனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள்மாட்டுச் சிவப்பண்பு நிறைவதற்காம் வழிவகை ஆக்கும் கருவிநூல் சிவாகமம் எனப்படும்.

அம்முறையானே அருளிச் செய்தவன் ஆலமர் செல்வனாகிய நந்தியெய் பெருமான். அவன் திருவடிப்புணை கொண்டு அப் பெயரே பெற்றுத் திகழுமாறு என்னைக் கொண்டும் இயற்றியருளினன். 'நள்ளிருளிலும் நடடம் நாதன் பயின்றாடவின்' பொன்னம்பலமும் ஆருயிர்களின் நெஞ்சத் தாமரையும் தப்பிலாமன்று எனத் தமிழகச் செந்நெறிச் சான்றோர் திருவருளின் திறத்தால் தொன்மையே நன்மையாக மொழிந்தனர். அத் திருக்

கூத்தினை அவனருளால் கண்டபின் ஒப்பில்லாத அளவிலா ஊழிகள் அமர்ந்திருந்தேன்.

(அ. சி.) யுகம் - ஆண்டு (சதுர்டுகக் கணக்குகள் எல்லாம் பாரத காலத்தில் வியாசரால் வகுக்கப்பட்டன).

யுகாதி - வருடப்பிறப்பு என்பதை நோக்க.

(2)

137. இருந்தவக் காரணங் கேளிந் திரனே

பொருந்திய செல்வப் புவனா பதியாம்

அருந்தவச் செல்வியைச்¹ சேவித் தடியேன்

பரிந்துடன் வந்தனன் பத்தியி னாலே.

(ப. இ.) செம்பொருளின் துணிவாம் சித்தாந்த முதன்மை மாணவர் எழுவருள் ஒருவனாம் இந்திரனே!

என்னைச் சிவபெருமான் தென்னாட்டின்கண் இருத்தியருளிய காரணம் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

எல்லாவகங்க்கும் தூமாயைச் செல்வ உலகத்துக்கு முழு முதல்வியாம் உடையாள் அருந்தவச் செல்வி எனப்படுவள்.

அவள் அனைத்துபிரும் சிவ வழிபாட்டுத் தவத்தினைக் கை ஏற்றுப் புரிதற்பொருட்டுத் தானே தவக்கோலம் பூண்டு

சிவவழிபாடியற்றி யுணர்த்தியருளினள். அதனால் அருந்தவச் செல்வி எனப் பெயர் பூண்டளள். அவள் திருவடியை

அடியேன் நூங்காப் பெருங்காதல் ஓங்குதலான் வழிபட்டு இருந்து வந்தனன்.

(அ. சி.) புவனா. . . செல்வி - புவனேசுவரி.

(3)

138. மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்

நூலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு²

மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்

சூலாங்க வேதத்தைச் செப்பவந் தேனே.

(ப. இ.) திருமூல நாயனார் தம் மெய்கண்ட மாணவருள் ஒருவராகிய மாலாங்கரைப் பார்த்து அருளுகின்றனர்.

மாலாங்கரே! சிவவுலகை நூங்கி ஓங்கிய தென்தமிழ் நாட்டகத்துக்கு அருள் என்னைக் கொண்டுவந்த காரணம்

கூறுகின்றேன் கேள். சிவபெருமான் திருமலைக்கண் அழகிய நூலவண்ணத் திருமேனியும், நேரிய பொன்மணி

அணிகளும் பூண்ட அம்மையுடன் திருவைந்தெழுத்தே திருவுருவாகக் கொண்டு ஒலிமுடிவாம் நாதாந்தத்துச்

செய்தருளும் திருக்கூத்தின் அடிப்படை யுண்மைக் காரணங்களை மொழிந்தருளினன். அத்தகைய அருளொழுக்கு

நிறைந்த தமிழ்முறைபிணை வேதமெனவும் சிவாகமம் எனவும் கூறுப. அதைச் செப்புதற் பொருட்டே யான் வந்தேன்.

நூலாங்கம் - கரிய அழகிய. மூலாங்கம் - அடிப்படை யுண்மைக் காரணங்கள். சூலம் - ஒழுக்கம்.

(அ. சி.) நூலாங்க வேதம் - தமிழ் நான்மறை. (அறம் - பொருள் - இன்பம் - வுடு.)

(4)

1. எண்ணி 12. திருக்குறிப்புத். 51.

" துணைபி. அப்பர், 5. 15 - 4.

2. நூலமேனி. ஐங்குறு நூறு, கடவுள் வாழ்த்து.

139. நேரிழை யாவாள் நிரதிச யானந்தப்

பேருடை யாளென் பிறப்பறுத் தாண்டவள்

சூருடை யாள்சிவ னாவடு தண்டுறை

சூருடை யாள்பதஞ் சேர்ந்திருந் தேனே.

(ப. இ.) திருவாவடுதுறைக்கண் சிறந்த அணிகலன் அணிந்து விளங்கும் திருவருளம்மை உயர்வற உயர்ந்த ஒருபேரின்பத் திருப்பெயரினள்; அடியேனுடைய பிறப்பினை அறுத்து ஆண்டவள் அவளே. சிவனுடன் விட்டு நுங்காது இடப்பாகத்து ஒட்டியுறையும் சிறப்பினையுடையவள். அத்தகைய எல்லாச் சிறப்பினையுமுடைய திருவருளம்மையின் திருவடிபினைச் சேர்ந்திருந்தேன். சேர்ந்திருத்தல் - இடையறாது நினைந்திருத்தல்.

(5)

140. சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ னாவடு தண்டுறை

சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியின் நூழிற்¹

சேர்ந்திருந் தேன்சிவன் நாமங்கள்² ஓதியே.

(ப. இ.) சிவமங்கைதன் பங்கனாகிய சிவபெருமானைக் கூடிபிருந்தேன். சிவனுக்குச் சிறப்பாக உடைய திருவாவடுதுறைக்கண் கூடிபிருந்தேன். திருவாவடுதுறைத் திருக்கோவிலின்கண் மேல்பாலுள்ள திரு அராமரத்து நிழலில் கூடிபிருந்தேன். சிவன் திருநாமம் திருவைந்தெழுத்தென்ப. அது 'நந்திநாமம் நமச்சிவாயவே' என்பதனால் உணரலாம். பண்டையோர் மந்திர எழுத்துக்களை மாத்திரை கூட்டியும் குறைத்துங் கடைக்குறைத்தும் கையாண்டு வந்தனர். அதனாலேயும் அது மறை எனவும் பெயர் பெற்றது. இவ்வண்மை 'அவ்வடன்' என்று தொடங்கும் சிவஞானசித்தியார் (4-1-1) திருப்பாட்டின்கண் சிவஞான முனிவர் உரைத்தருளிய உரையான் உணரலாம். அது வருமாறு: 'பிரணவமாகலின் உள்ளவாரே வெளிப்படக் கூறாது ஒவ்வெனக் கடைக் குறைத்துக் குறுக்கல் விகாரமாகக்கிக் கூறினார்.'

எனவே 'நமசிவய' என்பதே நமசிவாய என நூட்டல் விகாரம் பெற்றது. சிவ நாமங்கள்: நமசிவய, சிவயநம, சிவயசிவ, சிவசிவ என்பனவாம். இவை நன்னெறி நான்மைக்கும் முறையே ஁ரிய மேன்மை மந்திரங்களாம். இவற்றின் பெருமையை வருமாறு நினைவு கொள்க. விளக்கம் முன்னுரைக்கண் காண்க. செவிலியொடு நற்றாய் சிவமணமே இன்பச், சுவையழுந்தல் நான்மை எழுத்தைந்து.

(அ. சி.) சிவபோதி - சிவன் கோவிலில் ஁ள்ள அரக.

(6)

141. அகலிடத் தாம்மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்

புகலிடத் தெம்மெய்யைப்3 போதவிட் டானைப்

பகலிடத் தும்இர வும்பணிந் தேத்தி

இகலிடத் தேஇருள் நூங்கிநின் றேனே.

1. ஆடுவதண். 12. திருமுள், 35.

2. நந்திநாமம். சும்பந்தர், 3. 49 - 11.

3. (பாடம்) தென்றனைப்.

(ப. இ.) அனைத்துலகின்கண் வாழும் எல்லாவுயிர்க்கும் ஁யிர்க்குயிராய் நிற்கும் மெய்ப்பொருளை, எல்லா அண்டங்களும் மாயா காரியமாக வெளிப்படுத்தி வினைமுதற் காரணமாய் நிற்கும் வித்தை, என்றும் நின்று பொன்றாய் பேரின்பத்தினைத் தெவிட்டாதருளும் ஁ுடு பேற்று நிலைக்களமான புகலிடத்தை, அவ்விடத்து அருளால் அடியேனைப் புகலிட்ட ஁ண்மை யறிவின்ப வடிவினைபைப் பகலும் இரவும் ஁வாது பணிந்து தொழுது பெரும்பாலும் மாறுபாட்டினைத் தரும் இவ்வுலகத்திடத்து அருளால் ஆணவவல்லிருளினின்றும் நூங்கி நின்றேன். இகல் - மாறுபாடு; ஁ககம் நிற்பனபோன்று நில்லா நிலைமைத்து. இருள் - கார் அறிவு; அறியாமை.

(அ. சி.) புகலி டானை - மறைத்துவைத்த இடத்திலிருந்த என் ஁டம்பை மறையும்படி செய்தானை.

(7)

142. இருந்தேன்இக் காயத்தே எண்ணிலி கோடி

இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே

இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே

இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக்கூழே.

(ப. இ.) அருளால் தரப்பெற்று நடமாடுந் திருக்கோவிலாகிய இவ்வுடம்பகத்தே அளவிலாக் காலம் சிவன் இருக்கச் செய்ய இருந்தேன். வாடகை வர்ப்புலிருப்பார் இருப்பு வர்ப்புக்குடையவர் கட்டளைப்படியே முட்டின்றி முடியும் என்பது இதற்கு ஒப்பு. இராப் பகலற்ற இடமென்பது மறப்பு நினைப்பும் அற்று நெஞ்சம் வஞ்ச மின்றிச் சிவன் திருவடிக்கே இடமாக இருப்பது. எனவே மறவா நினைவுடன் இருந்தேன் என்பதாம். விண்ணாடவர் உற்ற போதெல்லாம் உண்ணாடித் தொழும்பதம் திருவடி அத் திருவடியே புகலிடமாக இருந்தேன். என்னையாட் கொண்டருளும் நந்தியெங் கடவுளின் திருவடிக்கீழ் தாடலைபோல் ஒடுங்கி இருந்தேன்.

(8)

143. ஞானத் தலைவிதன் நந்தி நகர்புக்கு

ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள்

ஞானப்பா வாட்டி நாதனை அர்ச்சித்து

நானும் இருந்தேன்நற் போதியின் கழீ.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வின் முதல்வியாக விளங்கும் திருவருளால் நந்திக்கிரிய திருவாவடுதுறைபின்கண் குற்றமற்ற ஒன்பது கோடி ஊழிகள் தவமிருந்தேன். திருமுறைச் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுக்கள் ஓதிச் சிவபெருமானை வழிபாடாகிய அருச்சணையைப் புரிந்தேன். இத் திருமுறைகளே ஞானப்பால் என்க. அதனைச் சிவபெருமானுக்குச் சூட்டுதல் அபூதல். போதம் விளைவிக்கும் நிலைக்களம் போதி. அஃது அரசமரம். அறிவுக் கூறாம் பிள்ளையார் அரச மரத்தடியில் எழுந்தருளியிருப்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். அடியேனும் அத்தகைய நல்ல போதி மரத்தின் கீழ் இருந்தேன் என்க. எனவே உளப்பான்மைக்குத் தக்கவாரே உறைவிடமும் நாடுவர் நிறையருளினார் என்பது துணிபு.

(அ. சி.) நந்திநகர் - ஆவடுதுறை.

(9)

144. செல்கின்ற வாறறி சிவமுனி சித்தசன்

வெல்கின்ற ஞானத்து மிக்கோர் முனிவராய்ப்

பல்கின்ற தேவர் அசுரர் நார்த்தம்பால்

ஒல்கின்ற வான்வழி யூடுவந் தேனே.

(ப. இ.) நன்னெறியில் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தால் திருவடியுணர்வு கைவரப் பெறும். அவ்வுணர்வால் நினைப்பில் தோன்றும் சித்தசன் என்னும் கருவேளை முனிந்து வெல்லுதல் கூடும். அவர்களே மிக்கோராவார். அவர்கள் சிவ முனிவர்கள் என்று அழைக்கப்படுவர். முனிவர்களாகவும் தேவர்களாகவும் அசுரர்களாகவும் மக்களாகவும் நாளும்

வளர்ந்து பெருகும் இத் திறத்தார்காட்டு நுண்ணிய வான் வழியாக அருள்துணைக் கொண்டு வந்தனன். சிவமுனி - சிவமுன்னி: சிவனடிபினை நினைந்து. சித்தசன் - மனத்தில் பிறப்பவன். ஒல்கின்ற - நுணுகுகின்ற.

(10)

145. சித்தத்தின் உள்ளே சிறக்கின்ற நூல்களில்

உத்தம மாகவே ஓதிய வேதத்தின்

ஓத்த உடலையும் உள்நின்ற உற்பத்தி

அத்தன் எனக்கிங் கருளால் அளித்ததே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருளால் திருவடியுணர்வு கைவரப்பெற்ற மெய்கண்ட மேலோர் உள்ளத்தில் அமையும் நூல்களில் தலைமையாக இறைவன் எழுப்ப முறையாக எழுந்து ஓதப்பெறும் ஒண்தமிழ் மறைமுறையாகிய முன்னை வேதாசுமங்களை யொப்பச் சொல்லையும் பொருளையும் அடியேற்கு உள்நின்று அத்தன் அருளால் உணர்த்தியருளினன்.

(அ. சி.) உடல் - சொல் - உற்பத்தி - பொருள்.

(11)

146. நோந்திடு மூல சரியை நெறியிதென்று

ஆய்ந்திடுங் காலாங்கி கஞ்ச மலையமான்

ஓர்ந்திடுங் கந்துரு கேண்மின்கள் பூதலத்

தோர்ந்திடுஞ் சுத்த சைவத் துபிரதே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேற்றிற்கு நோர்வழியாயுள்ள நான்கினுள் நோர்ந்திடும் அடிப்படைச் சூலம் என்னும் சரியை நெறி இத் தன்மைத்தென்று ஆய்ந்தவர் கந்துரு காலாங்கிமுனிவரும், கஞ்சமலையமான் முனிவரும் என்க.

அவ்விருவர்களையும் நோக்கித் திருமூலர் அருளுகின்றனர். இச் சூலம் இந் நிலவுலகத்துத் தனி முதற் சிவனெறியாகிய சுத்த சைவத்துக்கு ஆராய்ந்து கடைப்பிடிக்கும் உபிராம் என்க. உபிரர் - நானெறித்தொண்டு.

(12)

147. நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்

வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின

ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரந்

தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே.

ப. இ.) திருவருளால் திருவடியணர்வால் அடியேன் பெற்ற இறவாப் பேரின்பம் இவ்வையகம் பெற்று இன்புறுமாக. செந்நெறிச் செல்வர்களாகிய நற்றவத்தான் உயர்ந்தோர், இடையறாது பெருங் காதலால் பற்றி நின்ற விழுமிய முழுமுதற் சிவம் மறைப்பொருளாகும். அப்பொருளினை எய்தும் மெய்நெறி சொல்லின், ஊனாகிய நெஞ்சத்திடத்து ஓசை அருவாய் நிற்கும். அதன்பின் ஆருயிரின்கண் அவ்வோசை உணர்வுருவாய்த் திகழும். அம் மந்திரம் செந்தமிழ் நான்மறைச் 'சிவசிவ' இந்தத் தனிப்பெருந் தமிழ்மறைபினை ஆருயிர் இடையறாது அழுந்த அழுந்தக் கணிக்கக் கணிக்கத் திருவடியில் தலைக்கூடும். ஊன் நெஞ்சம் - ஆகுபெயர். உருவால் வரி அருவாய் ஓசையுணர்வின், உருவால் உயிரின்பம் ஓர்.

(அ. சி.) ஊன் பற்றி - தசைபொதி நாவைப் பற்றி.

(13)

148. பிறப்பிலி நாதனைப் போர்நந்தி தன்னைச்

சிறப்பொடு வானவர் சென்றுகை கூப்பி¹

மறுப்பிலர் நெஞ்சினுள் மந்திர மாலை

உறைப்பொடுங் கூடிநின் றோதலு மாமே.

ப. இ.) சிவன் பிறவா யாக்கைப் பெரியோனாதலின் பிறப்பிலி முதல்வன் எனப்படுவன். அவனை நந்தியென்னும் திருப்பெயரான் அழைப்பர். சிவவுலகத்தில் வாழும் வானவராகிய வழிப்பேற்றினர் சிறப்பொடு திருமுறையோதி வழிபடுவர். தம் நெஞ்சினுள் செந்தமிழ்த் திருமுறையாம் இத் திருமந்திரமாலையினைத் திருவடி உறைப்புடன் திருவருளுடன் கூடிநின்று மறவா நினைவுடன். இடையறாது ஓதுதலும் இயல்பாம் என்ப. வழிப்பேறு - பதமுத்தி. ஓதுதல் - பாராயணம் செய்தல்.

(அ. சி.) உறைப்பு - உறுதி.

(14)

149. சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம்

மிதாசனி யாதிருந் தேனின்ற காலம்

இதாசனி யாதிருந் தேன்மன நூங்கி

உதாசனி யாதூட னேணாந் தேமால்.

ப. இ.) அருளோனாகிய சதாசிவக் கடவுள் அருளிச் செய்த என்றும் மாறா மெய்மை மறை முப்பொருள் தேற்றும் தமிழ்மறை. ஒருபுடையாக முத்தமிழினை முறையே உயிர் உள்ளம் உடல் என உலகியலிற் கொள்ளலாம். முத்தமிழ்: இயல் இசை கூத்து. அவற்றையே வுட்டியலிற் கொள்ளுங்கால் இறை உயிர் தளை எனக் கொள்ளுதல் சாலும். இத்துணை

நாளும் அளவாயுண்ணும் அமைவுடையவனாக விருந்தேன். முத்தமிழ் வேதத்துக்கு உறைவிடமாக உள்ளத்தினையே அமைத்தேன். அம் மறைபிணைப் புறக்கணிக்காது திருவருளுடன் கூடியுணர்ந்தோம். மிதாசனி - மித + அசனி: அளவாயுண்போன். இதாசனி - உள்ளத்தை உறைவிடமாக நல்கியோன்.

1. பிறப்போ. அப்பர், 6. 30 - 5.

(அ. சி.) சதா . . . வேதம் - படைப்புக் காலத்தில் சதாசிவனுடைய தத்துவமாகிய சாதாக்கிய

தத்துவத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட தமிழ் வேதம்.

(15)

150. அங்கிமி காமைவைத் தானுடல் வைத்தான்

எங்குமி காமைவைத் தானுல கேழையும்

தங்கிமி காமைவைத் தான்தமிழ்ச் சாத்திரம்

பொங்கிமி காமைவைத் தான்பொருள் தானுமே.

(ப. இ.) ஆருபிரின் உலகத்து உணவினைச் செரிக்கத் தக்கவாறு அகட்டுத் த் அமைத்தனன். அத் த் அவ்வளவுக்கு மேல் மிகாமலிருப்பதும் அவன் திருவாணையே. அதுபோல் கடலகத்தும் அது காலமல்லாக் காலத்தும் பொங்கி மிகுந்து, உலகத்தை அழித்துவிடாதபடி ஒரு தூயினை அமைத்தனன். அதனால் ஏழுலகமும் கேடன்றி நிலை பெறுவவாபின். அதுபோல உலகத்தின்கண் ஆணவவல்லிருள் மிகுந்து ஆருபிரினின் அறிவைத் தடைப் படுத்திப் பிறப்புக்கு ஆளாக்கும் தன்மை மிகாமைப் பொருட்டுத் தமிழ்த் திருமுறையும் திருமுறையும் முறையே புகழ்நூல் பொருள்நூல் வகையான் அமைத்தருளினன். திருமுறை - நால்வர் முதலிகள் முதலாயினார் அருளிய பதினொரு திருமுறைகள். திருமுறை - திருமுலர் சொல்லாகிய தமிழாகமமும் மெய்கண்ட நூல்களும். இங்ஙனம் அமைத்தருளினவன் மெய்ப்பொருளாகிய சிவன் என்க.

(அ. சி.) தங்கி . . . சாத்திரம் - தமிழ் வேதாகமங்கள் இறந்து ஒழிந்தது திருவருளாலே.

(16)

151. பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் பாடையுங்

கண்டவர் கூறுங் கருத்தறி வார்என்க

பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்

அண்ட முதலான் அறஞ்சொன்ன வாரே.

(ப. இ.) கற்பன கற்றுத் திருவருள் துணையால் பொற்புற நிற்பார் புலவரெனப்படுவார். 'தம்மை ஐந்து புலனும் பின் செல்லும் தகைய'ராகிய நல்லொழுக்கினர் புலவர். அப் புலவரே பண்டிதர் எனப்படுவர். பண்டைக் காலத்து மொழிகளுள் துணையாந்தன்மை வாய்ந்த மொழி பதினெட்டு. பதினெட்டு மொழிக்கண்ணும் கூறப்படும் பொருட் கருத்தினை உள்ளவாறுணர்வார் பண்டிதரென்க. அப் பதினெட்டு மொழிகளையும் தக்கார் வாயிலாக அருளிச் செய்தவன் அனைத்தண்டங்கட்கும் முதல்வனாய் விளங்கும் அரன் என்னும் திருப் பெயரினையுடைய சிவபெருமான்.

(17)

152. பின்னைநின் றென்னே பிறவி பெறுவது

முன்னைநன் றாக முயல்தவஞ் செய்கிலர்

என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னைநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே.¹

1. திசை யனைத்தின். 12. சம்பந்தர், 24.

" நானூ, நல்விசை. ஆரூரர், 7. 62 - 8. 67 - 5.

(ப. இ.) 'அயல் வழக்கின் துறைவெல்லும் அசைவில் செந்தமிழ் வழக்கே' திருவாய்மொழிவகக் கூட்டுவிக்கும் அருள் வழக்காகும். அத்தமிழ் வழங்கும் நாடே சிவனடி சேர்ப்பிக்கும் நற்றவம் புரிதற்கேற்ற பழ நாடாகும். இந் நாட்டகத்துத் தோன்றி முன்னமே நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தினை முயன்று செய்கிலாதவர் பின்னும் பிறப்பெடுத்துத் துன்புறுவர். என்னே அவர்தம் பேதைமை. சிவபெருமான் என்னை நன்றாகப் படைத்தருளினன். தன்னை ஏனையார் திரிபின்றி உள்ளவாறு உணர்ந்து உய்தற்குக் கருவியாகிய செந்தமிழ்த் திருமுறைபினை ஓதி வழிபடுதல் வேண்டும் எனத் திருவள்ளங் கொண்டனன் சிவன். அத்தகைய தமிழ் அருள் நூலை அடியேனைக் கொண்டு பாடுவிக்கவும் எண்ணினன். அங்ஙனமே என்னைத் 'தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறு' இருத்தியருளினன். தமிழ் பரப்பியவர் ஆளுடைய பிள்ளையார்; தமிழ் உகந்தவர் சிவபெருமான்.

(18)

153. பெற்றமும் மானும் மழுவும்¹ பிறிவற்ற

தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சராசரத்து

அற்றமும் நல்கி அடியேன் சிரத்தினில்

நற்பத மும்அறித் தான்எங்கள் நந்தியே.

(ப. இ.) பெற்றமாகிய ஆனேறும் மானும் மழுவும் பூண்டது திருவருளோடும் ஆருயிரோடும் அனைத்துலகோடும் பிரிவற்றுப் பின்னலாய் நின்றருளும் சிவபெருமானின் திருவாணையாகும். தற்பரன் - தானே முழு முதலாய்நிற்கும் சிவன். கற்பனை - கட்டளை; திருவாணை. ஆனேறு, அறத்தின் குறிப்பாகும். மான், செந்தமிழ்மறை முறைகளின் குறிப்பாகும். மழு, திருவாணையின் குறிப்பாகும். இம் மூன்றும் ஒரு புடையாக உள்ளம் உரை உடல் எனக் கொள்ளலாம். மேலும் இவை திருவடிதலைக் கூட்டும் அறமும், அவ்வறத்தினை அறிவூட்டும் செறிதமிழ்மறை முறையாகிய மெய்ந்நூலும், அந் நூலின் வழி ஒழுகுவதற்கு உறுதுணையாகிய படைப்பு காப்பு துடைப்பு ஆகிய முத்தொழில் ஆணையும் குறிப்பனவாகும். மழுவாகிய முத்தலைவேல் மேற்குறித்த திருவாணைக் குறிப்பேயாகும். இதனால், அறத்தைச் செலுத்துபவனும், மறையின் ஒலிக்குள் ஒலியாய் நிற்பவனும், அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்க்கும் திருவாணை அருள்பவனும் சிவனே என்பது தெளிவாகும். இயங்குதிணை நிலத்திணை என்னும் இருவேறுபிரிவுகளின் மெய்ம்மைபிணையும் உணர்த்தியருளினன். அடியேன் முடிபின்மூது தன் திருவடிபிணையும் சூட்டியருளினன். அவன் எங்கள் நந்திக் கடவுளாகிய சிவனே.

(19)

154. ஞேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுரு வத்தினை

மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பரை

ஆயத்தை யச்சிவன் தன்னை யகோசுர

வாயத்தை முற்றும் விளக்கிபிட் டேனே.

(ப. இ.) ஞேயமாகிய அறியப்படும் பொருளையும், ஞானமாகிய அறிவையும், ஞாதுருவாகிய அறிவோணையும், உணர்வு மெய்யாகிய தூவா

1. தூமதி. 11. பட்டினத்துப் பிள்ளையார், ஒருபா - 6.

மாயையும், உடல் மெய்யாகிய மூலப் பகுதி என்ற மாயத்தையும், உணர்த்து மெய்யாகிய தூமாயை மாமாயை ஆதலால் அம் மாமாயையையும், வனப்பாற்றலாகிய பரைத்தொகுதியையும், கடந்து, மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனாகிய அழிவில்லாத முழுமுதல் விழுப்பொருள் சிவன். அச் சிவனை அவனருளால் அவன் தானுணர்த்த முழுதும் விளக்கிபிட் டேன். இதன்கண் விளக்கப்பட்ட பொருள் எட்டு. அவை முறையே அறியப்படும் பொருள், அறிவு, அறிவோன், உடல் மெய், உணர்வு மெய், உணர்த்து மெய், வனப்பாற்றல், சிவன் என்ப. அறியப்படும் பொருள் நிலைபிலாப் பொருள் நிலைப்பொருள் என இருவகைய. அவற்றுள் நிலைபிலாப் பொருள் சுட்டுணர்வால் காணப்படும் உலகு உடல் முதலியன. நிலைப்பொருள் சுட்டுணர்வாலும் சிற்றுணர்வாலும் காணவொண்ணாத ஆனால் முற்றுணர்வால் காணவொண்ணும்

இறை அருள் உயிர் முதலியன. அறிவு சுட்டறிவு, சிற்றறிவு, முற்றறிவு என மூவகைப்படும். சுட்டறிவு என்பது உயிர் மாயாகாரிய அகப்புறக் கருவிகளைத் துணைக்கொண்டு மாயாகாரியப் பொருள்களை யுணர்தல். சிற்றறிவென்பது இக்கருவிகளைக் கொண்டு உணரும் நான் இக்கருவிகளுக்கு வேறான அறிவுப்பொருள் என்று உள்நின்று அருள் உணர்த்த உணர்தல். முற்றறிவென்பது சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந்தருளி வந்து சிவமாக்கி ஆட்கொண்டதும் திருவருளே கருவியாய்த் திருவடியை உணர்தல். அறிவோன் என்பது என்றும் அடிமையாய்ச் சார்ந்ததன் தன்மையாய் நின்று பயன்துய்க்கும் ஆருபிராகும். உடல்மெய்: இருபத்துநான்கு தத்துவங்களைக் கொண்டது. உணர்வுமெய்: ஏழு தத்துவங்களைக் கொண்டது. உணர்த்துமெய்: ஐந்து தத்துவங்களைக் கொண்டது. வனப்பாற்றல்: திருவருளாகிய உண்மை இயற்கைப் பேரறிவுப் பெரும்பொருள். சிவன்: அத் திருவருளை உடைய திருவடிப் பேரின்பத்தை ஆருயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டு ஊட்டிவரும் ஒப்பில்லாத விழுமிய முழுமுதலாம் உண்மை அறிவு இன்ப எழிலுருவினன். தன்னில் வரும்பரை, சிவத்தினின்றும் பிரியாது தோன்றும் திருவருள். வர்தல் - மலர்தல்; அழியாதிருத்தல்.

(அ. சி.) ஞேயம் - அறியப்படுபொருள். ஞானம் - அறிவு. ஞாதுரு - அறிபவன். பரை ஆயம் - சத்திகள் கூட்டம்.

வர்தல் - பிறப்பில்லாச் சிவம்.

(20)

155. விளக்கிப் பரமாகும் மெய்ஞ்ஞானச் சோதி

அளப்பில் பெருமையன் ஆனந்த நந்தி

துளக்கறும் ஆனந்தக் கூத்தன்சொற் போந்து

வளப்பில் கபிலை¹ வழியில்வந் தேனே.

(ப. இ.) மேலோதியவற்றை விளக்கியருளியவன் மேலாகிய மெய்யுணர்வுப் பேரொளி. அவன் அளவில்லாத

பெருமையையுடையவன். இன்பவடிவினனாகிய நந்தி. ஆருயிர்களை நடுங்கச் செய்யும் ஆணவ வல்லிருளை

அவ்வயிர்களாலேயே அடக்கும் அருட்பெருங் கூத்தன். அவன் செவியறிவுறுத்திய திருவைந்தெழுத்தினைச் சிறப்புற

உணர்வில் பதித்து, அவன் திருவாணவழி வளப்பம் மிக்க திருக்கபிலைமலைபின்கணுள்ள நந்தி மரபில்பான் வந்தேன்.

1. மாதவம் செய். 12. திருமலைச் சிறப்பு. 25.

(அ. சி.) சொற்போந்து - உபதேசம் பெற்று. கபிலைவழி - நந்தி பரம்பரை.

(21)

156. நந்திஅரு ளாலே மூலனை நாடிப்பின்

நந்திஅரு ளாலே சதாசிவ னாயினேன்

நந்திஅரு ளால்மெய்க்கு ஞானத்துள் நண்ணினேன்

நந்திஅரு ளாலே நானிருந் தேனே.

(ப. இ.) நந்தியாகிய சிவபெருமான் திருவருளால் மூலன் உடம்பினுட் புகுந்தேன். பின்னும் அந் நந்தியருளாலேயே

(149) 'சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேத' மாகலின் இத் தமிழாகமத்தை ஓதினேன். என்னை? அருளோனாகிய

சதாசிவ மெய்பினின்றும் நூல் வருதல் வாய்மையாகலினென்க. தமிழாகமம் ஓதுதலே சதாசிவனாதல்.

அவனருளாலேயே திருவடிப் பேற்றின்பமாகிய அம்மைபினை இம்மையே பெற்றுள்ளேன். அந் நந்தியெங்கடவுள்

திருவருளானே இவ் வலகத் திருந்துள்ளேன். மூலன் - முதற் கடவுள் எனலுமாம்.

(அ. சி.) நந்தி . . . பின் - நந்தி யெம்பெருமான் திருவருளியக்க மூலனுடைய தேகத்தில் புக்குப் பின்.

(22)

பாபிரம் முற்றும்.